

My Heart
My Star

คือดวงดาวของหัวใจ

ป.ศิลา

คือดวงดาวของหัวใจ

ผู้เขียน : ป.ศิลา

ฉบับให้ดาวน์โหลดที่ www.ebooks.in.th ครั้งแรก : กันยายน 2555

ราคา 260 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ © ปทุมมา แวนศิลา

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือเพื่อการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ แล้วเท่านั้น

ออกแบบปกโดย : ดอกเข็มสีม่วง

บรรณาธิการเล่มโดย : ปทุมมา แวนศิลา

ติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผลงาน หรือสอบถามเรื่องหนังสือได้ที่

<http://www.facebook.com/porsila>

e-mail : por_sila@hotmail.com

จากใจนักเขียน

เกือบหนึ่งปีเต็มที่ 'คือดวงดาวของหัวใจ' ได้มีโอกาสไปโลดแล่นในเว็บเด็กดีสร้างรอยยิ้มและความสุขให้กับคนอ่านและคนเขียน และก่อให้เกิดมิตรภาพดีๆ ในเวลาต่อมา

หลายคนติดตามอ่านในเว็บคงจะพอทราบแล้วว่า 'คือดวงดาวของหัวใจ' เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่อง '24 44 รักนี้มีajakัน' เรื่องราวของเบบี๋หรือธีรดา ลูกสาวสุดรักสุดหวงของธีรุตน์กับสวรร์ยดา กับ เดวิด แมคทริบ ผู้กำกับหนังคนดังของฮอลลีวูด น้องชายร่วมโลกของธีรุตน์ที่จับจองน้องน้อย (เบบี๋) ตั้งแต่ยังไม่ลืมตามาดูโลกจนสุดท้ายก็ได้มาเป็นพ่อบา ลูกเขยกันจริงๆ สำหรับคนที่อ่าน '24 44 รักนี้มีajakัน' (พิมพ์เล่มกับสำนักพิมพ์ princess ในเครือสถาพรบุ๊คส์ เมื่อกรกฎาคม 2554) แล้วสงสัยว่าเดวิดมาได้ยังไง สามารถติดตามได้ในเรื่องนี้ค่ะ

และนอกจากจะได้รู้ที่มาที่ไปของหนุ่มหล่อคนดังแล้ว คุณผู้อ่านก็ยังจะได้อมยิ้มและซาบซึ้งไปกับความรักมั่นคงของธีรุตน์ ซึ่งรักมันและรักเดียวแต่กับสวรร์ยดา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำเพื่อคนที่เขารัก ทำให้หน้าเว็บของนวนิยายเรื่องนี้ปรากฏข้อความนี้อยู่บ่อย ครั้งเลยทีเดียว

'ผู้ชายดีๆ คงมีแต่ในนิยาย'

ได้อ่านแล้วก็อมยิ้ม ดีใจที่คนอ่านอินไปกับตัวละครค่ะ

แต่ถึงแม้แสนดีอย่าง ธีรุตน์ จะหาไม่ได้ในชีวิตจริง หากความสุขในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ได้เปิดนวนิยายเรื่องนี้อ่าน ก็คงจะสร้างความอึดใจให้กับคนอ่านไม่น้อย

สุดท้าย ขอถือโอกาสนี้ ขออนุญาตอวยพรให้กับผู้หญิงทุกคนเจอผู้ชายดีๆ (อย่างธีรุตน์) ในโลกของความเป็นจริงนะคะ

ทุกก้าวย่างแห่งรัก...งดงามเสมอ

ป.ศิลา

ขอบคุณจากหัวใจ

por_sila

por_sila@hotmail.com

บทนำ

รักคือ...

'อี...ดาร์หิว พาดาร์ไปกินก๋วยเตี๋ยวเจ้าเดิมที่เราเคยไปกินหน่อยนะ'
'อี...ดาร์อยากได้มะม่วงลูกนั้นนะ ป็นขึ้นไปเอาให้หน่อยสิ'
'อี...วันนี้ที่โรงเรียนดาร์มีแข่งกีฬาสิด้วยละ ดาร์ได้ลงแข่งวิ่งด้วยนะ...ได้ที่หนึ่งด้วย'

'อี...ปิดเทอมนี้จะมาที่บ้านสวนหรือเปล่า ดาร์รออยู่นะ อย่าลืมซื้อขนมเจ้าอร่อยมาฝากด้วยละ'

'อี...วันนี้มีรุ่นพี่คนหนึ่ง เขามอบอกว่าชอบดาร์ด้วยละ อีว่าดาร์ควรจะตอบพี่เขาไปยังไงดี ช่วยดาร์คิดหน่อยสิ'

'อี...เมื่อวานมีคนมาติดต่อดีให้ดาร์ไปถ่ายแบบด้วยละ อีว่าดาร์ควรจะไปดีไหม'

'อี...ปีหน้าดาร์ก็จะเข้ามาวิทยาลัยแล้วนะ อีช่วยดาร์คิดหน่อยสิ ว่าดาร์ควรจะเลือกเข้าคณะอะไรดี...บัญชี นิเทศฯ หรือว่าอักษรฯ เอ๊ะ...หรือว่าดาร์จะเป็นวิศวกรเหมือนพ่อดี'

คิดมาถึงตรงนี้ คนตกอยู่ในห้วงความคิดมานานกว่าสิบนาทีก็ส่ายหัวน้อยๆ เรียวปากหนาได้รูปหยักยิ้มตรงมุมปาก เมื่อคิดถึงคนที่อยู่ในห้วงคำนึงมาตลอดหลายปี

ผู้หญิงคนเดียวที่เอะอะก็เรียกหาแต่เขา แต่แทนที่เขาจะรำคาญ เขากลับชอบที่เธอเรียกหา พอใจที่ได้พูดคุยด้วย ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องสี่พเพหระ มีสาระตลอดจนถึงเรื่องไร้สาระ...คอยแก้ปัญหาให้ คอยห่วงใย ไถถามสารทุกข์ สุขดิบในเวลาที่น่างอก พอใจที่ได้ช่วยเหลือในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไปจนเรื่องใหญ่ ภูมิใจที่เธอยังเห็นเขาอยู่ในสายตาเสมอ

ความสุขเดียวของเขา ก็คือเห็นเธอมีความสุขในทุกๆ วัน

คือดวงดาวของหัวใจ

ขอเพียงสวรรค์ดาร์ยังนึกถึงเขา...เขายินดีทำทุกอย่างเพื่อให้เขามีความสุข ไม่ว่าจะให้ไปขึ้นเขาลงห้วยที่ไหน

เด็กหญิงในวัยแปดขวบที่หิบบิ้นมิตรภาพมาให้ในวันที่เขารู้สึกว่าตัวเองถูกทอดทิ้งไม่มีใครเข้าใจ แต่ในวันนั้นกลับมีมือเล็กๆ คู่หนึ่งยื่นส่งมาให้เขา

สวรรค์ดาร์ตอนนี้ไม่ได้เป็นวิศวกรเหมือนพ่อ ไม่ได้เรียนอักษรศาสตร์หรือว่า นิเทศศาสตร์ แต่สวรรค์ดาร์ในวันเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตร คือบัณฑิตสาวสวยจากคณะบัญชีที่สามารถคว้าเกียรติยศอันดับหนึ่งมาครองได้อย่างเต็มภาคภูมิ สาวสวยนักบัญชีที่ไม่เคยมีโอกาสได้จับเครื่องคิดเลขเลยตั้งแต่เรียนจบมา เพราะวันๆ มัวแต่ยุ่งวุ่นวายกับการถ่ายละคร

ใบหน้าคมจิ้งมงหน้าจอลบตรงหน้าอย่างรอคอยเมื่อได้เวลาที่นัดกันเอาไว้...เป็นแบบนี้เกือบจะทุกวัน ที่เขามานั่งคอย รอเวลาที่จะได้ออนไลน์กับเธอผ่าน msn บนแลปท็อปแบรนด์เดียวกัน รุ่นเดียวกัน สีเดียวกัน

ของขวัญวันรับปริญญาที่เขาเป็นคนซื้อให้เธอ

นาฬิกาบนข้อมือถูกยกขึ้นดูเวลา ริมฝีปากหยักสวยคลี่ยิ้มออกเต็มที่กระจายไปทั่วใบหน้าหล่อเหลาคมสัน เมื่อดวงตาเป็นประกายจับจ้องนาฬิกาเรือนหรูที่เพิ่งได้มาเป็นของขวัญวันเกิด

‘นาฬิกานี้ ดาร์ให้สินะ..ใส่แล้วห้ามถอดเด็ดขาดไม่งั้นโกรธจริงๆ ด้วย’

ธีรุตน์มิวายคิดถึงคนให้...คิดถึงใบหน้าหวานล้ำ กับเสียงใสๆ ของคนพูด

เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างถึงเธอ ไม่บอก เขาก็ตั้งใจจะทำอย่างนั้นอยู่แล้ว...นาฬิกาเรือนนี้เป็นเสมือนตัวแทนเป็นสิ่งเดียวที่บอกว่าเขายังจะมีสวรรค์ดาร์อยู่กับเขาเสมอไม่ว่าในสถานะใด

นัยน์ตาคมกล้าดูจะเปล่งประกายได้เองโดยอัตโนมัติ ทันทีที่เห็นสัญญาณเตือนบนหน้าจอลบตรงหน้าของตัวเอง พร้อมกับเจ้าของใบหน้าสวยใสที่อยู่ในหัวใจมานานปีส่งยิ้มมาให้

‘darling says : คิดถึงธีจิงเลย’

‘T says : รู้ตัวละสิว่าปล่อยให้ผมรอ ถึงได้รีบประจบเอาไว่ก่อน’

‘darling says : เกลียดจิงคนรู้ทันเนี่ย’

‘T says : แคร่รู้ใจ ถึงกับเกลียดกันเลยเหอ’

'darling says : ก็เพราะรู้มากไปไง..แต่ไม่ได้เกลียดนะ กลัวมากกว่า'

'T says : หือ?'

'darling says : กลัวว่าถ้าตีทิ้งดาร์ไปอีกคน ดาร์คงแม่แน่เลย'

'T says : หมายความว่ายังไง หรือว่ามีอะไรเกิดขึ้น'

'darling says : เปล่า..เฮ้อ! วันนี้เหนื่อยจังเลย'

'T says : งานยุ่งมากเลยหรอ'

'darling says : อือ..ไม่ได้เกิดมาบนกองเงินกองทองเหมือนใครบางคน ก็อย่างนี้แหละ ใครจะโชคดีเหมือนคุณธีรุตน์ ที่เอาแต่มุ่งเรียน..เรียน..เรียน แล้วก็เรียนอย่างเดียว'

เธอแกล้งว่าเขาไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้ว่าถึงฝ่ายนั้นจะมีผู้เป็นนายคอยส่งเสียเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ให้ใช้โดยไม่มีวันเดือดร้อน แต่ธีรุตน์ก็ยังอุตสาหเหงียดเวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดไปทำงานพิเศษอะไรของเขาเยอะแยะไปหมดเท่าที่เวลาจะอำนวยให้ เนื่องจากเจ้าตัวเรียนปริญญาโทครบถึงสองใบ

'T says : โห! มาเป็นชู้เลยนะ...แต่จะไม่ยอมบอกจริงหรอที่พูดเมื่อสักครู่เนะ'

'darling says : ดาร์อห้ก'

'T says : นี่พูดเล่นหรือพูดว่าจริง'

'darling says : จริง..กรินทร์เขาเพิ่งบอกเลิกดาร์เมื่อคืน'

คำยืนยันผ่านตัวอักษรทำให้คนเพิ่งรู้ข่าวแทบจะจับเครื่องบินไปหาคนที่อยู่เมืองไทยในทันทีทันควัน

นิ้วเรียวยาวที่คอยเคลื่อนไหวไปมารวดเร็วบนแป้นพิมพ์ดูจะไม่สามารถขยับได้ชั่วคราว สายตาคมกล้าจับจ้องข้อความบนหน้าจอสีเหลี่ยมสลัดกับใบหน้าสวยไปมาราวกับไม่อยากเชื่อสายตา... নয়หน้าตาคนหวานดูหม่นเศร้าลงเล็กน้อย ทั้งที่เจ้าตัวพยายามกลบเกลื่อนมันเอาไว้

ทั้งที่รู้สึกสงสาร เห็นใจไม่น้อย แต่ทำไมหัวใจของเขามันถึงได้สิงโอดจนเต้นแทบไม่เป็นจังหวะแบบนี้ล่ะ

"ธีเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมไม่เงียบไปล่ะ"

คนที่คอยระวังตัวอยู่เสมอเรื่องการพูดคุยเพราะไม่อยากให้คนนอกมาได้ยิน

คือดวงดาวของหัวใจ

การสนทนาเป็นฝ่ายเอื้อมมือไปเปิดไมค์เสียงเอง เมื่อเห็นสีหน้าเคร่งขรึมบนหน้าจอ

“ดาร์โอเคไหม” ลมหายใจของคนถามเหมือนจะขาดห้วงขึ้นมาดี๊อ้อ

ตอนนี้เขาเป็นห่วงความรู้สึกของเธอเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด

“ทีกรินทร์เขาบอกเลิกนะเหรอ”

“อือ”

“ไม่รู้สิ บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่มันก็รู้สึกโหวงๆ นะ...ตอนแรกที่เขาบอกเลิกก็ตกใจเหมือนกัน ฟ้าถามตัวเองเป็นร้อยเป็นพันครั้งได้มั้งว่าเราทำอะไรผิดหรือว่าทำอะไรไม่ถูกใจเขา”

“แล้วได้คำตอบไหม”

“ตอนแรกก็ยัง คงเพราะดาร์มัวแต่เข้าข้างตัวเองด้วยมั้ง” สวรรย์ดาร์เลือกที่จะโทษตัวเอง

“ดาร์เสียใจมากใช่ไหม”

“มันเจ็บนะสิ”

พอได้ยินน้ำเสียงที่เคยมีชีวิตชีวาสรภาพอย่างขมขื่นนี้รู้ตนก็แทบทนไม่ได้ เธอเจ็บ...เขาเจ็บยิ่งกว่า

“แล้วเขาบอกไหมว่าทำไมถึงบอกเลิก”

“บอก...เขาบอกว่าดาร์ไม่ได้ผิดอะไร แต่ว่าเขาไม่ได้รักดาร์แล้ว...เขามีคนอื่น”

ประโยคดังกล่าววนอกจากจะทำให้เขาอยากบินไปปลอบใจคนนอกหักถึงที่แล้ว เขายังอยากจะทำอะไรหมดหน้าก้นๆ กระแทกหน้าคนที่มันบังอาจมาทำร้ายดวงใจของเขาสักสองสามหมัด เพื่อมันจะรู้สึกสำนึกและตาสว่างขึ้นมาบ้าง

หัวใจดวงน้อยที่เขาเฝ้าทะนุถนอม ฝ้ามองมาเป็นสิบๆ ปี แต่หมอนั่นกลับทำลายลงอย่างไม่เห็นค่า

หรือว่านี่จะถึงเวลาแล้ว ที่เขาจะชั่งชั่งเธอมาเป็นของเขาคนเดียวตลอดไป

หนังสือ

รักคือ การเห็นคนที่รักมีความสุข

“น้ำมันตัวเครื่องบินนี่คะพี่ซอฟท์...ไปนวยอร์กซะด้วย”

สวอรรถจารย์เงยหน้าขึ้นมองหน้าผู้จัดการส่วนตัวนัยน์ตาพราว...ชายหนุ่มผู้มีร่างกายแกร่งทะมึนปีกบินสมชายซึ่งมีชื่อจริงว่าทรงพล...คนตัวใหญ่แต่หัวใจเป็นหญิง เพราะแบบนี้เจ้าตัวถึงได้คิดตั้งชื่อของตัวเองเสียกับแก้วซอฟท์

คนตัวสูงใหญ่ที่มีหัวใจอ่อนแอและอ่อนนุ่ม พร้อมจะอ่อนระทวยลงทุกครั้งที่ได้เจอหนุ่มตี๋หน้าตาดีเหมือนที่วัยรุ่นทั่วไปกำลังคลั่งไคล้อยู่ในตอนนี่

แต่ผู้จัดการของเธอเลยวัยรุ่นมานานหลายปีแล้ว แต่เจ้าตัวก็ยังพยายามทำตัวให้กลมกลืนกับเหล่าสาวกหนุ่มตี๋โซนเกาหลีในแทบทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัวลึ้นาเทรนด์เสี่ยจนวัยรุ่นบางคนยังต้องซิดซ้าย..ข่าวคราว การปรากฏตัว รวมถึงคอนเสิร์ตของบรรดานักแสดงหนุ่มหล่อ และนักร้องวงบอยแบนด์ชื่อดังจากกรุงโซลผู้จัดการของเธอก็จะคอยติดตามไม่ได้ขาด และเธอจะไม่แปลกใจเลยถ้าตัวเครื่องบินที่ถือกระเป๋าเป้ลงตรงหน้าคือตัวเครื่องบินไปกรุงโซลประเทศเกาหลีได้ เพราะใครๆ ต่างก็รู้ว่าผู้จัดการของเธอคือตัวพ่อในทุกๆ เรื่องที่เกี่ยวกับเกาหลี... โดยเฉพาะหนุ่มหล่อจากเกาหลี

“ของใครหรือคะ”

คนถูกถามไม่ตอบ แต่กลับขี้นิ้วยาวมาที่อกกว้างของตัวเองด้วยท่าทางอ่อนช้อย ก่อนจะขี้นิ้วไปที่คนถาม ยิ้มหน้าบานไม่ยอมหุบ

“หมายถึงดาร์กับพี่ซอฟท์หรือคะ”

“คะ..เราจะบินไปหล่นลำที่นิวยอร์กกัน”

คนพูดพยายามเลียนเสียง ออกสำเนียงให้เหมือนเจ้าของภาษามากที่สุดเท่าที่จะทำได้เมื่อคิดถึงเมืองที่ได้รับการกล่าวขานว่าเป็น ‘เมืองที่ไม่เคยหลับใหล’ ที่กำลังจะไปเยือนอย่างไม่คาดฝันในอีกหนึ่งอาทิตย์ข้างหน้า

คือดวงดาวของหัวใจ

แบบนี้ถ้าไม่ให้เรียกว่าล้มหลอนก็ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าอะไรแล้ว

“แต่ช่วงนั้นดาร์มีถ่ายละครนี่คะ” สวรรีย์ดาร์แย้ง เมื่อเห็นวันเวลาที่ระบุอยู่ในตัว

“ไม่มีแล้วคะคุณน้องสุดที่รัก ทางกองเขาเพิ่งโทรมาแจ้งกับพี่เมื่อสักครู่นี้เอง ว่าขอพักการถ่ายทำหนึ่งอาทิตย์”

“ทำไมล่ะคะ หรือว่ามีปัญหาอะไร”

“อือ เรื่องนี้พี่ก็ไม่แน่ใจนักนะคะ แต่เห็นทางฝ่ายประสานงานเขาบอกว่ามีปัญหากายในนิดหน่อย...แต่เรื่องนั้นช่างมันเถอะคะ เราไม่มีอะไรที่ต้องเสียใจนี่จริงไหมคะ...คิดทุกอย่างลงตัวเป๊ะๆ ทีนี้เราสองคนก็เตรียมตัวเที่ยวให้สนุกสุดเหวี่ยงกันไปเลยนะคะ”

“แล้วตัวนี่ล่ะคะ...พี่ขอพี่ไปเอามาจากไหน” สวรรีย์ดาร์วกกลับมามถามสิ่งที่ยังสงสัย

“อะ..อะ เอ่อ..คือว่า มีสปอนเซอร์เขาให้มานะคะ”

คนที่เคยพูดเป็นต่อยหอยออกอาการอีกอึกให้เห็นเล็กน้อย ก่อนจะปรับสีหน้าให้เป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว

“ดาร์ให้โอกาสพี่ขอพี่อีกครั้ง” โบหน้าหวานแสด่งทำหน้าดู เอาเสียงเข้มเข้าหู

“เอ่อ..พี่ไปเล่นเกมโชว์มาคะ บังเอิญว่าชนะก็เลยได้ตัวมานี่ไงคะ”

เห็นแวตารู้ทันของคนอยู่ในความดูแล ทรงพลก็เริ่มจะดำน้ำไปไม่เป็น

“มันช่างเป็นการ ‘บังเอิญ’ ที่ฟลุคมากๆ เลยนะคะ...แล้วที่พูดมาทั้งหมดเนี่ย คิดว่าดาร์จะเชื่อไหมคะ”

ในเมื่อคนที่บอกว่าไปเล่นเกมโชว์มา คอยแต่จะทำตัวติดกับเธอแทบจะตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมง ยกเว้นก็แต่เวลานอนเท่านั้น แล้วจะให้เธอเชื่อได้ยังไง

“บอกก็ได้คะ” คนตัวใหญ่สรวลเสียงอ่อย “เผอิญมีคนใจดีเขาให้พี่มานะคะ”

เพียงเท่านั้นสวรรีย์ดาร์ก็รู้แล้วว่าเจ้าของตัวเครื่องบินไปกลับกรุงเทพนิวยอร์ก...ใครอยู่เบื้องหลัง

“พอดีว่าคุณธีโทร.มาบ่อยๆ กับพี่นะคะ บอกว่าอยากจะให้น้องดาร์ได้ไปเปิดหูเปิดตาบ้าง หลังจากทำงานหนักมาทั้งปี”

ทรงพลสารภาพเสียงอ่อน พยายามทำหน้าหงอยเป็นหมาเหงาให้แนบเนียนสุดฤทธิ์

“แล้วรีบอกอะไรพีชอฟท์อีกคะ”

“คุณรีบอกให้พีชอฟท์ดูแลน้องดาร์ให้ดี เพราะกลัวว่าน้องดาร์จะคิดมาก..เอ่อ เรื่องกรินทร์” ความลับเริ่มหลุดออกมาทีละนิดๆ

“รีนะรี ช่างจัดการดีนัก...คอยดูนะคะ ไปถึงที่โน้นดาร์จะเล่นงานให้น่าดูเลย คอยดู” คนตกปากรับคำโดยไม่รู้ตัวเปลอคาดโทษคนที่อยู่นิวยอร์กล่วงหน้าไปแล้ว

“หมายความว่าน้องดาร์ยอมตกลงไปนิวยอร์กแล้วหรือคะ..ไซโย พีดีใจที่สุดเลย ว้าว! ในที่สุดพีก็สมหวัง “ได้ไปเยือนเมืองในฝันสมใจ”

“พีชอฟท์ เบาๆ ค่ะ...ดูซิคนเขามองกันใหญ่แล้ว”

“ก็ช่างคนมองปะไรคะ ก็พีดีใจนี่นา ว่าแต่อย่าโกรธคุณรีเลยนะคะ ที่คุณรีทำไปทั้งหมดก็เพราะหวังดีกับน้องดาร์นะคะ คุณรีเป็นห่วงน้องดาร์มากมากเรื่องนี้พีคอนเฟิร์มได้”

“ไม่ใช่เพราะตัวเครื่องบินไปนิวยอร์กหรือคะ ถึงได้เข้าข้างกันเป็นวัคเป็นแวนนะ”

สวรรค์ดาร์ดักคอ แกวต่ายมระยับ ซึ่งนั่นก็ทำให้คนคอยดูแลเบาใจขึ้นมากโขทีเดียวที่เห็นหญิงสาวกลับมาสดใสเหมือนเดิม

“ก็นิดหนึ่งคะ แต่คุณรีเธอเป็นห่วงน้องดาร์จริงๆ นะคะ” คนตัวใหญ่มิวายย่า

“ดาร์รู้แล้วคะว่าคนดีของพีชอฟท์เขาเป็นห่วงดาร์”

ถึงน้ำเสียงนั้นจะฟังประชดอยู่ในที แต่เจ้าตัวก็รับรู้อยู่เต็มหัวอกถึงความเป็นห่วงเป็นใยที่ฝายนั้นมิให้เสมอมา

“อู๊ย! คุณรีโทรมา” คนตัวใหญ่อุทานออกมาอย่างมีจริต พลังถาม “จะรับเองหรือว่าให้พีรับให้คะ”

“พีชอฟท์รับไปเลย ดาร์ไม่อยากคุยกับคนเจ้าแผนการ”

เสียงหวานประชดกลับ หากนั่นตาเป็นประกายระยิบระยับทีเดียว

ในสังคมที่แสนจะวุ่นวายสับสน อย่างน้อยเธอก็ยังมีเขาที่พร้อมจะเข้าใจและคอยอยู่เคียงข้างเสมอ

มิตรภาพในวัยเด็กของเด็กสองคนที่บังเอิญได้มารู้จักกัน

คือดวงดาวของหัวใจ

เด็กชายวัยสิบขวบที่ถูกผู้เป็นพ่อเอามาปล่อยไว้กับยาย...อาการหงอยเหงา เศร้าสร้อยเวลาที่คิดว่าไม่มีคนเห็น เรียกให้เธอเดินเข้าไปหาด้วยความสงสัยใคร่ใคร่ไม่มีเพื่อนเล่น

จุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอกับเขาได้รู้จักและเป็นเพื่อนกัน...คิดไม่ถึงว่ามันจะยาวนานมาจนถึงทุกวันนี้

ไม่เหมือนกับใครอีกคน

สวस्थ्य์ดาร์สะบัดหัวไปมา เมื่อรู้ตัวว่ากำลังจะปล่อยความคิดให้พุ่งชนไปถึงใครบางคนที่ทำให้เธอรู้จักคำว่า 'เจ็บปวด' และ 'เสียใจ' เป็นครั้งแรก

"โอ้! รับเถอะนะคะ ถือชะวะเห็นแก่พี่น้อง" คนอยากไปนิวยอร์กอดอ้อนอนขอความเห็นใจ

"พูดแบบนี้แสดงว่าติดสินบนอะไรมาก็ใช่ใหมะคะ" คนถามส่ายหน้าเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้จริงจังดังที่แกลั้งว่าออกมาแต่อย่างใด

"ก็นิดหน่อยคะ" ทรงพลยอมสารภาพ

"แต่ช่วยรับโทรศัพท์ก่อนนะคะ ถ้าน้องดาร์ไม่รับมีหวังพี่ชวดพ็อกเก็ตมันนี่ทีจะเอาไปชอปปิงเท่านั้นเอง"

คนตัวสูงใหญ่สารภาพออกมาอย่างแมนๆ แต่ทำหน้าออดอ้อนสุดฤทธิ์ สุดเดช "ร้ายพอๆ กันเลยนะคะ"

สวस्थ्य์ดาร์ต่อว่าไม่จริงจังนัก ก่อนจะกดรับสายเรียกเข้าที่ส่งเสียงร้องรอดด้วยความอดทน

"สำเร็จไหมครับพี่ชอฟท์"

คนใจรัอนรัองถามมาตามสาย โดยไม่รู้ว่าคนที่ตัวเองส่งมาเป็นองครักษ์พิทักษ์หญิงสาวได้หายตัวไปแล้วอย่างไรรัองรอย

"จะเอาเรื่องไหนล่ะคะ"

"ดาร์เองหรือ" คนที่นิวยอร์กถามแก่อๆ "ผมเน็กว่า..."

"พี่ชอฟท์...พี่ชอฟท์คนดีของรืตอนนี่เฝ่นไปถึงไหนต่อไหนแล้วก็ไม่รู้หลังจากทำงานที่มอบหมายมาสำเร็จ"

"นี่ดาร์จะบอกรว่า ดาร์จะมาหาผมหรือ" ธีรุตน์แทบจะเก็บอาการดีใจเอาไว้ไม่อยู่

“ดาร์ตกลงจะไปนิวยอร์ก ไม่ได้บอกสักหน่อยว่าจะไปหาธี” คนถูกต้อนส่ง
ประโยคชัดใจไปให้คนทางไกล

“ขอให้นิวยอร์กเป็นพอ...ไม่มาหาผมก็ไม่ใช่ไร เดียวผมไปหาเอง”

ก็ตอนนี้เขาคิดถึงเธอจนไม่รู้จะทำยังไงแล้ว ครั้นจะบินไปหาก็ไม่ได้ เพราะ
จะต้องเร่งเคลียร์งานที่เพิ่งยื่นใบลาออกให้เสร็จ เพื่อจะได้เอาเวลามาทุ่มกับการทำ
ซีดี เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยเขาก็จะได้กลับเมืองไทยเสียที

กลับไปหาเธอ..

“มันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ”

“แล้วดาร์เป็นยังไงบ้าง...เรื่องนั้น”

“ก็พอทำได้บ้างแล้วแหละ แต่มันก็มีบ้างเวลาเจอกัน...ก็ดาร์ยังต้องทำงาน
กับเขาไปอีกเป็นเดือนนี้ ไหนจะข่าวที่ประโคมเขียนไม่หยุดนั้นอีก”

พอได้ฟังธีรุตน์ก็ถอนใจยาว ดูจะกลุ้มใจกว่าคนโดนพิษรักเล่นงานเสียอีก

เพราะรู้ว่าจะเป็นแบบนี้ไง เขาถึงอยากให้เธอมาพักใจที่นี้สักพัก

ผู้กำกับกับนักแสดงนำ ให้อย่างไหนก็ไม่พ้น

เขาว่าตัวเขาผูกพันกับสวรวรรณ์ดาร์แล้ว แต่ก็ยังไม่เท่าที่เธอรู้จักและผูกพันกับ
ผู้ชายคนนั้น...กรินทร์ กิตตินันท์ ผู้กำกับหนุ่มเนื้อหอม

สองคนรู้จัก สนิทสนม และผูกพันกันมาตั้งแต่จำความได้...ผู้ชายไซโคติคนนั้น
คนเดียวที่ได้ความรักและหัวใจของเธอไป

ทั้งที่สวรวรรณ์อุตสาหะมอบความรักให้จนหมดใจ แต่หมอนั้นกลับไปเห็นค่า

วิธีเดียวที่เขาพอจะช่วยได้ตอนนี้ คือเอาตัวสวรวรรณ์ดาร์ออกมาให้ห่างจาก
สิ่งแวดล้อมเดิมๆ ผู้คนเดิมๆ ที่อยู่แวดล้อมรอบตัวเธอสักพัก พอให้เธอได้มีเวลาทำใจ
ให้เข้มแข็งขึ้นกว่านี้อีกสักหน่อย เขาก็คงจะไม่ต้องเป็นห่วงเธอมากขนาดนี้

“ตกลงว่าไม่เปลี่ยนใจแน่ะ”

“ก็อยากเปลี่ยนอยู่เหมือนกันแหละแต่กลัวคนบางคนผิดหวังก็เลยต้องไป”

“ขอบคุณครับ” เสียงนุ่มทุ้มบอกด้วยความดีใจ

“มาขอบคุณดาร์ทำไม...ดาร์ต่างหากที่จะต้องเป็นคนพูดคำนี้ ขอบคุณธีที่
คอยอยู่กับดาร์เสมอ...ขอบคุณธีสำหรับทุกเรื่องในหลายๆ ปีที่ทำให้ดาร์...ถ้าไม่มีธี
ดาร์คงแย่น่าดู”

คือดวงดาวของหัวใจ

“ช่างมันเถอะ อย่าไปพูดถึงมันเลย ไหนๆ มันก็ผ่านมาแล้ว ขอเพียงดาร์สบายใจผมก็พอใจแล้ว” ธีรุตน์บอกรัดเพราะไม่อยากให้ตัวเองเป็นสาเหตุพลอยให้เธอคิดมากอีก

“ทำไมถึงดีกับดาร์อย่างนี้ละ”

คำพูดเหมือนรำพึงกับตัวเองมากกว่าจะถามคนในสาย ส่งผลให้คนได้ยินต้องตีหน้ายุ่งอยู่คนเดียว เพราะไม่รู้จะพูดจะบอกออกไปยังได้... ครั้นจะบอกออกไปว่า ‘ก็เราเป็นเพื่อนกัน’ ก็ดูจะพูดได้ไม่เต็มปากเต็มคำนักเพราะหัวใจของเขามันไม่ได้คิดกับเธอแค่ ‘เพื่อน’ แต่ถ้าจะบอกออกไปตรงๆ ก็กลัวว่าเธอจะ...

อืม..แล้วถ้าสวรรค์ดาร์ปฏิเสธเขาละ เขาจะทนได้หรือ

หรือว่าเขาจะต้องทนเก็บความรู้สึกนี้ไว้ต่อไป เพื่อมิตรภาพและสายสัมพันธ์ที่ยาวนานและยั่งยืนตลอดไป...ปล่อยให้มันเป็นไปเหมือนที่ผ่านๆ มา

ทำตัวเป็นคนดีที่เธอไม่รัก หรือว่า...พอใจแค่ได้รัก

“แล้ววันนี้ว่างเธอถึงรับโทรศัพท์เองได้” ธีรุตน์เสือกที่จะถามไปอีกทาง หนีความวุ่นวายในหัวใจที่ยังหาบทสรุปไม่ได้

“รอเข้าชานะ อีกไม่กี่ชิ้นก็จะได้กลับไปพักแล้วละ”

“แล้วงานเป็นยังไงบ้างตอนนี้”

“ก็มีเข้ามาเรื่อยๆ แลละ ตอนนี้มีถ่ายละครอยู่สองเรื่องมีโฆษณาติดต่อเข้ามาสองสามชิ้น ยังไม่ได้ตัดสินใจเลย อ้อ! แล้วก็มึงงานอีเวนต์ที่พี่ซอฟท์รับเอาไว้ให้ด้วย”

“นี่เธอที่บอกว่าเรื่อยๆ ผมว่าดาร์ทำงานหนักเกินไปแล้วนะรู้ตัวหรือเปล่า” คนทางไกลมิวายเป็นห่วง

“รู้..แต่ว่าคุณเจ้า มึงงานทำดีกว่าไม่มีอะไรให้ทำนะ ขึ้นอยู่ว่างมากๆ มีหวังดาร์พุ่งช่านเท่านั้นเอง งานแค่นี้ดาร์ทำได้...สบายมาก”

“รู้ว่างแก่ แต่อย่าโหมทำงานให้มันหนักนักก็แล้วกัน” คำชมถูกส่งมาพร้อมกับคำตักเตือนด้วยความห่วงใย

“รับทราบแล้วเจ้าคะคุณธีรุตน์”

“ผมเป็นห่วงจริงๆ นะ ยังจะมาเป็นเล่นอีก” ชายหนุ่มบอกรัดดีพอกลายๆ

“โอเคไม่เล่นแล้วก็ได้ ขอขอบคุณมากนะที่เป็นห่วงแต่ดาร์แข็งแรงขึ้นแล้วละ...แค่นี้ก่อนนะธี เขามาตามไปเข้าฉากแล้ว...คิดถึงธีนะ”

คนบอกกล่าววงสายไปแล้วเมื่อต้องไปถ่ายละครต่อ ปล่อยให้คนที่นิวยอร์กนั่ง
ยิ้มอยู่กับตัวเองเป็นนานสองนาน...อาการแบบนี้จะปรากฏทุกครั้งไปเวลาเขาได้
พูดคุยกับนางเอกสาวคนสวย

รอยยิ้มเยื่อนเปี่ยมสุขไปทั่วทั้งใบหน้า

สายตาทหลายคู่ที่คอยเมียงๆ มองๆ มา ผิดไปจากทุกครั้งที่เคยเห็น ทำให้
ให้คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่นขึ้นมาโดยอัตโนมัติเมื่อรู้สึกและสัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่
แปลกแตกต่างไปจากทุกวัน

หลายคนมองมาด้วยความสงสัยใคร่รู้ สายตาบางคู่มองมาด้วยท่าที่เฉยชา
คล้ายไม่อยากจะยุ่งไม่อยากจะมอง แต่พอเธอหันไปมองกลับหลบตา พอคิ้วคล้อยหลัง
เธอมาก็ก้มลงซุบซิบกัน แต่ที่ทำให้เธอเกือบจะสะดุดขาตัวเองก็คือสายตาที่มองมา
เหมือนจะดูถูกเหยียดหยาม

ตั้งแต่ก้าวเข้ามาอยู่ในวงการนี้ เธอยอมรับว่าด้วยอาชีพนักแสดง ทำให้เวลา
ไปไหนมาไหนเธอมักจะกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนอยู่เสมอและเธอก็ค่อนข้างทำใจ
ให้ชินกับมันได้บ้างแล้ว

แต่สายตาที่มองมาอยู่ในตอนนี้ ไม่ใช่แบบที่เธอเคยเห็นมาก่อน

วันนี้เธอเข้ามาที่ห้องเพื่อจะคุยโปรเจกต์ละครเรื่องใหม่ แต่พอก้าวเข้ามาในตัว
อาคารได้ไม่กี่ก้าว สายตาผู้คนที่มองมา เริ่มตั้งแต่ รมภ.ที่ฝ้าอยู่ประตูทางเข้า
แม่บ้านประจำตึกยันพนักงานออฟฟิศ ทุกคนต่างพร้อมใจกันหันมามองที่เธอเป็น
ตาเดียวทั้งที่ตอนนี้เป็นเวลาเร่งด่วนที่ทุกคนจะต้องรีบเข้านั่งประจำที่ของตัวเองใน
เช้าวันทำงานที่แสนวุ่นวาย

ร่างเพรียวระหงในชุดกระโปรงสั้นเหนือเข่าแบบเรียบก้าวเข้าไปในลิฟต์ที่มี
พนักงานคอยบริการประจำอยู่แต่ละชั้น ความสงสัยในใจได้ระดับขึ้นเรื่อยๆ เมื่อก้าว
เข้ามาในลิฟต์เรียบร้อย แต่ไม่มีใครสักคนยอมก้าวขาตามเธอเข้ามา

สวรรค์ดาร์มองสองหนุ่มกับสามสาวที่เธอจำได้ว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของทาง
สถานี...ท่าทางของคนทั้งห้าทำให้เธอต้องเป็นฝ่ายเอ่ยถามเสียเอง

“ไม่ไปด้วยกันหรือคะ”

“เออ..ไม่เป็นไรครับ พอดีว่าไม่รีบ” หนึ่งในห้าเป็นฝ่ายตอบแทนเพื่อนๆ

คือดวงดาวของหัวใจ

“ถึงจะไม่รีบ ก็ควรจะไปด้วยกันนะคะ จะได้ช่วยกันประหยัดพลังงานของชาติ
ไงคะ ร่วมด้วยช่วยกันคนละไม้ละมือ...เชิญค่ะ”

พีริเซนเตอร์ร่วมด้วยช่วยกันประหยัดพลังงานหารสองเพื่อเราเพื่อโลกทำ
หน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่ ซึ่งก็ทำให้คนทั้งห้าพูดไม่ออกไปชั่วคราว ก่อนจะค่อยๆ
ก้าวขาตามกันเข้าไปในลิฟต์ที่มีนางเอกคนสวยรออยู่...ไม่ถึงห้านาทีสวรรค์ก็ขึ้น
มาถึงยังชั้นที่ต้องการ พอก้าวออกมาจากลิฟต์ก็ส่งรอยยิ้มหวานแจ่มจ่ายไปให้กับทุก
คนอย่างทั่วถึง พลังถอนหายใจออกมาด้วยความโล่ง

อย่างน้อยทุกคนที่ทำงานอยู่ชั้นนี้ก็ได้มองเห็นเธอด้วยสายตาแปลกๆ
เหมือนที่เธอเจอมา

“สวัสดิ์คะน้องดาร์”

ประกายมาศ กรองทอง กังสดาล สามสาวโสดเพื่อนซี้วัยเหยียบเลขสี่ที่รักจะ
อยู่เป็นโสดมากกว่าจะหาห่วงมาผูกคอ พร้อมใจกันร้องทักผู้มาใหม่เสียงใส

“สวัสดิ์คะพี่ไก่อ๊ก็งี้กั้ง วันนี้ไม่โดนเรียกตัวเธอคะ ถึงได้อยู่พร้อมหน้า
พร้อมตากันได้” สวรรค์ดาร์เอ่ยแซวอย่างรู้กัน

“น้องดาร์ก็พูดไป เดียวคนอื่นมาได้ยิน พวกพี่ก็เสียหายเท่านั้นเอง”

ประกายมาศส่งค้อนประหลับประหลาดมาให้ แถมยังยักคิ้วให้อีกต่างหาก
เป็นที่รู้กันว่าสามสาวโสด สวยเลิศ มากความสามารถ แต่ไม่ยกจะสนใจตก
หลงปลงใจกับผู้ชายคนไหนสักคน ทั้งที่ก็มีผู้ชายดีๆ เข้ามาจีบไม่ได้ว่างเว้น แต่สาม
สาวกลับสมัครใจที่จะเกาะติดคานทองแน่นไม่ยอมปล่อย แถมยังเกาะกลุ่มกันอย่าง
เหนียวแน่น เป็นเพื่อนรักกันมานานหลายปีแล้วสำหรับมิตรภาพที่ก่อเกิดและเริ่มต้น
ขึ้นที่นี่

เอสทีพีวี

สามเลขานุการสาวผู้ทรงประสิทธิภาพที่ไม่ได้มีดีแค่ความสวย...สามสาวที่
ใครต่อใครพากันตั้งสมญาให้ว่าเป็นสามสาวทหารเสือองค์กรพิทักษ์ท่านประธาน
ใหญ่ของเอสทีพีวี หลังจากนั้นเป็นเลขานุการหน้าห้องของท่านประธานใหญ่มานับสิบๆ
ปี เพราะไม่มีใครยอมแต่งงานไปสักที บวกกับเป็นเลขานุการสนิทของท่านประธาน
ใหญ่ เจ้าพ่อแห่งวงการสื่อสารมวลชน จึงเป็นการยากอย่างยิ่งในการเลี้ยงไม่ให้เกิด
ข่าวคราวต่างๆ มากมายตามมา ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะเป็นข่าวเสีย ข่าวควาวๆ มากกว่าจะ

เป็นข่าวดี

สำหรับคนที่ไม่เข้าใจก็จะพากันจินตนาการใส่ร้าย ส่วนคนที่รู้ความเป็นมาเป็นไปก็
จะเห็นเป็นเรื่องสนุกซะมากกว่า อย่างที่สวस्थ्यดาร์แซอสามสาวเมื่อสักครู่

“น้องดาร์เห็นข่าวหรือยังคะ” กังสตาลได้ทีถามบ้างเมื่อนึกถึงพาดหัวข่าว
ฉบับเช้าวันนี้

นางเอกสาวสวยในสังกัดกับเจ้าของสถานี

ถ้าข่าวดังกล่าวเกิดขึ้นกับคนอื่นที่ไม่ใช่สวस्थ्यดาร์พวกเธอจะไม่แปลกใจเลย
เพราะก็เป็นที่ยู่งกันว่า ท่านประธานของพวกเธอเองก็ใช่ว่าจะย่อ

หนุ่มใหญ่วัยห้าสิบกว่า แถมยังเป็นโสด ที่สำคัญรวยแบบสุดๆ

คุณสมบัติเหล่านี้ล้วนดึงดูดสาวน้อยสาวใหญ่ที่อยากดัง และอยากรวยทาง
ลัดเข้ามาหาเจ้านายของพวกเธอไม่เว้นแต่ละวัน

แต่สำหรับพวกเธอสามคนคือข้อยกเว้น...รวมทั้งสวस्थ्यดาร์ด้วย

ซึ่งจะว่าไป เรื่องนี้ก็ยังเป็นกังขา เป็นเรื่องให้พนักงานบางคนเอาไปเมาส์กัน
อยู่เรื่อยๆ โดยเฉพาะสวस्थ्यดาร์ที่ได้ชื่อว่าเป็นคนสวยมาก สวยระดับนางเอกแถว
หน้า แต่เป็นคนเดียวที่ท่านประธานของพวกเธอไม่คิดขยตาแลในทางขู้สาว
เหมือนกับนางเอก นางร้าย นางรอง รวมถึงนางแบบบางคนที่มีศรัใจเต็มใจมอบ
กายถวายตัวเพื่ออุปทางไปสู่อันทางแห่งชื่อเสียงและเงินทอง

“ข่าวอะไรหรือคะ”

“ก็ข่าวของน้องดาร์กับท่านประธานไงคะ”

“ข่าวดาร์กับท่านประธานเนี่ยคะ”

“จ๊ะ..นั่นไงหนังสือพิมพ์”

ได้ฟังดังนั้นสวस्थ्यดาร์ก็ไม่รอช้าที่จะหยิบหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา
อ่านทันที

‘นางเอกอักษรย่อ ส. ที่เพิ่งถูกผู้กำกับคนดังสลัดรักโผชอบอกบักบอสเจ้าของ
สถานี...งานนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามิแต่ได้กับได้’

พาดหัวข่าวที่เห็น ใครได้อ่านก็ต้องคิดว่าเป็นเธอทั้งนั้น เพราะเธอเพิ่งจะให้
สัมภาษณ์กับนักข่าวไปไม่นานนี้เองว่าเธอกับกรินทร์จบกันแล้ว

คือดวงดาวของหัวใจ

แต่ที่ยังไม่ยอมจบก็คือ 'ข่าว' ของเธอกับเขา

ทุกครั้งที่ต้องไปออกงานแล้วเจอนักข่าว เธอเป็นต้องถูกถามอยู่เรื่อยไปถึงสาเหตุแห่งการเลิก...แม้จะรู้อยู่เต็มอก รับทราบอยู่เต็มหัวใจ เพราะคำพูดในวันที่เขาบอกเลิกยังดังก้องอยู่ในหัวทุกครั้งที่คิดถึง แต่เธอก็ไม่อาจพูดอะไรออกไปได้ ในเมื่อตัวเธอไม่ออกมาพูดสักคำ

เธอไม่เข้าใจว่าทำไมกรินทร์ถึงไม่ยอมออกมาพูดให้ชัดเจน...หรือไม่ ทำไมสิตางค์ที่อยากตกเป็นข่าวดังในทุกๆ ด้าน ทำไมครั้งนี้ถึงได้แต่เก็บตัวเงียบ เจอกันก็ทำเหมือนคนไม่รู้จักกัน

ทำไมสองคนไม่ออกมาชี้แจงบอกกับทุกคนให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยที่กำลังคบหากันอยู่

“แปลกนะคะ ตั้งแต่น้องดาร์เข้าวงการมา พี่ไม่เคยจะเห็นว่าน้องดาร์จะเคยมีข่าวกับท่านประธานสักที...แต่น้องดาร์ไม่ต้องคิดมากนะคะ นี่ท่านประธานก็เปรยๆ อยู่ว่ากลัวน้องดาร์จะคิดมากถ้าได้เห็นข่าวนี้”

กรองทองหรือที่สวรริย์ดาร์เรียกว่าพี่กึ่งจนติดปากบอกให้อีกฝ่ายสบายใจ

“ท่านประธานมาแล้วเหรอคะ”

“คะ ตอนนี้งำลังคุยกับแขกสาวคนสวยอยู่” ประกายมาศพูดให้เป็นปริศนา น้ำเสียงแฝงความไม่พอใจอยู่มาก

“พี่โก๋หมายถึงใครเหรอคะ”

“เพื่อนรักน้องดาร์ไงคะ”

กังสดาลตอบแทนเพื่อน ฟังประชดนิดๆ เพราะก็ไม่ได้ถูกชะตากับนางเอกสาวที่กำลังกล่าวถึงสักเท่าไร

“สิตางค์นะเหรอคะ”

“คะ เห็นมารอบพบท่านประธานตั้งแต่โก๋ให้เลย”

กรองทองร่วมด้วยช่วยแฉ..ดูเหมือนว่าสามสาวไม่มีใครชอบนางเอกคนดังสักคน ทั้งที่สิตางค์ก็เป็นเพื่อนของสวรริย์ดาร์และเข้าวงการมาพร้อมๆ กัน

“ถ้าอย่างนั้นดาร์ขอตัวไปหาพี่อัฐก่อนนะคะ...อยู่ไหนหะคะ”

วันนี้เธอมีนัดกับอิฐากรซึ่งเป็นคนดูแลเรื่องงานละครทั้งหมดให้กับทางช่อง...อดสงสัยไม่ได้ว่าสิตางค์มีธุระอะไรถึงได้มาพบท่านประธานตั้งแต่เข้าแบบนี้

“อยู่ค่ะ รออยู่ในห้องนั่นแหละ”

“งั้นดาร์ไปก่อนนะคะ เสร็จธุระแล้วเดี๋ยวจะออกมาคุยด้วย”

สวस्थ्यดาร์บอกเสร็จก็เตรียมหมุนตัวเดินไปอีกทาง..ห้องทำงานที่อยู่คนละ
ฟากกับห้องของท่านประธานใหญ่

“อ้อ! ดาร์จะ พี่ลีมบอกไปอีกอย่าง” ประกายมาศร้องตามหลัง “พี่ลีมบอกไป
ว่าตอนนี้กรินทร์ก็อยู่กับคุณอิฐด้วย”

สอง

รักคือ ความเห็นแก่ตัว

สวรร้อยตรียืนอยู่หน้าห้องของอิฐากรกว่าสามนาทีก่อนจะตัดสินใจยกมือขึ้นเคาะประตูห้องเบาๆ...เสียงอนุญาตจากเจ้าของห้องในเวลาต่อมา หญิงสาวสุดลมหายใจลึกๆ เข้าปอดสองสามครั้งก่อนจะปล่อยยาวออกมาดลอบใจตัวเองไม่ได้ทั้งที่ก็เตรียมตัวเตรียมใจมาแล้ว

เธอไม่ได้ทำอะไรผิด เพราะฉะนั้นไม่มีความจำเป็นที่เธอจะต้องเป็นฝ่ายหนีหน้า หรือว่าไม่กล้าที่จะเผชิญหน้ากับเขา...สวรร้อยตรีเรียกกำลังใจให้ตัวเองอีกครั้งด้วยการหายใจเข้าลึกๆ สองสามที ก่อนจะผลักประตูเข้าไป

“สวัสดีค่ะพี่อิฐ”

“อ้าว! ดาร์หรือหรือ พี่นี่ว่าคนอื่นซะอีก...มาแต่เช้าเหมือนเดิมเลยนะ” เจ้าของห้องเอ่ยทักทายด้วยความสนิทสนมเหมือนเช่นทุกครั้งที่ได้เจอกัน เพราะได้รู้จักและร่วมงานกันมากก็นานพอสมควร จนวันนี้เสียใจคอกันเป็นอย่างดี

“ก็พี่อิฐอยากนัดเข้าทำไม่ล่ะคะ...สวัสดีค่ะกรินทร์”

น้ำเสียงสดใสตอนเอ่ยทักทายพูดคุยกับเจ้าของห้องแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาลงทันควัน เมื่อจำต้องเอ่ยทักทายชายหนุ่มอีกคนที่นั่งอยู่ในห้องด้วยกัน

“ดาร์ เอ่อ คือผม...”

กรินทร์เองก็รับรู้ถึงน้ำเสียงที่บอกความเห็นห่างจนวนเห็นได้ชัดของอดีตคนรัก ไซ้ว่าเขาอยากจะให้มันเป็นแบบนี้....เขาไม่อยากจะเห็นสวรร้อยตรีเป็นแบบนี้เลย ไม่อยากได้ยินน้ำเสียงเย็นชา ไม่อยากเห็นแววตาหมองเหม็นห่างเหินแบบนี้ แต่เป็นเขาเองที่เป็นคนทำร้ายหัวใจเธอ ทำลายน้ำใจของผู้หญิงที่รักเขามากที่สุดลงกับมือ ทั้งที่เธอก็ทั้งรักและหวังดีกับเขาเสมอมา...รักมานานหลายปี

ทั้งที่รู้ แต่เขาก็ยังย่ำยีหัวใจเธอได้ลงคอ

ตั้งแต่ตัดสินใจตัดสัมพันธ์กับสวรร้อยตรีเขาก็เฝ้าปดลอบใจตัวเองอยู่ทุกวี่วัน

อย่างคนเห็นแก่ตัว โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญหน้ากัน..เขาไม่สามารถบังคับหัวใจตัวเองได้ เมื่อหมดรักก็คือจบกัน

แต่ทำไมในยามที่ได้เห็นดวงตาที่เคยสนุกสนานเปล่งประกายสดใสอาบไปด้วยความสุขชายแววมั่นเศร้า เขาจะต้องรู้สึกผิดในใจทุกครั้งไป

“ดาร์สบายดีนะ”

“สบายดี”

“ถ้าดาร์บอกแบบนี้กรินทร์คงจะรู้สึกดีขึ้นใช่ไหม”

ประโยคดังกล่าวสวรรยดาร์ได้แต่ถามชายหนุ่มในใจ

อิฐากรมองสองหนุ่มสาวอย่างเข้าใจ เพราะก็รับรู้เรื่องราวมาตลอด แต่ถึงจะสงสัยเห็นใจยังไง งานก็ต้องเป็นงาน ในเมื่อโปรเจกต์ถูกวางเอาไว้แล้ว เขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ เพราะนั่นหมายถึงความเสียหายอีกมากมายที่จะตามมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องค่าใช้จ่ายหรือว่าเวลาที่จะต้องสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์

“เออละ ในเมื่อสบายดีกันทุกฝ่าย เราก็จะได้เริ่มงานกันอย่างสบายใจสักที” คนพูดเริ่มเกริ่นสิ่งที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่ามันเป็นเรื่องค่อนข้างยากไม่น้อยที่จะทำได้ตามที่เขาพูด

“ระหว่างรอคนอื่นๆ มา เราคุยกันไปพลางๆ ก่อนก็แล้วกัน...อ้อ แล้วดาร์กินอะไรมาหรือยัง”

สวรรยดาร์ยิ้มน้อยๆ เมื่อได้ยินคำถาม...ตรงหน้าสองหนุ่มมีกาแฟคนละแก้ว

“ดาร์เรียบร้อยมาแล้วคะ..พี่อิฐอยากจะทำให้ทำอะไรก็เชิญบัญชามาได้เลย”

สวรรยดาร์สัพยอก เพราะไม่อยากให้เกิดบรรยากาศชวนอึดอัดมากกว่าที่เป็นอยู่

“จันพี่ไม่เกรงใจแล้วนะ...เอานี้ไป นี่เป็นบทละครเรื่องใหม่ที่ทางช่องได้วางตัวดาร์เอาไว้ให้เล่นคู่กับสิตางค์..เรื่องนี้กรินทร์เขาจะเป็นผู้กำกับ ส่วนพระเอกเราได้พระเอกใหม่มาร่วมแสดง บอกตามตรงว่าพี่ตั้งความหวังกับละครเรื่องนี้มากกับพระเอกใหม่ก็เหมือนกัน พี่ถึงอยากจะทำให้ดาร์กับสิตางค์ช่วยดันด้วยอีกแรง...ถือว่าช่วยกันนะ”

ไปๆ มาๆ อิฐากรก็อดเป็นห่วงความรู้สึกของนางเอกในสังกัดไม่ได้

“ดาร์เข้าใจคะ พี่อิฐสบายใจได้”

สวรรยดาร์บอกให้ชายหนุ่มสบายใจ ขณะที่หนุ่มอีกคนในห้องยังคงปิดปาก

คือดวงดาวของหัวใจ

เงียบ ทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดี จนกระทั่งได้ยินประโยคต่อมาของเจ้าของห้อง

“เรื่องนี้เราจะเปิดกล้องในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า พี่ซอพีให้คิวของดาร์มาแล้ว ก็คงหลังจากที่ดาร์กลับมาจากอเมริกาแล้วนั่นแหละ” อริฐากูรบอกอย่างรู้ดี

“ดาร์จะไปทำงานที่อเมริกาหรอ” ในที่สุดกรินทร์ก็อดถามไม่ได้

“เปล่า..แต่จะไปเที่ยวนะ”

“ได้ยินแว่วๆ ว่าใครจะไปเที่ยวอเมริกาหรอคะ”

ประตูที่ถูกผลักเข้ามาพร้อมกับเสียงหวานๆ ของนางเอกอีกคน ทำให้คนทั้งสามที่นั่งอยู่ในห้องหันไปมองผู้มาใหม่โดยพร้อมเพรียงกัน

รอยยิ้มหวานบาดจิตบาดใจผู้คน เปิดยิ้มสดใสส่งมาทักทายทุกๆ คนในห้อง ส่งผลให้ดวงหน้าสวยกระจ่างตาแผ่วรัศมีราวกับมีอร่าในตัว...รอยยิ้มอ่อนหวานแบบนี้ โบหน้าหวานละมุนแบบนี้ คือที่สุดแห่งมนต์เสน่ห์ของความงามที่ใครได้เห็นต่างก็ต้องชื่นชมหลงใหล ไหนจะน้ำเสียงไพเราะเพราะพริ้งเต็มไปด้วยความสดใสไม่แพ้ท่วงท่ากิริยาอ่อนหวานที่นางเอกสาวคนสวยแสดงออกนั่นอีก

สวย สดใส อ่อนหวาน ราวเรียง ใส่ชื่อ บิรุตติ... นั่นคือภาพของนางเอกเบอร์หนึ่ง ของช่องเอสทีทีวี แต่สำหรับสวรรค์ดาร์แล้ว ทั้งหมดที่เห็นนั่นคือภาพมายา

“สวยดีค่ะพี่อริฐ สวยดีค่ะคุณกรินทร์...มาแต่เข้าเหมือนเคยนะจ๊ะดาร์”

พอได้ยินน้ำเสียงหวานใสเอื่อยทักทายอ่อนหวาน สวรรค์ดาร์ก็แทบจะไม่สนใจฟังด้วยซ้ำ เพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นแก๊งบั้นหน้าเอื่อยทักทายเธอไปอย่างนั่นเอง แต่ที่เธออดแปลกใจไม่ได้ก็คือที่ลิตางค์เรียกกรินทร์ต่างหาก

‘คุณกรินทร์’

ไหนกรินทร์บอกกับเธอว่ากำลังคบหาดูใจอยู่กับลิตางค์ แล้วทำไมน้ำเสียงที่ฝ่ายหญิงใช้เรียกอีกฝ่ายถึงได้ฟังห่างเหินเหมือนคนอื่นคนไกลกันอย่างนี้ละ

“อ้าว..พอสิมา เลยพลอยเจียบกันไปหมด..ว่าไงคะ เมื่อกี้ได้ยินแว่วๆ ว่าใครจะไปเที่ยวอเมริกา หรือว่าพี่อริฐคะ” นางเอกคนสวยยังคงบั้นหน้ายิ้มแย้มเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงราวเรียง ทั้งที่ภายในใจไพรชยากำลังลุกไซน

ถ้อยคำสนทนาของทั้งสามคน เธอยืนฟังอยู่หน้าห้องมาได้สักพักแล้ว

เมื่อครั้งช่วงโมงที่ผ่านมา เธอถูกท่านประธานใหญ่เรียกเข้าไปต่อว่าก็เพราะผู้หญิงสวยตรงหน้าที่เธอเรียกว่าเพื่อนมาหลายปี

‘เพื่อน’ ที่ทำให้หัวใจของเธอเต็มไปด้วยความริษยา อิจฉาอยู่ทุกขณะจิต ทั้งที่สวรวรย์ดาร์ก็ไม่ได้จะมีอะไรเหนือไปกว่าเธอสักเท่าไร แต่ทำไมใครๆ ถึงได้พากันรุมปกป้อง เอาอกเอาใจ ห่วงใยก็แต่สวรวรย์ดาร์...ไม่ว่าจะเป็นที่มงาน กรินทร หรือแม้แต่ท่านประธานใหญ่ของเอสทีทีวี

คนที่เธออุตส่าห์เอาตัวเข้าแลกเพียงเพราะอยากจะเอาชนะสวรวรย์ดาร์ อยู่เหนือผู้หญิงคนนี้ และตอนนี้เธอก็ทำสำเร็จ...เธอได้ตัวและหัวใจของผู้ชายที่สวรวรย์ดาร์รักมากที่สุดมาเป็นของเธอ ส่วนท่านประธานใหญ่ก็หันมามองเธอมากกว่าแต่ก่อน หลังความสัมพันธ์ลึกซึ้งที่เกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว

และมันก็ทำให้เธอได้ใจและชะล่าใจ

จากที่คิดว่าจะเอาเจ้าพ่อวงการสื่อสารอยู่ การณ์กับไม่เป็นเช่นนั้นเมื่อข่าวที่เธอปล่อยออกไป เพื่อหวังทำลายชื่อเสียงของสวรวรย์ดาร์ล่องรู้ถึงหูของท่านประธานใหญ่

เธอไม่รู้ว่เขาารู้ได้ยังไงว่าเป็นเธอที่เป็นคนปล่อยข่าว แต่น้ำเสียงแข็งกร้าว แกรมเข้มงวดในยามเอ่ยเตือน ทำให้เธอนึกโกรธเกลียดคนที่ถูกปกป้องเสมอมา เพิ่มขึ้นเป็นร้อยเป็นพันเท่า โดยเฉพาะในยามนี้ถึงคำเตือนนั้นขึ้นมากลางอากาศก็ยิ่งให้เจ็บใจ

‘อย่าคิดว่าการที่เราทำอะไรกันแล้ว คุณจะสามารทำอะไรมากได้ เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างเราสองคนเป็นความยินยอมพร้อมใจกันทั้งสองฝ่าย ผมไม่ได้บังคับคุณส่วนคุณเองก็เต็มใจ เพราะฉะนั้นถ้าคิดว่าการยอมอนกับผมจะทำให้คุณได้รับอภิสิทธิ์เหนือคนอื่น หรือแม้แต่คิดจะหาผลประโยชน์จากผม ไม่ว่าด้วยเรื่องอะไร ก็เลิกคิดได้เลยโดยเฉพาะกับสวรวรย์ดาร์ผมขอสั่งห้ามคุณยุ่งกับเธอเด็ดขาด’

ทั้งที่ก็รู้แต่แรกว่าเขาไม่เคยจะยกย่องเชิดชูผู้หญิงคนไหนออกหน้าออกตา และไม่มีใครสามารถขึ้นมาแทนตำแหน่งภรรยาของเขาได้ แต่เธอก็ยังดี้อ่านอยากจะลองดี เพราะมั่นใจว่าตัวเองมีดีกว่าผู้หญิงคนไหนๆ ที่เขาควง

แล้ววังง...สุดท้ายเธอก็ถูกตอกหน้ากลับมา เพียงเพราะเธอไปแตะต้องแม่นางเอกคนโปรดของช่องเข้า...เธอหรือผู้สุดส่าหียอมทอดกายให้เขาเซยชม แต่เขาก็กลับไม่เห็นค่า ในขณะที่สวรวรย์ดาร์อยู่เฉยๆ แท้ๆ แต่ได้รับการปกป้องคุ้มครองอย่างกับไขในหิน ทำยังกับสวรวรย์ดาร์เป็นลูกสาวของเขาก็ไม่ปาน

คือดวงดาวของหัวใจ

เพราะอะไรสวรรค์ดารี่ถึงได้เป็นที่โปรดปรานของท่านประธานนัก...ไม่ใช่แค่เธอหรอกที่สงสัยในเรื่องนี้

แต่เธอจะไม่ยอมแพ้แค่นี้หรอก...ไม่ว่าจะตำแหน่งคนโปรดของผู้ใหญ่ที่ชื่อนางเอกแสนดีในสายตาของประชาชน หรืออะไรก็ตามที่สวรรค์ดารี่ได้มาและมีอยู่ในตอนนี้ เธอจะเอามาเป็นของเธอให้หมด

“กลัวลึจะทวงของฝากตอนกลับมาเธอคะ ถึงได้ไม่ยอมบอกกัน”

เสียงหวานยังคงเจื้อยแจ้วอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ใบหน้าก็ยังยิ้มแย้มเบิกบาน

“เรื่องนั้นเล็กน้อยมาก ถ้าพี่ได้ไปจริงๆ นะ...แต่คนที่จะไปคือดารี่ต่างหาก”

อิฐากูรแก้ความเข้าใจให้ผู้มาใหม่

“ไปเที่ยวหรือว่าไปทำงานจะดารี่” รอยยิ้มอ่อนหวานส่งมาให้อดีตเพื่อนรักทำราวกับว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

“ไปเที่ยว” สวรรค์ดารี่ตอบส่งๆ พอให้แล้วๆ ไป

“เธอจะ.. อ้อ แต่ที่ตึนะ เห็นดารี่ยังมีแก๊ใจคิดอยากไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาแบบนี้ลึก็คอยหาห่วงหน่อย..หนีข่าวคววๆ แล้วก็หลบไปรักษาแผลใจสักพัก รอให้ข่าวมันซาลงกว่านี้ก่อนค่อยกลับมาที่ตึนะ” คนหวังดีบอกเหน็บแนม กัดจิกทันทีที่มีโอกาส

“เออ..ผมว่าระหว่างรอคนอื่นๆ มาถึง เรามาคุยเรื่องงานกันเลยดีไหมครับ” กรินทร์ซึ่งอึดอัดไม่น้อยกับบรรยากาศห้องในเวลานี้เอ่ยออกมา

“ก็ได้คะ”

ลิตางค์รีบคำหน้าขึ้นตาบาน ยังบั้นหน้าชื่อได้ต่อ ทั้งที่เพิ่งว่าสวรรค์ดารี่ไปหยกๆ

“เอาไว้ไปเมื่อไหร่บอกด้วยนะจะดารี่ จะฝากชื่อของหน่อย”

ลิตางค์ยังมีวาย ก่อนจะหันไปหาอิฐากูร

“โอเคคะ พร้อมแล้ว..ไหนคะพี่อิฐ มีอะไรจะให้ลึดูบ้างคะ”

ร่างแบบบางทรวดลงนั่งเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างกรินทร์กับสวรรค์ดารี่ ตวัดสายตาไปทางหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างกันเล็กน้อย และการกระทำทั้งหมดก็ไม่ได้รอดพ้นสายตาของสวรรค์ดารี่

“ไหนคะ ขอลึดูบทหน่อยลึ คราวนี้จะให้ลึรับบทอะไรคะเนี่ย...หวังว่าคงจะไม่

จับสิทธิกลับมาจากนางเอกไปเป็นตัวอิจฉาหรอคะ”

สิตางค์เอ่ยกระเซ้าเข้าเหยอย่างมีจริตจะกร้าน คู่ออนหวาน น่ารักและกระตือรือร้นกับงานเสียจนสองหนุ่มต้องยืมตาม

“ไม่มีใครเขากล้าให้นางเอกเล่นดีอย่างสิเล่นเป็นตัวอิจฉาหรอ เรื่องนี้เล่นเป็นนางเอกของเรื่องเหมือนเดิม” อธิฐากรเป็นฝ่ายบอก

“แล้วดาร์ล่ะคะ”

“ดาร์ก็เล่นด้วยกัน”

“แต่นางเอกของเรื่องต้องมีคนเดียวเท่านั้นไม่ใช่หรอคะ” น้ำเสียงที่เคียดหวาน แผลแสดงความหงุดหงิดออกมา เมื่อคิดว่าจะต้องมาแข่งกับสวรรค์ดาร์

“สิเข้าใจไม่ผิดหรอ เพราะบทที่พี่วางให้ดาร์เล่น...อืม จะบอกว่าย่างงดีละคือถึงจะเป็นบทร้าย แต่ตัวละครตัวนี้ก็เป็นตัวดำเนินเรื่องเกือบจะทั้งเรื่องก็ว่าได้ เรียกว่าบทเด่นไม่แพ้นางเอกเลยละ” อธิฐากรพยายามทำความเข้าใจกับสองนักแสดงนำ

“แล้วเธอก็ยอมเล่นหรอดาร์” สิตางค์หันมาถามอีกฝ่ายด้วยสายตาดูแคลนอย่างเปิดเผย

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ เป็นนักแสดงก็ต้องเล่นได้ทุกบทบาทไม่ใช่หรอ”

บทที่เธอถูกวางให้เล่น ถึงคนจะมองว่าเป็นตัวร้ายหรือตัวอิจฉา แต่สำหรับเธอแล้ว เธอถือว่ามันคือความท้าทายเป็นอย่างมากสำหรับการพลิกบทบาทในครั้งนี้ เพราะเท่าที่ได้อ่านบทดู ตัวละครตัวนี้ถือได้ว่าเป็นตัวเด่นของเรื่องเลยก็ว่าได้ เต้นกว่าพระเอกนางเอก เพราะเป็นตัวดำเนินเรื่องราวทั้งหมดอย่างที่อธิฐากรบอก แต่เหนืออื่นใดคือ เธอเชื่อมืออธิฐากรกับทางช่องว่าสิ่งที่ได้รับมอบหมายมาเหมาะสมกับเธอแล้ว

“เห็นทุกคนพูดแบบนี้ สิซึกจะสนใจบทนี้ซะแล้วสิคะ”

สิตางค์บอกออกมาหน้าตาเฉย แต่ประโยคที่แฝงความนัยเอาไว้มันดูเหมือนทุกคนเองก็เข้าใจดี

“ไหนเมื่อกี้ยังบอกจะยึดครองตำแหน่งนางเอกอยู่เลย ทำไมคิดจะเปลี่ยนใจมาเล่นบทร้ายซะละ” อธิฐากรเอ่ยแซวที่เล่นที่จริง เพราะก็พอรู้นิสัยของแต่ละคนว่าเป็นยังไง

คือดวงดาวของหัวใจ

“นั่นสิครับ..อย่างคุณสิไม่มีบทไหนเหมาะเท่ากับบทนางเอกอีกแล้วล่ะครับ”

คำพูดที่ซื่อ ๆ ของผู้กำกับทำให้นางเอกคนดังตัวต้วตวยตาชุ่นขวางส่งไปให้ทันที ก่อนจะพยายามระงับความไม่พอใจเอาไว้แล้วเธอก็ออกมาเสียงหวานระยับเช่นเดิม

“แหม..คุณกรินทร์พูดแบบนี้ก็ไม่ถูกนะคะ สิถือว่าถูกความสามารถสินะคะ แบบนี้”

ดวงตากลมโตดลิ่งใสหนุ่มข้างกายด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะหันมาหา เจ้าของห้องอีกครั้ง

“แล้วถ้าสิเกิดสนใจบทที่ดาร์ได้รับเล่นขึ้นมา พี่สิจะว่ายไงคะ”

ทั้งที่รู้ว่ากำลังเสนอตัวอย่างหน้าด้านที่สุด แต่สิต่างก็ไม่ว่า เพราะสิ่งเดียว ที่ต้องการและพยายามทำทุกอย่างก็คือเอาชนะสวรรค์ดารี่ในทุกๆ เรื่อง...และคำพูด ของนางเอกสาวก็ทำให้สองหนุ่มอึดอัดใจไม่น้อย ในขณะที่คนกำลังจะถูกแย่งบทยัง นั่งเงิบบอย่างใจเย็น

“ถ้าสิอยากจะลองเปลี่ยนบทบาทจริงๆ เดียวพี่จะดูให้ แต่สำหรับเรื่องนี้คง ต้องรับบทนางเอกผู้แสนดีไปก่อนนะ เพราะทุกอย่างถูกวางเอาไว้หมดแล้ว”

การตัดสินใจของอิฐากรทำให้สวรรค์ดารี่ลอบฝ่องนลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก แต่ดูจะตรงข้ามกับสิต่างก็โดยสิ้นเชิง

ดวงดาววโรจน์บอกความไม่พอใจที่เจ้าตัวเธอแสดงออกมา แม้จะเพียง ชั่วขณะแต่ใครๆ ก็มองออก หากเจ้าตัวก็ไม่สามารถแสดงอะไรได้มากกว่านั้นและ ปฏิกริยาที่ได้เห็น ก็ทำให้สวรรค์ดารี่รู้เลยว่าการทำงานกันครั้งนี้คงไม่แล้วจะต้อง มีปัญหามาให้ตามแก้จนเหนื่อยใจอย่างแน่นอน

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางเอาไว้บนโต๊ะเล็กในห้องรับแขกทำให้

เจ้าของห้องที่กำลัง่วนกับการทำอาหารง่ายๆ กินเอง รุ่งฝึเท้าออกมาจากครัวจน แทะบจะชนโต๊ะชนเก้าอี้ที่ตั้งขวางอยู่เพราะความเร่งรีบจะไปรีบสายเรียกเข้าที่ตั้งเป็น เพลงรอสายเอาไว้เฉพาะให้เร็วที่สุด

“คิดถึงผมหรือไง ถึงได้โทร.มาหาได้” เสียงนุ่มๆ เย้ยหยันออก ใบหน้าคม เก๋กลืนยิ้มอยู่ตลอดเวลา และไม่เสียเวลาถามด้วยซ้ำว่าคนในสายเป็นใคร

“อ้อ..คิดถึง” น้ำเสียงเนือยๆ ตอบกลับ

“เป็นอะไรหรือเปล่า เสียงดาร์ฟังเนี่ยๆ นะ”

พอได้ยินน้ำเสียงเต็มไปด้วยความเป็นห่วงเป็นใยสรวรรยดาร์ก็อดยิ้มไม่ได้...นี่แหละเขา ต่อให้ไม่ได้เจอหน้ากันเป็นปีๆ แต่ริฐตน์ก็ยังคงเอาใจใส่เธอเสมอๆ

“ไม่มีอะไรหรอก วันนี้ไม่มีงานที่ไหน รู้สึกเบื่อๆ ก็เลยโทร.มาหา...ดาร์โทร.มาทวนหรือเปล่า”

“ผมเคยคิดแบบนี้แหละ”

ประโยคที่เจ้าตัวเอ๋ยถามเหมือนจะตัดพ้ออยู่ในที โดยที่ชายหนุ่มไม่รู้ว่ามีมันสามารถเรียกรอยยิ้มจากเจ้าของโบหน้าคมหวานให้เปิดยิ้มกว้างกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว

“ก็ไม่มี”

“ก็รู้นะ” เสียงทุ้มต่อว่าปลายเสียงสะบัดนิดๆ คล้ายจะยังไม่หายงอน

“ก็รู้งิ แต่ก็อดเกรงใจไม่ได้” สรวรรยดาร์เองก็เหมือนจะรู้ ถึงได้ปล่อยคำพูดกระเช้าเข้าเหยอีกฝ่ายไม่เลิกว

“ผมว่าเหมือนไม่ใช่ดาร์ยังงิก็รู้อันนี้...ให้ใครปลอมตัวมาหลอกแกั่งผมหรือเปล่าเนี่ย”

ชายหนุ่มต่อว่าพอดมปากหอมคอ ก่อนเสียงทุ้มจะเปลี่ยนเป็นจริงจังกว่าเดิม เมื่อคิดว่าเธออาจจะมีเรื่องไม่สบายใจอยู่

“คุณริฐตน์พูดซะว่าดิฉันว่างมากเลยนะคะ คนเขาอุตสาห์คิดถึง ใครจะมีเวลามาั่งแกั่งคนเล่นได้ขนาดนั้น”

นับว่าประโยคดังกล่าวของชายหนุ่มได้ผลไม่น้อย เมื่อคนในสายใส่มาเป็นชุด...ริฐตน์หัวเราะขลุกลั่น เสียงหัวเราะดังอยู่ในลำคอ แต่คนที่เมืองไทยก็ยงสู้อุตสาห์จับได้

“พูดแล้วยังจะมาหัวเราะเยาะกันอีก”

“เป็นอะไรเนี่ย วันนี้ขยันประชดผมเสียจริง...ไหน ตกลงว่ามีเรื่องอะไร ลองเล่าให้ผมฟังสิ ถึงจะแก้ปัญหาก็ไม่ได้ แต่ก็ผมก็เป็นผู้ฟังที่ดีของดาร์นะ”

ประโยคในตอนท้ายถูกส่งมาสำทับราวกับจะย้ำเตือนให้รู้ว่าเธอมีเขาอยู่ข้างๆ เสมอ

“ก็เพราะแบบนี้แหละ ดาร์ถึงได้โทร.หาสิ...วันนี้ดาร์เจอกรินทร์ด้วยนะ”

สรวรรยดาร์บอกเล่าเรื่องราวที่ได้ไปเจอมากับอีกฝ่ายอย่างไม่ปิดบัง เพราะเขา

คือดวงดาวของหัวใจ

รู้เรื่องของเธอกับกรินทร์มาตลอดอยู่แล้ว

“เธอ..แล้วเจอกันที่ไหน”

ธีรุตน์ถามกลับ น้ำเสียงฟังราบเรียบก็จริง แต่ข้างในเขาทำไมต้องรู้สึกเจ็บแปลบตรงหัวใจทุกครั้งที่ได้ยินเธอเอ่ยเรียกขานชื่อคนรักเก่าด้วยน้ำเสียงแผ่ความเป็นห่วงเป็นใยไม่สร่างซา

“ที่ห้อง..พอดีพี่อัฐเรียกเข้าไปคุยงานละครเรื่องใหม่”

“อย่าบอกนะว่าให้กรินทร์เป็นผู้กำกับ”

“ก็ไม่ต้องบอกหรอก แต่ว่ามันก็เป็นตามนั้น..แต่ที่แย่กว่านั้นอะไรู้ใหม่ ดาร์ต้องเล่นคู่กับลิตางค์ด้วยนี่สิ”

สวรยดาร์เล่าเหมือนที่เคยแบ่งปันทุกเรื่องให้เขาฟังอย่างไม่มีปิดบัง

“แฟนใหม่ของกรินทร์นะเธอ” ชายหนุ่มถามเหมือนจะให้แน่ใจ ทั้งที่ธีรุตน์พอๆ

กัน

เรื่องราวรักสามเส้าที่เขาไม่ได้มีส่วนพัวพันด้วย แต่อดที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยไม่ได้ เพราะหนึ่งในนั้นคือผู้หญิงที่เขาหลงรักมานาน

“อือ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเจอกันเรื่อยๆ”

“อือ”

“แล้วดาร์โอเคไหม”

แล้วถ้าเธอบอกว่าไม่โอเคล่ะ เขาจะกระโดดเข้าไปช่วยเธอเหมือนที่ผ่านมาๆ หรือเปล่า

ธีรุตน์ตั้งคำถามกับตัวเองแล้วคำตอบที่ได้รับมันก็ชัดเจนเสียจนไม่ต้องพูดใดๆ ออกมา

เขาเป็นคนดี...เขาไม่ใช่คนดี

ใช่..เขาไม่ใช่คนดีนักหรอก เพราะถ้าเขาเป็นคนดีจริงๆ เขาก็คงจะไม่รู้สึกดีใจแบบนี้ เมื่อได้รู้ว่าเธอกำลัง ‘อกหัก’ ยับเยิน

“มันเป็นงานนี่”

“พูดแบบนี้แสดงว่ายังทำใจไม่ได้”

“มันก็มีบ้าง คงเพราะดาร์รู้จักกับกรินทร์มานานมาก ก็เลยทำให้ลืมหายกด้วย

มั้ง...แต่ก็ไม่ต้องห่วงนะ ดาร์แยกแยะออก”

“แล้วแบบนี้จะมองหน้ากันติดเธอ” ธีรุตน์อดเป็นห่วงไม่ได้

“ไม่หรอก อาจจะมีรู้สึกอึดอัดบ้าง เพราะจะให้สนิทใจกันเหมือนก่อนก็คงไม่ใช่ แต่ดาร์เชื่อว่าความหวังดีความปรารถนาดีในฐานะเพื่อนร่ายังจะมีให้กันเสมอ”

สวรรค์ดาร์เชื่อแบบนั้นจริงๆ

“แล้วแฟนเขาไม่ว่าอะไรเธอ”

“ก็ไม่เห็นเขาว่าอะไรนี่...แต่ก็น่าแปลกนะ เมื่อเข้าไปเจอกันดาร์เห็นสีตางค์เขา ทักทายกริณทรราวกับว่าไม่ได้เป็นแฟนกันอย่างนั้นแหละ น้ำเสียงเขาฟังห่างเหิน เหมือนคนไม่สนิทสนมกันยังไงก็ไม่ใช่”

หญิงสาวเล่าให้เขาฟังเหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างที่เคยเล่าสู่กันฟัง

“ก็ไหนดาร์เคยเล่าให้ผมฟังไม่ใช่ เธอว่าสองคนเขายังไม่เปิดเผย ความสัมพันธ์กับคนภายนอก”

นั่นสินะ...เพราะที่คนทั่วไปรู้จักคือ เธอเลิกกับกริณทรแล้วแค่นั้น ตอนนี้เวลาไปไหนมาไหนเธอถึงได้ถูกนักข่าวรุมถามถึงสาเหตุการเลิกทำไมหยุดหย่อนไป

“ก็เพราะแบบนี้แหละดาร์เลยได้ข่าวใหม่มาให้แกอีก...คราวนี้เล่นของสูงซะด้วยนะ”

สวรรค์ดาร์หัวเราะน้อยๆ เมื่อนึกถึงข่าวของตัวเองกับท่านประธานใหญ่ เจ้าของช่อง

“เสียงใสแบบนี้ ผมคงไม่ต้องห่วงแล้วมั้ง”

ธีรุตน์เอ่ยสัพยอกข้ามประเทศ ได้ยินเสียงเจ็ยแจ้วของเธอแล้วเขาก็ค่อยเบาใจขึ้นหน่อย

“แล้วจะไม่ถามเธอว่าครั้งนีพี่ๆ นักข่าวเขาจับให้ดาร์คู่กับใคร”

เป็นธีรุตน์บ้างที่หัวเราะ...ไม่มีข่าวไหนเกี่ยวกับเธอที่เขาจะไม่รู้และไม่ติดตาม

“ไม่จำเป็นต้องถามเลย เพราะผมรู้ว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้ ดาร์คือช้อยกเว้นของเขา ผมเข้าใจถูกไหม”

“โห! พูดอย่างกับมีตาทิพย์เนาะ แต่จะว่าไปมันก็แปลกนะ ในเรื่องของความเจ้าชู้ใครๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าท่านประธานเป็นเสือผู้หญิง เป็นแคซาโนวาตัวพ่อของวงการเลย แต่กับดาร์ทำไมดาร์ไม่เห็นว่าคุณจะแสดงท่าที่สนใจหรือว่าจะ

คือดวงดาวของหัวใจ

มาก็ล้อก็ตีกับดาร์เหมือนคนอื่น ๆ เลย”

“เพราะเขารู้ว่าดาร์ไม่เล่นด้วยมั้งผมว่า” ธีรุตน์ลองหยั่งเสียง

“ธีรุตน์แบบนี้ดาร์โกรธนะจะบอกให้ เพราะสำหรับดาร์แล้ว ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่น่านับถือคนหนึ่งเลยนะ อีกร้อยท่านก็ให้ความเมตตาดาร์เสมอมาด้วย” สวรรย์ดาร์ออกปรับแทนคนที่กำลังถูกพาดพิง

“โห! เล่นออกหน้าปรับแทนกันขนาดนี้ ผมซักจะหัวงัน ๆ ใจแล้วสิ” ธีรุตน์ส่งเสียงกระเข้ามาตามสาย

“อย่าโกรธเลยนะ ผมแค่ล้อเล่นเอง”

“แล้วทำไมต้องบอกว่าหัวงันใจด้วย”

“หือ?”

“ก็กำลังพูดถึงท่านประธานของดาร์ของไม่ใช่เหรอ?”

“ได้ยินดาร์พูดแบบนี้ ผมยิ่งหัวงันใจใหญ่เลย” ความในใจเริ่มเผยออกมาทีละนิดๆ

“ยังไงก็อย่าเพิ่งไปตกหลุมเสน่ห์ของท่านประธานคนดีของดาร์ก่อนที่ผมจะกลับเมืองไทยละ เห็นใจคนอยู่ไกลบ้าง เดียวกลับไปนี่ผมจะลงแข่งด้วย”

“ท่าทางจะแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้แข่ง”

สวรรย์ดาร์ตอบกลับติดตลก ไม่คิดว่าเขาจะจริงจังอย่างที่พูดหรอก เพราะธีรุตน์มักจะพูดเล่นกับเธอแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“นี่เธอคำพูดของนางเอก นอกจากจะไม่ให้กำลังใจกันแล้ว ยังจะพูดทำร้ายน้ำใจผมอีกนะ” ชายหนุ่มสัพยอกอย่างอารมณ์ดี

“รอให้กลับมาจริงๆ ก่อนเถอะค่อยพูด...เฮ้อ! ได้คุยกับธีแล้วสบายใจจังเลย”

พอได้ยินเสียงใสบอกอย่างนั้น ธีรุตน์ก็ถึงกับเปิดยิ้มกว้าง รอยยิ้มนั้นลามไปถึงตา หัวเราะออกมาให้คนที่เมืองไทยได้ยิน บอกไม่ถูกว่าตนรู้สึกเป็นสุขเพียงใด

“รู้ใช่ไหมว่าผมจะคอยอยู่เป็นเพื่อนดาร์เสมอ”

พูดออกไปแล้วธีรุตน์ก็นึกอยากจะกอดตัวเองให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย

เขาเนี่ยนะ จะคิดกับเธอแค่เพื่อน...ตอนนี้ถือว่าว่าแต่หัวใจของเขาเลยที่เป็นของสวรรย์ดาร์ ทุกลมหายใจเข้าออกของเขาก็เหมือนจะมีแต่เธอ..คิดถึงก็แต่เธอคนเดียว คอยเป็นห่วงเป็นใยสรวลพัค แล้วแบบนี้เขายังจะกล้าพูดอีกหรือว่าเขาคิดกับ

เธอแค่ 'เพื่อน' อย่างที่ผ่านๆ มา ในเมื่อสายใยรักมันหรือยรัดพันผูกเขาไว้ก็แต่กับเธอคนเดียวมาหลายปีติดกันแล้ว

"รู้มานานแล้ว..ดาร์ถึงบอกใจ มีหรืออยู่ด้วยชะอย่างสบายไปดิบอย่าง ต่อให้มีเรื่องหนักหนาแค่ไหนดาร์ก็พร้อมลุย รับรองว่าไม่มีใครมาทำอะไรดาร์ได้" สวรรย์ดาร์ส่งคำพูดเอาใจไปให้คนทางไกลที่กำลังฉีกยิ้มกว้างด้วยความเป็นสุข

"ก็ลองมีใครกล้ามาทำอะไรดาร์สิ ผมไม่ปล่อยเอาไว้นะ" น้ำเสียงจริงจังบอกรับตามมา ดังจะให้ไว้เป็นคำสัญญากับเธอ

"แล้วผู้หญิงคนนั้นเขายังมาจนใจอะไรดาร์อีกหรือเปล่า"

"ตรงๆ ซึ้งๆ หน้าไม่มี" สวรรย์ดาร์บอกเขาไปตามตรง รู้ซึ่งดีที่เคียวถึงความห่วงใยที่เขาทำให้

"แสดงว่ามี"

"ก็ข่าวดาร์กับท่านประธานไง เห็นพี่กึ่งพี่ไก่อีกงี้เล่าให้ฟังว่าสิตางค์เป็นคนปล่อยข่าว..แต่ข้างเถอะ เรื่องมันเล็กน้อยมาก ดาร์ชินแล้วแหละกับข่าวทำงานงี้"

สวรรย์ดาร์บอกอย่างปลงๆ ชื่อผู้คนที่แวดล้อมและเกี่ยวข้องกับตัวเอง ดูเหมือนอีรูตน์จะพลอยได้รู้จักไปด้วยโดยปริยาย และไม่ต้องการอธิบายให้มาก

ไม่ใช่แค่เรื่องของสิตางค์เท่านั้นที่เธอเอามาปรึกษาหรือว่ารับทุกข์กับเขา..เพราะจะว่าไปแล้วสวรรย์ดาร์แทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ว่าทุกเรื่องที่ผ่านมาเข้ามาในชีวิต... เธอจะให้เขาเข้ามารับรู้เรื่องราวด้วยตลอด ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ขาดไม่ได้ไปเสียแล้ว

"ถ้ามีอะไรให้ผมช่วยกับบอกนะ"

"นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว...ไม่ต้องห่วงนะเรื่องงาน ดาร์เป็นมืออาชีพพอ แล้วยก็แยกแยะออกหรือกว่างานกับเรื่องส่วนตัวไม่ควรจะเอามาปะปนกัน"

อีรูตน์รู้ว่าสวรรย์ดาร์จะทำได้อย่างที่พูดไว้จริงๆ

"แล้วนี่จะเปิดกล่องเมื่อไหร่"

"อีกหนึ่งเดือน อาทิตย์หน้ามีนัดฟิตติ้งเสื้อผ่า เสร็จแล้วดาร์ก็จะไปทัวร์นิวยอร์กให้ชุ่มปอดไปเลย..ห่วงก็แต่คนทางโน้นนั่นแหละ ไม่รู้ว่าจู่ตัวหรือเปล่าว่ามีคนจะไปถล่ม"

สวรรย์ดาร์เปลี่ยนเรื่อง เพราะไม่อยากให้เขาเป็นห่วง หรือมาพลอยเป็นกังวล

คือดวงดาวของหัวใจ

ไปกับเธอด้วย

“ขอให้มาจริงๆ เถอะ ไม่มีกั๊ว”

“กระเป๋าทีอาจจะฉีกได้นะ”

“ไม่เป็นไร แต่ถ้าผมหมดตัวจริงๆ ค่าหน่วยกิตเทอมสุดท้ายกับค่าใช้จ่ายในการทำทีชีส ดาร์ออกให้ด้วยนะ” ธีรุตน์ตอบกลับมาอย่างทันกัน

อย่างทีบอก..สำหรับสววรรษ์ดาร์แล้ว อะไรคือความสุข ความสบายใจของเขาพร้อมทุ่มเทให้ทุกอย่าง

“โห! คิดไปคิดมาแล้วมันจะคุ้มไหมเนี่ยกับตัวเครื่องบินที่ได้มา...แต่ก็เอาเถอะ ถือซะว่าให้ทุนการศึกษากับผู้ใหญ่ยากไร้ให้เรียนจบเสียที”

“รับปากแล้วนะ” ชายหนุ่มมีใบผูกมัดเพราะกลัวว่าเขาจะเปลี่ยนใจไม่มาหาเขาจริงๆ

“นี่เอาจริงๆ เหรอเนี่ย”

“ก็งั้นสิ...ผมเป็นแค่นักศึกษาอยู่นะ จะไปเอาเงินถุงเงินถังที่ไหนมามากมายล่ะ” ชายหนุ่มบอกล่อมตัว แต่คนฟังจะสงสัยก็หาไม่ เพราะก็รู้ๆ กันอยู่

“น่าสงสัยจังเลยนะ” สววรรษ์ดาร์บอกประชด

“งั้นเดี๋ยวกลับไปบ้านคราวนี้ ดาร์ไปบอกคุณยายของธีให้ดีไหมว่าหลานชายไม่มีเงินจ่ายค่าเทอม เพราะเอาเงินพาสาวไปเที่ยวจนหมดตัว”

สววรรษ์ดาร์ประชดเขาไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้ว่าเรื่องเงินๆ ทองๆ ไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับเขา เพราะคุณนายทองประไพผู้เป็นยายของเขาจัดได้ว่าเป็นเศรษฐินีที่รวยที่สุดในจังหวัดเลยก็ว่าได้

แต่ที่สววรรษ์ดาร์ไม่รู้ก็คือ ธีรุตน์ไม่เคยใช้จ่ายเงินที่ผู้เป็นยายคอยเอาเข้าบัญชีให้ทุกเดือนเลยสักบาท เพราะมีพ่อคอยดูแลรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในส่วนนี้มาตลอด

“แล้วอย่าลืมบอกด้วยล่ะว่าสาวคนนั้นเป็นดาร์ โทษผมจะได้ผ่อนหนักเป็นเบาหน่อย” ชายหนุ่มส่งเสียงมาลึบๆ

ขอให้คุณยายของเขารู้เถอะว่าเป็นสววรรษ์ดาร์ เพราะทุกวันนี้คุณยายของเขาก็แทบจะหายใจเข้าออกเป็นคนเสียงใสในสายอยู่แล้ว

เรียกว่ายายหลานอาการหนักพอๆ กันเลย

“ตายล่ะ” จากเสียงลึบๆ เปลี่ยนเป็นเสียงอุทานออกมาให้หญิงสาวได้ยิน

“มีอะไรหรือเปล่า”

“สงสัยผมจะลืมนิดเกิด”

สุวรรณย์ดาร์ได้ฟังก็หัวเราะคิก

“นี่กำลังทำอาหารอยู่หรือ”

“อ้อ...ใหม่หมดจริงๆ ด้วย”

น้ำเสียงของคนพูดไม่ได้ฟังเดือดร้อนแม้แต่น้อย เมื่อก้าวยาวๆ กลับเข้าไปในครัว..ดวงตามมองข้าวผัดแฮมที่กำลังจะกลายเป็นข้าวเกรียบตาละห้อย หากก็ยังมีรอยยิ้มและเสียงหัวเราะให้ได้ยิน

“ดาร์ก็เลยทำให้รีดอดเลย”

“ไม่หรอก ยังพอกินได้อยู่”

“ทำอะไรกินหรือ”

“ข้าวผัดนะ แต่ตอนนี้คงเรียกข้าวผัดไม่ได้แล้วละ เพราะใหม่ก็เริ่มติดกันกระทะหมดแล้ว...แป็บหนึ่งนะ รู้สึกจะมีคนมาเคาะห้อง”

ธีรุตน์บอกพร้อมกับก้าวยาวๆ ออกจากครัว เดินตรงไปที่ประตู เสียงกระเข้าเฝ้าแห่จากคนที่เมืองไทยยังคงดั่งมาให้ได้ยินเป็นระยะ

“สาวๆ หรือเปล่า..ดาร์จะได้ว่างสาย”

“ไม่ใช่หรอก...เดี๋ยวนะ อย่าเพิ่งว่างสายละ” ธีรุตน์กำชับ ก่อนจะเปิดประตูห้อง

“มีอะไรหรือเปล่าครับเจนน” ชายหนุ่มถามสาวที่พักอยู่ห้องตรงข้ามที่มากเคาะห้องของเขาเป็นภาษาอังกฤษ

“พอดีที่ห้องเรามีปาร์ตี้กันนิดหน่อย ก็เลยมาชวนคุณไปร่วมแจมด้วยกัน...สนใจไหม”

เจนนีเฟอร์ที่แอบชอบหนุ่มห้องตรงข้ามตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ใหม่ๆ เอ่ยปากเชื้อเชิญ ส่งสายตาวานเี่ยมมาให้หนุ่มหล่อเหมือนเช่นทุกครั้งอย่างไม่ว้อท้อ ทั้งที่ฝ่ายชายไม่เคยสนองเจตนารมณ์ของเธอสักครั้ง แต่เธอก็ยังเพียรพยายามตลอดมา

“ขอบคุณนะครับเจนน แต่ว่าวันนี้ผมยังมีงานค้างอีกมาก ไหนจะต้องค้นข้อมูลเพื่อทำรีซีส์สักเห็นที่ว่าผมคงจะไปร่วมแจมด้วยไม่ได้ ต้องขอโทษด้วยนะครับ”

ธีรุตน์บอกออกไปตามมารยาท หาทงเลียงอย่างสุภาพที่สุด

คือดวงดาวของหัวใจ

“จ้ะให้ฉันช่วยไหม”

เจนนิเฟอร์ยังคงเสนอตัวช่วยไม่ยอมถอยใจง่ายๆ ทั้งที่หนุ่มตรงหน้าไม่เคยปล่อยยให้เธอได้ล้วงล้ำเข้าไปในห้องเขาเลยด้วยซ้ำ

“อย่าเลยครับ คือผมทำของผมคนเดียวจนชินแล้ว ขอขอบคุณนะครับที่อาสาช่วย แต่คุณจะไปปวดหัวเปล่าๆ ลูไปสนุกกับเพื่อนๆ ไม่ได้หรอก...ผมขอตัวนะครับ” บอกร็วรี่จ้ะก็จัดการปิดประตูห้องทันที

“ไม่ว่าจะไม่รู้ว่าที่ทำไมมันเสียมารยาท แต่ถ้าเขาไม่ทำแบบนี้ฝ่ายนั้นก็คงจะตามรั้งความเขาไม่เลิก

“ดาร์ยังอยู่หรือเปล่า” โทริศัพท์ในมือถูกยกขึ้นมาแนบหูอีกครั้ง

“ไม่อยู่จะได้ยินรีคุยกับสาวเธอ...สวยไหมคุณเจนคนนี้ ส่งรูปมาให้ดาร์ดูหน่อยสิ” สวรรย์ดาร์กระเซ้าเข้าเข้าแหย่เขาไปตามสาย

“จะอยากดูไปทำไม แค่คนรู้จักเท่านั้น ผมไม่ได้คิดอะไรกับเขาเสียหน่อย”

“แต่ฟังจากน้ำเสียง คุณเจนคนสวยคงไม่ได้คิดเหมือนกันกับบีแน่เลย”

“ถ้ายังจะพูดเรื่องคนอื่นอีก ผมจะวางสายแล้วนะ” ถึงคราวคนตัวโตออกอาการน้อยใจให้เห็นบ้าง

“โอ..กำลังนอนดาร์หรอ?”

สวรรย์ดาร์เอ่ยกระเซ้าเข้าเข้าแหย่ อารมณ์เครียดกับเรื่องภายนอกที่ได้เผชิญมาหายไปจนหมดเกลี้ยงเมื่อได้พูดคุยกับเขา

“แล้วถ้าผมงอนจริงๆ จะง้อหรือเปล่าล่ะ”

“ถ้าอยากให้อ้อมันก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนกันบ้าง...เป็นต้นว่าต้องคอยเทคแคร์ตลอดทริปที่ดาร์อยู่ที่นิวยอร์ก”

“เรื่องนั้นถึงไม่ขอผมก็ตั้งใจอยู่แล้ว”

เพราะเขาแทบจะนับวันรอเธอบินมาหาเลยล่ะ

“จ้ะก็กินข้าวเถอะดาร์ไม่กวนแล้ว ไว้เจอกันที่นิวยอร์กนะ..บายจ้ะ” ง่ายๆ แค่นี้เอง แต่ก็ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาของเจ้าของห้องมีรอยยิ้มบางๆ กระจายไปทั่วทั้งหน้า ศีรษะได้รูปสวยส่ายไปมาน้อยๆ พร้อมกับเสียงหัวเราะขลุ่ยขลุ่ยในลำคอ

ความสุขของเขาอยู่ตรงนี่เอง

สาม

รักคือ การเอาชนะ

“ใครใช้ให้คุณไปเข้าข้างมัน”

พอเปิดประตูห้องเข้ามาได้ โบทหน้าสวยหวานที่เคยเห็นอยู่เป็นนิตยภัก็เปลี่ยนเป็นกระด้างบึ้งตึง นัยน์ตาขุ่นมัวเบิกโพลงเมื่อหันกลับไปหาคนที่ก้าวเข้าห้องตามมาติดๆ

“ทำไมจะต้องเรียกคุณเขาแบบนั้นด้วย อย่างน้อยเขาก็เป็นเพื่อนคุณนะ” กรินทร์อดติงไม่ได้

“คุณเข้าข้างมัน”

สิตางค์เริ่มจะออกอาการโวยวายให้เห็น เมื่ออีกฝ่ายยังคงเข้าข้างคนที่เธอเห็นเป็นคู่แข่งตลอดมา

“คุณไม่พอใจอะไรเขานักหนา ผมไม่เห็นว่าคุณจะทำอะไรคุณสักหน่อย” กรินทร์พยายามใจเย็น

“ใครว่าไม่ได้ทำ...ก็ที่ทำตัวเป็นคนแสนดี เป็นเพื่อนที่ดี ทำเป็นมาหวังดีกับฉันนั่นไง ใจจริงแล้วเขาไม่ได้อยากจะทำอย่างนั้นหรอกฉันรู้ ที่ทำไปทั้งหมดก็เพราะว่าอยากให้คุณรอบข้างเห็นว่าตัวเองเป็นคนดี เป็นคนมีน้ำใจโอบอ้อมอารีกับเพื่อนก็แค่นั้น...ชื่อป้ออย่างคุณจะไปรู้อะไร รู้ใหม่ว่าที่เมื่อนั้นทำทั้งหมด มันยิ่งทำให้ฉันรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่าในสายตาของคนอื่น ฉันไม่ต้องการความเวทนา ฉันไม่อยากให้คุณมองฉันด้วยสายตาสมเพชเวทนา คุณเข้าใจไหม”

กรินทร์ได้ฟังก็ได้แต่ทอดถอนใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่สิตางค์พูดเรื่องนี้ใส่หูเขา..เขารู้ว่าเป็นจุดอ่อนของเธอ เพราะแบบนี้เขาก็ได้สังสารเธอ..ยอมทุกอย่างไม่ว่าเธอจะขอให้เขาทำอะไร

“ผมว่าคุณคิดมากเกินไปแล้วละ ผมรู้จักดาริตี เขาไม่มีทางคิดแบบนี้แน่”

กรินทร์พยายามกล่อม และทำความเข้าใจกับแฟนสาวเหมือนที่เคยพยายาม

คือดวงดาวของหัวใจ

มาตลอด

“กีชีลี บอกกู๊จักมันดี แล้วทำไมไม่ไปอยู่กับมันเลยละ มาอยู่กับฉันทำไม...ไปเลยสิ ไปอยู่กับมันโน่น อายามาให้ฉันเห็นหน้าอีก..อยากจะไปไหนก็ไปเลย”

กรินทร์ได้แต่ส่ายหัวไปมา สงสารก็สงสารแต่บางครั้งก็อดระอาไม่ได้กับพฤติกรรมดังกล่าว เมื่ออีกฝ่ายเริ่มโวยวายอาละวาด

สิตางค์เป็นคนน่าสงสาร เพราะชีวิตของเธอไม่มีใครเลย..จนปานนี้ ตัวเธอก็ยังไม่เคยได้ยินเธอเอ่ยถึงพ่อแม่ญาติพี่น้องสักครั้ง ทั้งที่เธอกับเธอรู้จักสนิทสนมกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

ที่เขารู้เกี่ยวกับสิตางค์คือเธอเป็นเด็กกำพร้า ที่ต้องทำงานส่งเสียตัวเองเรียน และเขาก็นับถือเธอในเรื่องนี้มาก อดชื่นชมไม่ได้ จนในที่สุดความชื่นชม สงสารก็กลับกลายเป็นความรัก

เขาไม่รู้ว่าสิตางค์เข้ามาแทรกอยู่ในหัวใจของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่พอรู้ตัวอีกทีหัวใจที่เคยมีแต่สวรรค์ดาร์มาช้านาน ตั้งแต่สมัยที่เขาเห็นเธอเป็นน้องน้อย จวบจนเด็กหญิงสวรรค์ดาร์เติบโตใหญ่เป็นสาวสะพรั่ง ก็ค่อยๆ จางหายไป เมื่อมีเงาของผู้หญิงอีกคนเข้ายึดครองเต็มพื้นที่ใจ

บ่อยครั้งที่สิตางค์เรียกร้องเอาแต่ใจเสียจนเขารู้สึกอ่อนใจ แต่สุดท้ายเขาก็อดสงสารและเห็นใจไม่ได้...ร่างสูงทรวดลงนั่งข้างร่างแบบบางที่ลงไปนั่งพุ่มพวยอยู่กับพื้นพรมเพราะจะประทุ้งเขา ยกแขนขึ้นโอบไหล่บางให้มาซุกซบกับอกกว้างของตัวเอง

“หยุดร้องซะนะ คุณก็รู้ว่าผมรักคุณ และจะไม่มีวันทิ้งคุณไปไหน ผมเลิกคุณแล้วต่อให้ใครอื่นก็ไม่มี ความหมายกับผมอีกแล้วเหมือนกัน”

“จริงนะ..คุณไม่ได้หลอกให้ฉันดีใจนะ” สิตางค์คะยั้นคะยอถาม

“ผมเคยโกหกคุณหรือ...ลุกขึ้นเถอะ ไปอาบน้ำให้สดชื่นก่อน จะได้ออกมากินข้าวกัน”

กรินทร์เอาใจด้วยการประคองหญิงสาวให้ลุกขึ้นแล้วพาไปส่งถึงในห้องนอน “ผมจะไปทำกับข้าวนะ คุณอาบน้ำเสร็จแล้วจะได้ทานกันเลย”

“คุณไม่ได้โกรธฉันใช่ไหม”

ร่างสูงที่กำลังจะเดินออกจากห้องนอน หันกลับไปหาแฟนสาวอีกครั้ง เมื่อได้

ยีนคำถาม...กรินทร์มองสบประดานสายตาที่กำลังมองมาที่เขา...ดวงตาคู่สวยที่เคย
ขุ่นขวางเต็มไปด้วยความซึ่งโกรธเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมาตอนนี้อ่อนแสงลงไปมาก

กรินทร์เดินไปหยุดลงตรงหน้าคนรักอีกครั้งมือหนายกขึ้นกอบกุ่มท้ายทอยที่
ถูกเส้นผมดำมันระยับปกคลุมเอาไว้ ลูบได้กลุ่มผมนุ่มสลวยแผ่วเบา ไน้มศีระชะลง
เล็กน้อยเพื่อให้ใบหน้าอยู่ในระดับเดียวกัน...จมูกโด่งกดจมพิตลงบนหน้าผากโหนก
นูนเกลี้ยงเกลาเบาๆ

“คุณคือคนที่ผมรัก ผมไม่มีวันโกรธคุณหรอก”

กรินทร์กระซิบบอกกับริมฝีปากบางแสนย้ายวน แล้วความย้ายวนตรงหน้าก็
ดูเหมือนจะทำให้เขาอดใจเอาไว้ไม่ได้เหมือนเช่นทุกครั้ง เมื่อริมฝีปากสีแดงระเรื่อ
เผยอน้อยๆ อย่างเชิฐชวน

“ถ้าเราเริ่มกันตอนนี้ คืนนี้เราอาจจะอดข้าวเย็นกันทั้งคู่ล่ะ”

ชายหนุ่มกระเช้าเมื่อรู้สึกถึงมือนุ่มนิ่มเริ่มไต่ไปตามเนื้อตัวของเขาอย่างซุก
ซน

“คุณหิว?”

“เปล่าครับ แต่ผมเป็นห่วงคุณมากกว่า”

“กลัวว่าฉันจะหิว”

“กลัวว่าพุงนี้เข้าคุณจะถูกไปทำงานไม่ไหวมากกว่า” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับ
หัวเราะหึๆ

“ใครแคร์”

เสียงหวานระยับบอกอย่างไม่แคร์ อารมณ์เปลี่ยนไปในทันทีส่วนมือที่คอยลูบ
ไล้อยู่กับแผ่นอกกว้างผ่านเชิ้ตเนื้อหนาก็ค่อยๆ ไต่ขึ้นไปหาลำคอแข็งแกร่งตั้งตรงเพื่อ
จะโน้มลงมาหาเธอ

ไม่ถึงสามวินาทีริมฝีปากของเขาก็เข้ามาทาบทับ บดเบียด คลุกเคล้าแนบชิด
จูบระไปทั่วใบหน้าและลำคอระหัดด้วยความพึงพอใจ...วนเวียน ลามเลีย ดูดเม้ม ไป
ทั่วลำคอขาวผ่อง ก่อนจะวกกลับขึ้นมาหาเรียวยปากแสนหวานอีกครั้ง เมื่อทั้งสองต่าง
ร่วมด้วยช่วยกันดูดซับทุกลมหายใจเข้าออกของกันและกันอย่างไม่มีใครยอมใคร...
สองร่างเกาะกอดกันไว้ไม่ยอมห่าง ซึมซับ ตี๋มตี๋มไปกับความรู้สึกที่กำลังไหลซ่านไป
ทั่วสรรพางค์กาย เมื่อไฟพิศواسถุกจุดให้ลุกโชนไม่ต่างจากทุกครั้งที่ผ่านมา

“ดาร์ นี่ผมเองนะ”

“ไม่ใช่ น้องดาร์หรือคะ”

“พี่ซอฟท์หรือครับ”

“คะ...กรินทร์หรือ”

ทรงพลถามทั้งที่รู้ เพราะชื่อของชายหนุ่ม โสวัหฺรราบหน้าจอตั่งแต่ได้ยืน
โทรศัพท์เครื่องเล็กในมือส่งเสียงร้องแล้ว

“ครับ ผมขอคุยกับดาร์หน่อยได้ไหมครับ ไม่ทราบว่าเขาอยู่หรือเปล่า”

“รอเดี๋ยวนะ...เดี๋ยวไปดูให้”

ถึงจะไม่ชอบหน้าอีกฝ่ายสักเท่าไร โทษฐานที่มาทำให้นางเอกสาวของเขา
ออกหักรักคู่ แต่ก็ปฏิเสธไม่ลงเมื่อได้ยินน้ำเสียงเศร้าๆ ของชายหนุ่ม

“กรินทร์จะพูดด้วยคะ น้องดาร์จะรับสายเขาไหม”

สวรรค์ดาร์มองโทรศัพท์ในมือของผู้จัดการส่วนตัว..ซึ่งใจอยู่ชั่วคราว ก็เอื้อมมือ
ไปรับโทรศัพท์มาถือไว้ เอ่ยขอตัวกับทีมงานที่มาคอยดูแลเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมให้ ก่อน
จะเดินออกจากห้อง

“โทร.หาดาร์ มีอะไรหรือเปล่ากรินทร์”

จะว่าไปแล้ว ตั้งแต่ที่เขาออกเล็ก นี่เป็นครั้งแรกที่เขาโทร.มาหาเธอ

“ผม..ผม เอ่อ...”

“มีอะไรก็พูดมาเถอะกรินทร์ ถ้าดาร์ช่วยได้ก็จะช่วย” สวรรค์ดาร์เอ่ยบอกไป
เมื่อได้ยินน้ำเสียงอีกอึกของอดีตคนรัก

“ตอนนี้ดาร์อยู่ที่ช่อง ๕ ใหม่”

“ใช่”

“แล้วกำลังทำอะไรอยู่...เอ่อ ผมหมายถึงกำลังยุ่งอยู่หรือเปล่า” สวรรค์ดาร์
ถอนหายใจยาว เมื่อได้ฟังคำถามจากฝ่ายนั้น

“กำลังจะลองชุดนะ วันนี้มีพิตติ้งเสื้อผ้า สิตางค์ไม่ได้บอกหรือ”

“ก็บอก...เขาเพิ่งจะลงจากรถไปเมื่อครู่นี้เอง...คือตอนนี้ผมอยู่หน้าเอสที
ทีวี่นะ” กรินทร์บอกไม่เต็มเสียงนัก อยากถามพอๆ กับไม่อยากบอกรู้ว่าเขากำลัง
'ระแวง' สิตางค์

“รอรับสิตางค์กลับด้วยกันหรือ”

คือดวงดาวของหัวใจ

สววรรษ์ดารย์ฝันถามเขาไป ความรู้สึกเจ็บแปลบในหัวใจกลับมาอีกครั้ง ทั้งที่คิดว่าพอจะทำใจได้บ้างแล้ว

ถ้ายังคบกันอยู่ คงเป็นเธอที่ได้นั่งรถกลับบ้านกับเขา

สววรรษ์ดารย์สลัดหัวไปมาสองสามทีเหมือนต้องการจะไล่ความคิดฟุ้งซ่านในสมองออกไป เมื่อได้ยินเสียงของอดีตคนรักดังขึ้นอีกครั้ง

“เปล่าหรือก เห็นเขาบอกว่ามีเลี้ยงสังสรรค์กับทีมงานไม่ใช่หรือ”

พอลถามประโยคที่ค้างคาใจออกไปได้ก็ถอนใจยาวออกมาด้วยความโล่งอก แต่ทักแค่ไม่กี่วินาทีเท่านั้น เมื่อได้ยินคำตอบ

“ไม่นี่ ลองเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็จะแยกย้ายกันกลับ”

คำตอบที่ได้รับทำให้คนฟังถึงกับพูดไม่ออก....เขาไม่ได้คิดไปเองจริงๆ

แล้วสิตางค์มีนัดกับใคร ที่ไหน...ถึงได้บอกเขามาแบบนี้

“ฟังเสียงกรินทรีย์ไม่ค่อยดีเลยนะ ทะเลาะกันหรือเปล่า”

ถึงจะเลิกจากกันไปแล้ว แต่พอได้รู้ว่าเขามีเรื่องไม่สบายใจ เธอก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“เปล่า..ผมก็แค่เป็นห่วงเขา”

“ถ้าคิดว่าดารย์พอจะช่วยอะไรได้ก็ให้บอกก็แล้วกัน”

สววรรษ์ดารย์ไม่อยากซักไซ้ให้มาก ความ เพราะถ้ากรินทรีย์ไม่อยากบอก ต่อให้เธอเอาอะไรไปจ้ำงปากเขาให้พูด เขาก็คงไม่พูดอยู่ดี...จะว่าไประยะเวลายาวนานที่ได้รู้จักกันมันทำให้เธอรู้จักกรินทรีย์ดีพอๆ กับที่รู้จักตัวเองเลยก็ว่าได้ เพราะแบบนี้เธอถึงอดเป็นห่วงเขาไม่ได้

อย่างกรินทรีย์ให้ยังไงก็ไม่มีทางทันสิตางค์

“ดารย์ไม่โกรธผมหรือ”

“ที่กรินทรีย์บอกเลิกดารย์นะหรือ”

สววรรษ์ดารย์เอ่ยถาม หวังให้มันคอยตอกย้ำลงในหัวใจว่าเธอไม่มีเขาเหมือนก่อนแล้วจริงๆ

“ถ้าจะพูดว่าไม่มีความรู้สึกนั้นเลยก็คงจะเป็นการโกหกเกินไป แต่ตอนนี้พอจะทำใจได้แล้วละ คนเราก็คงไม่ใช่คู่กัน ให้พยายามแค่ไหนมันก็ไม่ใช่อยูดี”

“ดารย์เป็นผู้ใหญ่ขึ้นนะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้...สิตางค์มาพอดี ให้ดารัถมาเขาให้ใหม่”

“อย่าเลย แต่ก็ขอบคุณนะ..ฉันไม่กวนดารัถแล้วนะ”

พอวางสายจากอดีตคนรัก สายตาของสววรรษดารัถก็หันมาเจอกับสายตาที่ไม่เป็นมิตรจากแฟนใหม่ของเขาทันที...สายตาที่มองมา เธอไม่เข้าใจจนเดี๋ยวนี้อ่า สิตางค์ไม่พอใจ หรือว่าโกรธเกลียดอะไรเธอนักหนา เจอกันแต่ละครั้งถึงได้มองเธออย่างจะกินเลือดกินเนื้อแบบนี้

ถ้าจะบอกว่าเป็นเพราะเรื่องของกรินทร์ เธอก็กยอมหลีกเลี่ยงให้แล้ว

“น้องดารัถคะ” เสียงเรียกของทรงพลทำให้ปากที่กำลังจะขยับพูดอะไรสักอย่างของสิตางค์หุบลงทันใด ก่อนเจ้าตัวจะสะบัดหน้าเดินจาก...เป็นสววรรษดารัถที่ต้องเป็นฝ่ายหลบ เมื่อไหล่ของฝ่ายนั้นเฉียดเข้าใกล้จนไหล่ชนกัน

“เขาทำอะไรน้องดารัถหรือเปล่าคะ”

“ไม่หรอกคะ...ไปกินถั่วคะ ทีมงานรอนานแล้ว”

สววรรษดารัถตัดบทเพราะไม่อยากให้เป็นเรื่อง แต่พอเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ดูเหมือนเรื่องที่ไม่อยากให้มีก็มิขึ้นมาจากจนได้

“มีอะไรหรือนุ่มนิ่ม”

ทรงพลเดินเข้าไปถาม เมื่อเห็นสิตางค์กับหนึ่งในทีมคอस्टูมกำลังยื้อแย่งชุดสวยในมืออย่างไม่มีใครยอมให้ใคร

“คุณสิตางค์อยากจะได้ชุดนี้คะพี่ซอฟท์ แต่นุ่มนิ่มบอกแล้วว่าชุดนี้เป็นชุดที่ทีมงานเตรียมไว้ให้น้องดารัถ”

นุ่มนิ่มหนึ่งในทีมคอस्टูมจิบปากจิบคอห้องรุ่นพี่เพศเดียวกัน ทั้งที่มีสายตาของนางเอกคนดังคอยจับจ้องราวกับจะฉีกเนื้อออกเป็นชิ้นๆ

“ว่ายังไงคะคุณนิ นิสัยอยากได้ใครดีของของคนอื่นเนี่ย ยังไม่ทิ้งไปอีกเหรอ... เอ๊ะ! หรือว่ามันฝังอยู่ในเส้นเลือดแล้ว”

ทรงพลเปิดฉาก เพราะรู้ว่าเหล่าปลาชิวปลาสร้อยตัวเล็กๆ ในทีมงานไม่มีทางสามารถต้านทานฤทธิ์เดชของนางมารร้ายในคราบนางเอกของสิตางค์ได้

“ถ้าจำไม่ผิด พี่ซอฟท์เป็นแค่ผู้จัดการส่วนตัวของดาราราวนี้แหละคะ แล้วมายุ่งอะไรด้วย..เรื่องนี้สี่เล่นเป็นนางเอก จะเลือกใส่ชุดไหนก็ได้ ใครก็ไม่มีสิทธิ์ มายุ่งทั้งนั้น”

คือดวงดาวของหัวใจ

สิตางค์ได้กลับอย่างไม่กลัวเกรง เพราะไม่ต้องห่วงรักษาภาพลักษณ์ เมื่อผู้คนที่รวมตัวกันอยู่ในห้องไม่ได้มีผลประโยชน์อะไรกับตัวเอง

“พี่จะไม่ยุ่งเลย ถ้าคุณสิคนสวยจะไม่เข้ามาก้าวก่ายหน้าที่ยของคนอื่นจนทำให้เขาเดือดร้อนกันไปหมด ถึงตัวจะเป็นนางเอกก็ควรจะหัดให้เกียรติคนที่ร่วมงานด้วยบ้างนะจ๊ะ”

ทรงพลทั้งต่อว่าทั้งประชดประชัน ในขณะที่คนอื่นๆ เงียบกันไปหมด

“มันเรื่องของสิ ลีจะทำอะไรก็ได้ พี่ซอพท์นั่นแหละที่เรื่องมากทั้งที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเองสักนิด”

สิตางค์ยังคงคือดั่ง แต่เสียงอ่อนลงกว่าตอนแรกมาก เพราะมีสายตาของทีมงานนับสิบคอยมองมาเป็นตาเดียว

“ใครว่ามันเป็นเรื่องของเธอคนเดียว มันเป็นเรื่องของพี่และทีมงานด้วย ที่อยากจะให้งานไม่มีปัญหาและออกมาดีที่สุด...แล้วใช้กิริยาแบบนี้ ทำตัวไม่เห็นหัวคนอื่น ยอกจะเหยียบหัวใครก็ได้นี่พอซะทีนะ หรือถ้าไม่พอใจ พี่แนะนำให้อาไหม ถ้าอยากจะยุ่งุ่นวายกับหน้าที่ยของคนอื่นขนาดนี้ พี่ว่าเลิกเป็นนางเอกแล้วมาเป็นคอสตูมให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยไหม”

“พอได้แล้วค่ะพี่ซอพท์”

สวรร์ยตำรวจผู้จัดการส่วนตัวของตัวเองเสียงเบา เมื่อเห็นเรื่องซักจะเลยเถิด

“น้องดาร์ไม่ต้องมาห้ามพี่เลยคะ คนแบบนี้ถ้าไม่พูดตรงๆ ไม่มีทางรู้สำนึกหรอก..ว่าไงคะคุณนางเอก ตัดสินใจได้หรือยังว่าจะอยู่เป็นนักแสดงต่อ หรือว่าจะเปลี่ยนมาทำหน้าที่เป็นคอสตูมประจำกองแทนนุ่มนิ่มมัน”

พอถูกต่อว่าอย่างไม่วีหน้า และหันไปทางไหนก็มีแต่คนเบือนหน้าหนี มือที่กำซูดอู่ก็ค่อยๆ ปล่อยซูดสวยในมือให้อีกฝ่ายไป

“ถนัดกันนะ ทำตัวเป็นคนน่าสงสาร เป็นคนดีในสายตาของคนอื่นเนี่ย.. อ้อ! แล้วก็อย่าคิดนะว่าการที่คนอื่นเข้าข้างเธอ แล้วจะทำให้เธอดูเด่นดูดีกว่าฉันได้”

สิตางค์มิวายพูดกระแทกสวรร์ยตำรวจ ก่อนจะหันไปตรวจดูใส่ทีมงาน

“ไหนล่ะซูดที่จะให้ใส่”

ยังไม่ทันจบประโยคด้วยซ้ำ ซูดที่เตรียมเอาไว้ก็ถูกยื่นมาส่งให้ตรงหน้าทันที

แล้วนางเอกคนสวยก็จะกระซอกซู่ดในมือของทีมงานคนนั้นด้วยความไม่พอใจ แต่พอจะเดินเข้าไปในห้องลองเสื้อที่ทางทีมงานจัดเตรียมเอาไว้ นางเอกคนสวยก็เบนทิศทางการย่างก้าวทันทีเมื่อผู้มาใหม่ปรากฏตัว

“ทำอะไรกันอยู่คะ เสียงดังไปถึงข้างนอกแน่ะ” เสียงอ่อนๆ ที่ดังมาได้ยินไม่เชิงว่าจะดูหรือว่าแต่ก็มีผลต่อทีมงานทุกคนที่กำลังวุ่นวายอยู่กับงานตรงหน้าของตัวเองได้เป็นอย่างดี

“อ๊ะ! คุณแม่มา...สวัสดิ์ดีค่ะคุณแม่”

สาวสวยในชุดทำงานเรียบหรูงามสง่า ที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้อง สิตางค์แทบจะถลาไปเข้าไปหาผู้มาใหม่... อากัปกิริยาต่างๆ บวกกับท่าไหว้อ่อนช้อยพร้อมคำทักทายเสียงหวาน ทำให้ทีมงานหันมองหน้ากันเลิกลั๊ก เมื่อเห็นนางเอกคนสวยแทบจะคลานเข้าคลานศอกเข้าไปหาผู้มาใหม่

“ช่างเลือกเข้าหาได้ถูกคนจริงๆ” หญิงหนึ่งคู่หูของนุมนิ่มกระซิบกระซาบกับเพื่อนรัก ขณะที่คนอื่นๆ ได้แต่ส่ายหน้าไปมา

“สวัสดิ์ดีจ๊ะ...ตามสบายนะทุกคน ฉันแค่แวะมาดูความเรียบร้อยเท่านั้นแหละ”

แหวล้วยซึ่งเป็นผู้จัดละครเรื่องนี้เอยบอกกับทีมงานทุกคน และนอกเหนือจากจะเป็นผู้จัดละครแล้ว ทุกคนต่างก็ทราบกันดีว่าแหวล้วยยังเป็นลูกสาวคนเดียวของหนึ่งในหุ้นส่วนคนสำคัญของเอสทีทีวีอีกด้วย

“ว่าไงจ๊ะสิ พร้อมลุยงานเต็มทีนะ”

“คะ” ได้มีโอกาสร่วมงานกับคุณแม่ทั้งที่ รับรองสิทุ่มสุดฝีมือเลยคะ” สิตางค์บอกเอาไว้ ในขณะที่ทีมงานต่างทำหน้าที่ไปตามๆ กัน

“ขอบใจจ๊ะ...ดาร์ล๊ะ มีอะไรหน้าใจใหม่กับบทบาทที่ได้รับ”

“ก็มีบ้างคะ บทมันค่อนข้างใหม่สำหรับดาร์เหมือนกัน แต่ก็ขอบคุณคุณแม่คะที่ไว้วางใจให้ดาร์เล่น”

สววรรษย์ดาร์บอกกับเจ้าตัวอีกครั้ง หลังจากที่เคยบอกไปแล้วในวันนัดคุยรายละเอียดเกี่ยวกับละครเรื่องนี้ที่ห้องของอิฐาภูร์

“โอกาสสอยู่ในมือแล้ว แสดงให้สุดฝีมือเลยนะ” แหวล้วยให้กำลังใจ

“คะ”

“เชิญคุณแม่นั่งก่อนสิคะ” สิตางค์ก็ลุกออกไปยกเก้าอี้ที่ยังไม่มีคนจับจองมาให้

คือดวงดาวของหัวใจ

อีกฝ่ายนั่งอย่างเอາใจ

“ขอบใจจะ แต่ฉันไม่รบกวนเวลาทำงานของทุกคนดีกว่า พอดีมีธุระจะต้องไปคุยกับคุณพ่อตอนนะ...ฝากด้วยนะจะทุกคน” แหวล้วยยิ้มให้เสียงตอบรับแข็งแ่งของทีมงาน เมื่อจัดการมอบหมายงานเรียบร้อยก็ปล่อยให้ทุกคนทำงานต่อ

“คุณสิ..หีบชุดผิดไปหรือเปล่าคะ” นุ่มนึ่งม้งร้องทักเสียงดังลั่นห้อง เมื่อชุดสวยที่เคยยื้อแย่งกันก่อนหน้า อีกฝ่ายคว้าติดมือไปหน้าตาเฉย เมื่อคิดว่าไม่มีคนเห็น

“บอกแล้วไงคะว่านี่ชุดของน้องดาร์”

นุ่มนึ่งม้งตรงเข้าไปดึงชุดมาจากมือหญิงสาวอย่างไม่ยอม...สองคนจ้องหน้ากันอยู่พักหนึ่ง ลิตางคู้ถึงได้ยอมปล่อยมือ เนื่องจากตอนนี้มีสายตาดหลายคู่มองมาไม่วางตา

“คนเรานี้หน้า..ไม่รู้จะอยากเด่นอยากดังกว่าคนอื่นไปถึงไหน”

ทรงพลเอาด้วย เพราะหมั้นได้ก็ฝ่ายเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว...พอนางเอกสาวคนสวยแสนดีในสายตาคณนอกสะบัดหน้าเดินจากไป เสียงถอนหายใจดังพรีดก็ถูกปล่อยออกตามๆ กัน

“นี่แค่นี้ตั้งเสื้อผ้ายังเกิดปัญหาได้ขนาดนี้ ดาร์ไม่ยอมคิดเลยว่าถ้าเริ่มถ่ายกันจริงๆ จะมีปัญหาอะไรตามมาอีกบ้าง” สวรรย์ดาร์เปรยกับผู้จัดการส่วนตัว ยอมรับว่าอ่อนใจไม่น้อย

“ก็คนมันซี้จิดจาด ต่อให้เราอยู่เฉยๆ มันก็เอาปัญหามาให้เราจนได้นั้นแหละคะ น้องดาร์ไม่ต้องกังวลนะคะ แล้วก็อย่าไปยอมเขาคือ”

“ไม่ใช่ว่าดาร์กลัวนะคะพี่ซอพี แต่ดาร์ซี้เกียจยุ่งต่างหาก...ยิ่งเราโต้ตอบก็รังแต่จะเป็นการต่อความยาวสาวคามยืตกันเปล่าๆ”

“เขาไม่คิดแบบนั้นนะสิคะ..ต่อมอิจฉาวิชาในตัวแม่นั้น พี่ว่าให้ยังไงก็ไม่มีทางล้าง ทางลบออกไปจากใจหมดหรอกคะ ไม่ใช่ที่ว่าพี่จะมองเขาในแง่ร้ายนะคะ แต่ที่ผ่านมามันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ไม่รู้จะอิจฉาน้องดาร์อะไรนักหนา ทั้งที่เราที่อยู่ของเราเฉยๆ”

“ถึงว่าสิคะ”

นุ่มนึ่งม้งกับหญิงหนึ่งประสานเสียงเห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ พอทุกคนได้ยินคำพูดคู้หนูที่สองคู้หนูเพื่อนซี้มักจะพูดติดปากเป็นประจำ เสียงหัวเราะก็กลับมาอีก

ครั้ง

“เอาล่ะทุกคน ทีนี้ก็แยกย้ายกันไปทำงานได้แล้ว...นางเอกของที่ต้องสวยเวร็ดที่สุคนะจะนุ่มนิ่มหนุงหนิงจำไว้”

ทรงพลมิวายกำชับ ทั้งที่เชื่อว่าสองคนจะทำให้สวรรค์ดาร้ออกมาสวยและดูดีที่สุคนะอยู่แล้ว

“จำได้ค่ะ” สองสาวประสานเสียงอย่างมีจิตจะกร้าน

“พีชอฟที่ไม่ต้องห่วงเลยคะ สำหรับน้องดาร้พวกเรารวมที่ทุ่มสุดฝีมืออยู่แล้ว รับรองแจ่มจนแม่นางเอกจำแลงเทียบไม่ติดเลยแหละ” นุ่มนิ่มก้านดี

“ขอบใจจัง แต่แรงๆ มือหนอยกก็ตึนะ อีกเดี๋ยวนักข่าวก็จะมาทำข่าวกันแล้ว เดียวจะไม่ทัน”

“ถ้าไม่มีแม่พระจันทร์วันเพ็ญมาคอยป่วน รับรองทันซัวร์คะพีชอฟฟท์”

หนุงหนิงอดที่จะค่อนขอต่อประทศประชันอีกฝ่ายไม่ได้ ขณะที่สวรรค์าร้ได้แต่นั่งฟังเสียบๆ

ฉายาของนางเอกสาวผู้อ่อนหวานและแสนดีอย่างลิตางค์จากบรรดาที่มงานและผู้ที่เคยได้ร่วมงานกับนางเอกคนสวย มักจะมีมาให้ได้ยินเสมอๆ เปลี่ยนไปเรื่อยตามพฤติกรรมของฝ่ายนั้นที่เริ่มจะแสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาให้ทุกคนเห็นทีละน้อยๆ ไม่ว่าจะเป็น พระจันทร์เบี้ยว พระจันทร์บูด พระจันทร์เฝ้า พระจันทร์มืด หรือพระจันทร์จำแลง

แต่ถึงฝ่ายนั้นจะมองว่าดาวอย่างเธอเป็นคู่แข่งที่ไม่มีวันขึ้นไปเทียบเคียงกับพระจันทร์ที่ลอยเด่นเป็นสง่าอยู่บนฟ้าได้ แต่สวรรค์าร้ก็ยังหวังว่าพระจันทร์อย่างลิตางค์จะยังคงส่องสว่างเป็นสีสน้ให้กับวงการต่อไป ไม่ใช่จะค่อยๆ อับแสงลงเพราะการกระทำของตัวเอง

สี่

รักคือ การแย่งชิง

“น้องดาร์คะ”

เสียงเรียกกับแรงสะกิดเบาๆ ที่แขน ทำให้สวस्थ्यดาร์ต้องหันไปมองตามสายตาของผู้จัดการส่วนตัวของตัวเองอย่างช่วยไม่ได้ ขณะที่ทั้งสองกำลังเลือกดูชุดในร้านเสื้อแห่งหนึ่งในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ก่อนจะแพ้ศอกกระเป๋าเดินทางไปนิวยอร์กตามคำเชิญของใครบางคนในคืนนี้

“ท่านประธานกับสิตางค์คะ”

ทรงพลเหมือนจะย่ำให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตาผาด เมื่อหันมามองหน้านางเอกของตัวเองแล้วเห็นฝ่ายนั้นยังทำหน้าที่เหมือนงๆ อยู่

“ก็ไหนน้องดาร์บอกว่าเขาคบอยู่กับกรินทร์ไม่ใช่หรอคะ แล้วทำไมถึงมาควงท่านประธานได้ล่ะ” ทรงพลตั้งข้อสังเกตเพิ่ม

“ดาร์ก็ไม่รู้เหมือนกันคะ” สวस्थ्यดาร์ดูเหมือนจะงงจริงๆ นั่นแหละ

กรินทร์คบอยู่กับสิตางค์แน่ แต่ความสัมพันธ์ของสิตางค์กับท่านประธานที่เธอรู้มาจากสามสาวเลขานำห้องท่านประธาน ทำให้เธอไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตกลงสิตางค์จะเลือกใครกันแน่ แต่ที่แน่ๆ ที่เธอเห็นตอนนี้ จากสายตาของเธอ ท่าทางของสิตางค์บอกว่าหนุ่มใหญ่ เจ้าพ่อวงการสื่อสารมีภาษีดีกว่าผู้กำกับอย่างกรินทร์เป็นไหนๆ

แล้วกรินทร์ล่ะ จะรู้เรื่องนี้ไหม..จะรู้ไหมว่าแฟนสาวที่ตัวเองเฝ้าพุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้กำลังปั่นใจให้คนอื่น

“แล้วกรินทร์เขาจะรู้ไหมคะเนี่ยว่า...”

“เบาๆ ค่ะพี่ซอพท์” สวस्थ्यดาร์ปรามคนของตัวเองเบาๆ เมื่อเห็นสิตางค์ควงแขนหนุ่มใหญ่ที่เธอคุ้นเคยเป็นอย่างดีเข้ามาในร้าน

ดูเหมือนว่าสองคนนั้นจะเห็นพวกเธอแล้วด้วย

“สวัสดิ์คะท่านประธาน” สวรรย์ดาร์ยกมือไหว้ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายอย่างไม่อาจเลี่ยง เมื่อฝ่ายนั้นยิ้มให้มาแต่ไกลพลางเดินเข้ามาหา ขณะที่คนเดินควงแขนมาด้วยกันทำหน้าบอกรู้อยู่ไม่รับจนเห็นได้ชัด

“หนูดาร์..ไม่คิดว่าจะได้เจอกันที่นี่” คนทักแสดงออกว่าดีใจจนเห็นได้ชัดที่ได้เจอหญิงสาว ก่อนเขาจะหันไปสัพยอกผู้จัดการร่างบึกของหญิงสาวที่วันนี้แต่งตัวเสียหวานแหววด้วยเสื้อเซ็กซี่ชมพูตัดตัวอวดซิกแพกกับแผ่นอกกว้างเรียบตึง

“ว่าไงซอฟท์ ยังทำตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์เจ้าหญิงได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่องสินะ”

“คะท่าน”

ทรงพลตอบรับคำสัพยอกนั้นด้วยท่าที่เหนียมอาย เมื่อฝ่ายนั้นมองมาเหมือนจะรู้ทัน ขณะที่คนมาด้วยใบหน้าเรีมือจ้งาลงทุกที่ด้วยความไม่พอใจ เมื่อตัวเองดูเหมือนจะถูกกันออกไปเป็นคนนอกไปโดยปริยาย

ที่เธอไม่เข้าใจและอยากรู้มากถึงมากที่สุดก็คือ ทำไมเขาถึงได้ดูรักและเอ็นดูสวรรย์ดาร์นัก

“ท่านคะ” พอเห็นว่าไม่มีคนสนใจ ลิตางคุก็เลยต้องส่งเสียงเรียกถึงความสนใจให้กับตัวเอง

“ว่าไง หรือว่าอยากได้เสื้อผ้า..ไปเลือกเอาสิ ซอบซุดไหนก็หยิบได้เลย ค่าใช้จ่ายเต็มผวมจัดการเอง” อีกฝ่ายบอกอย่างใจบ้ำ เป็นการตบตบไปในตัวเพราะยังอยากจะคุยกับสวรรย์ดาร์และผู้จัดการส่วนตัวของเธอต่อ

“ท่านก็ สิบไม่ได้อยากจะได้เสื้อผ้าพวกนี้ซะหน่อย ลีก็แค่เมื่อยขาเท่านั้นเอง...ก็ท่านนั่นแหละที่พาลิเดินดูนั่นดูนี่ไม่ได้หยุด”

ลิตางคุต่อว่าอย่างมีจริต ทั้งที่ตัวเองเป็นฝ่ายเรียกร้องเองแท้ๆ หากกระนั้นไม่ลืมที่จะแสร้งทำเป็นองนให้เห็นพอเป็นพิธี แต่จุดประสงค์ที่ทำและพูดมาทั้งหมดแท้ที่จริงแล้วก็เพื่อต้องการจะอวดว่าตัวเองสนิทสนมกับฝ่ายนั้นเป็นพิเศษนั่นแหละ

“นั่นก็ไปนั่งพักก่อน ผมขอคุยกับหนูดาร์สักครู่”

“ท่านนี้..เอาอีกแล้วนะคะ มันน่าน้อยใจนักเชียวที่ท่านพูดเหมือนไม่รู้ใจสิแบบนี้...ท่านยืนอยู่แบบนี้ แล้วจะให้ลีไปนั่งสบายคนเดียวได้ยังไงละคะ ไม่เอาหรือกคะ ท่านอยู่ในหลินลีก็จะอยู่ด้วย”

คือดวงดาวของหัวใจ

คำพูดของนางเอกสาวทำเอาทั้งสามต่างก็ลอบถอนหายใจไปตามๆ กัน

“ตามใจ” คนถูกเกาะติดบอกตัดความรำคาญ

“เมื่อสักครู่เราคุยกันถึงไหนแล้วนะ...อ้อ! กำลังประชดชอฟท์เขาอยู่ใช่ไหม”

คนพูด พุดเองเออเอง แล้วก็หัวเราะร่วนร่ากับมีความสุขเสียเหลือเกิน

“ชอฟท์นี่ก็ว่านั่นเป็นคำชมซะอีกค่ะ เพิ่งรู้ว่านะคะเนี่ยว่าท่านประชด” ทรงพล พลอยผสมโรงไปด้วย เมื่อเห็นดวงตาฉายแววเอ็นดูของชายตรงหน้าเวลามองมาที่ตน และหญิงสาวที่ยืนอยู่เขา

“แล้วหนูดาร์ล่ะเป็นยังไงบ้าง งานยุ่งมากไหมช่วงนี้”

“ไม่ถึงกับยุ่งหรอกค่ะ แต่ก็มึ่งงานเข้ามาเรื่อยๆ”

“แสดงว่าถ้ามีละครให้เล่นอีก เวลาก็ยังพอได้อยู่สินะ”

“มีแน่นอนค่ะท่าน” คนตอบแทนคือทรงพล

“จะไม่ถามความสมัครใจของเจ้าของเขาหน่อยหรือชอฟท์ที่รับตอบรับอย่างกับเราแสดงได้เองอย่างนั้นแหละ”

“ถึงว่าชิคะ นี่ถ้ามีรางวัลผู้จัดการส่วนตัวดาราดีเด่นสงสัยพีชอฟท์จะต้องได้ถ้วยไปครองแน่ๆ”

สิตางค์ซึ่งรอจังหวะแทรกอยู่แล้วบอกประชด ในใจก็เริ่มคิดหาวิธีที่จะทำให้ตัวเองได้เล่นละครที่อีกฝ่ายเกริ่นเอาไว้เมื่อสักครู่แทนสวอร์ดาร์

“ขอบใจจังที่คิดจะมอบรางวัลให้พี แต่พีว่าเพื่อเป็นการไม่ให้หน้าหยหน้ากัน คุณน้องก็สมควรจะได้รับรางวัลเหมือนกันนะคะ”

“รางวัลอะไรคะ”

ทั้งที่ลึกๆ ในใจก็ไม่ค่อยจะไว้ใจอีกฝ่ายสักเท่าไร แต่ก็อดถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้

“ก็รางวัลนางเอก..แอ็บบั๊วแห่งปีไงคะ”

“พีชอฟท์คะ”

สวอร์ดาร์รีบปรามผู้จัดการส่วนตัว พลังเงยหน้าขึ้นมองท่านประธาน เจ้าของช่องด้วยสีหน้าลำบากใจ

“ช่างเถอะจ๊ะดาร์ สีไม่โกรธหรอก เพราะสีไม่ได้เป็นอย่างที่พีชอฟท์ว่าซะหน่อย...ใช่ไหมคะท่าน”

ทั้งที่ในใจกำลังเดือดปุดๆ ที่ถูกแฉและถูกหักหน้าต่อหน้าคนสำคัญ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าการบ่นหน้ายิ้มสู้

“ท่านคะ”

พออีกฝ่ายไม่มีคำพูดหรือปฏิกิริยาใดๆ อาการกระแงักระงอดของนางเอกสาวสวยก็ออกมาอย่างอดอ้อน

“หือ?”

“ท่านนะ สีจะโกรธท่านแล้วนะคะ” น้ำเสียงหวานแสรั่งต่อว่าออกมาอย่างมีแง้งองน

“เอาเถอะ ถ้าคุณไม่ได้เป็นอย่างที่คนเขาว่าซะอย่างก็ไม่เห็นจะต้องไปเดือดร้อนนี่...ตัวเราทำอะไรก็ยอมจะรู้อยู่แก่ใจตัวเอง จริงไหมซอฟต์แวร์”

“จริงที่สุดเลยคะท่าน”

“เรื่องละครถ้าสนใจ กลับมาจากนิวยอร์กแล้วมาคุยกันนะ”

พอได้ยินประโยคดังกล่าวสวรรค์ก็หันไปมองหน้าผู้จัดส่วนตัวของตัวเองตาโต ซึ่งฝ่ายนั้นก็ดูจะมีอาการไม่ต่างกันนัก ถ้าสองคนจะสังเกตสักนิดก็จะเห็นว่าผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายมีสีหน้ายิ้มเยื่อนอยู่ตลอดเวลา

“มีอะไรกันเหรอ”

“ท่านรู้ด้วยหรือคะว่าเราสองคนจะไปนิวยอร์ก” เป็นทรงพลอีกนั่นแหละที่อดถามไม่ได้

“ทำไม่ละ หรือว่ามันเป็นความลับ” เสียงทุ้มเอ่ยเข้า รอยยิ้มระบายอยู่เต็มใบหน้า เหมือนเจ้าตัวกำลังอารมณ์ดีนักหนาที่ได้พูดคุยกับทั้งสองคน

“เปล่าคะ เพียงแต่ซอฟต์แวร์เห็นว่าท่านยุ่งๆ ก็เลยไม่คิดว่าท่านจะมีเวลามารับรู้เรื่องพวกนี้”

“ให้ยุ่งแค่ไหน แต่ถ้าเกี่ยวกับ ‘คนสำคัญ’ เราก็ควรจะต้องเอาใจใส่ไม่ใช่เหรอ...หรือว่าไงหนูดาร์”

ปล่อยประโยคเด็ดเสร็จ ก็มีวยส่งคำถามทิ้งท้าย โดยไม่รู้ว่าคำพูดเมื่อสักครู่ของตัวเองเท่ากับเป็นการเอาไพรชยาไปสูมในทรงคนทีควงมาด้วย

“ท่านกำลังทำให้สิู้สี่กอีกจนาดาร์รู้ไหมคะ”

สิตางค์บ่นหน้ายิ้ม ต่อว่าพอเป็นพิธี ทั้งทีในใจอยากจะทำกริ้วกริ้วๆ ออกมา

คือดวงดาวของหัวใจ

ให้สมกับความคับแค้นใจที่มีตอนนี้

‘คนสำคัญ’ อย่างนั้นหรือ

เธออุตสาหะลงทุนลงแรงถึงขนาดนี้ ไม่มีวันเสียล่ะที่เธอจะยอมให้สวรรค์ได้ตำแหน่งนี้ไป

“อีกคนที่สองคนเขาจะไปเที่ยวนวยอร์ด้วยกันนะหรือ”

คนฉลาดแถมมากด้วยประสบการณ์ตอบไปอีกทาง ทั้งที่รู้ว่าคู่ดวงคนสวยหมายความว่าเรื่องอะไร

“ค่ะ”

สิตางค์จำต้องขมความไม่พอใจเอาไว้ ยอมไหลตามน้ำไปก่อน เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายก็ไม่ใช่คนโง่ที่จะให้เธอสนตะพายได้ตามใจชอบอย่างกริन्ह

“รู้แบบนี้แล้ว ท่านจะพาสีไปเที่ยวบ้างหรือเปล่าคะ”

“ก็เอาสิ ถ้ามีเวลาว่างตรงกันเมื่อไหร่เดี๋ยวเราไปเที่ยวกัน...ว่าไงหนูคาร์ ซอฟท์ด้วย สองคนสนใจไปด้วยกันไหม” ท่านประธานใหญ่ยังมีใจเอื้อเฟื้อ โดยไม่สนใจว่าคนข้างตัวจะรู้สึกยังไง

“ขอบคุณค่ะที่ชวนเราสองคน แต่สีคงจะออกไปกับท่านตามลำพังมากกว่าจริงไหมจ๊ะ” สวรรค์คาร์ขอตัวกลายๆ เพราะถึงฝ่ายนั้นจะเมตตา แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมกันถึงขนาดจะไปเที่ยวด้วยกันอย่างสนิทใจได้

“แหม จะหาใครรู้ใจสีเท่าคาร์ได้อีกแล้วละ...สีกับคาร์เป็นเพื่อนกันตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยนี่คะ” ดวงตาคมหวานซึ้งมองคนข้างกายขณะเอ่ยบอกเรื่องราวของตัวเอง

“ผมก็พอจะทราบมาเหมือนกัน...แล้วนี่ได้ของที่ต้องการกันบ้างหรือยังล่ะ”

ดูเหมือนสิตางค์จะไม่สามารถดึงความสนใจจากท่านประธานใหญ่ได้เลย เพราะไม่ว่าจะคุยกันเรื่องอะไร ฝ่ายนั้นก็หันไปหาสวรรค์เหมือนเดิม

“ได้เสื้อผ้ามานี่ห้าชุดค่ะ กำลังจะไปลองพอดี”

“งั้นให้สีเข้าไปช่วยดูให้นะ...ท่านรออยู่ตรงนี่ก่อนนะคะ ไปล่ะคาร์”

สิตางค์ซึ่งบอกก่อนพนักงานในร้านจะได้เสนอตัว และนั่นก็ทำให้ทรงพลพูดอะไรไม่ออกทั้งที่เป็นห่วงหญิงสาวไม่น้อย...อยากตามเข้าไปดูด้วย แต่เพราะร่างกายภายนอกที่บ่งบอกความเป็นผู้ชายเต็มร้อย ครั้นจะเสนอตัวเองเข้าไปขัดขวางก็ใช่ที่

จึงทำได้แค่มองลิตางค์ดูว่าข้อมือของสววรรษ์ดาร์มากำไว้ แล้วออกแรงรั้งให้อีกฝ่ายเดินตามเข้าไปในห้องลองเสื้อ

“ชุดสวยดีนี่” ลิตางค์เริ่มเปิดฉากชมแถมเหน็บ

“ที่ตามฉันเข้ามาเนี่ย มีอะไรพูดมาตรงๆ เลยดีกว่า”

สววรรษ์ดาร์ถามออกมาตรงๆ เมื่ออีกฝ่ายยังคงเอื้อระเหยแถมยังถือวิสาสะหยิบชุดในมือที่เธอเลือกไว้ไปทาบกับตัวเองตัวแล้วตัวเล่าอย่างไม่เกรงใจ

ลิตางค์ในวันนี้กับที่เธอรู้จักเมื่อหลายปีก่อนเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน

จำได้ว่าตอนที่คบหากันเป็นเพื่อนสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย ลิตางค์เป็นคนน่าสงสาร เจ็บๆ ไม่ค่อยพูดค่อยจาและไม่ค่อยมีเพื่อนมากนักเธอก็เลยเข้าไปชวนพูดชวนคุยแล้วก็ชวนมาอยู่กลุ่มเดียวกัน ทำรายงานด้วยกัน กินข้าวด้วยกัน เที่ยวด้วยกัน ไปไหนก็ไปด้วยกัน จากไปเป็นกลุ่มใหญ่ก็เหลือเป็นคู่ เรียกว่าเธอกับลิตางค์ ตัวแทบจะติดกันเป็นปาตองโกเลยทีเดียวได้...ยกเว้นวันที่กรินทร์มาหาเธอ แต่ถึงจะมีกรินทร์เข้ามาแจมก็เชื่อว่าจะแยกเธอกับลิตางค์ได้ จากสองก็กลายเป็นสามที่คอยไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่บ่อยๆ โดยที่เธอไม่เคยระแวงเลยว่าจะโดนคนที่คิดว่าเป็นเพื่อน ‘แทงข้างหลัง’

ความจริงเธอน่าจะเะใจตั้งนานแล้ว...แต่เธอก็โง่ให้เขาหลอกอยู่ได้

การที่กรินทร์เลือกที่จะถ่ายรูปลูกับลิตางค์ในวันรับปริญญามากกว่าจะถ่ายกับเธอ หรือว่าการที่เขาคอยกุสื่อกุหาข่าวสารการประหวัดในเวทีต่างๆ เพื่อสานฝันของลิตางค์ให้เป็นจริง เมื่อได้ยินฝ่ายหญิงเปรยว่าอยากเข้าวงการบันเทิง มันน่าจะทำให้เธอตาสว่างบ้าง...หรือการที่เขายอมทิ้งทุกอย่างเพื่อไปหาฝ่ายนั้น ทั้งที่กำลังอยู่กับเธอเพียงเพราะลิตางค์โทรศัพท์มาบอกว่ากำลังหลงทาง หรือไม่สบาย บ้างก็บอกว่าที่ห้องน้ำไม่ไหล ไฟดับ หรืออะไรอีกจิปาถะ เพื่อจะดึงตัวเขาไป ทั้งหมดที่เกิดขึ้นมันก็น่าจะพิสูจน์ได้แล้วว่าเขากำลังจะกลายเป็นอื่น

แต่เธอก็ยังจะโง่ใจและเชื่อใจ

“ท่านประธานเป็นของฉัน” ลิตางค์ประกาศตัวเป็นเจ้าของฝ่ายนั้นอย่างเต็มปากเต็มคำ

“แล้วเธอมาบอกฉันทำไม”

“ถ้าเธอคิดว่าจะแย่งท่านไปเป็นของเธอได้ เธอก็คิดผิด...อย่าคิดนะว่าการที่

คือดวงดาวของหัวใจ

ท่านให้ความเอ็นดูเธอ ปกป้องเธอจะทำให้เธอมีภาวี่ดีกว่าฉันเพราะระหว่างฉันกับท่านประธาน เราลึกซึ้งและผูกพันกันเกินกว่าที่คนอย่างเธอจะคิดได้”

“อ้อ!”

“ไม่ต้องมาทำเสียงแบบนี้ ฉันรู้ว่าเธอก็สนใจท่านประธานอยู่เหมือนกัน แต่ขอโทษทีนะดาร์ สมัยนี้มันแต่เล่นตัวแบบเธอ...มันไม่ทันกินหรอก” อีกฝ่ายทำเสียงเยาะเย้ยเต็มที่

“เหมือนที่เธอแหย่กรินทร์ไปจากฉันซะใหม่”

“ใครบอกเธอ..กรินทร์เหรอ” คนถามตาลุกวาวทีเดียวเมื่อได้ยินประโยคดังกล่าว

“ฉันถามว่าใครบอกเธอว่าฉันคบอยู่กับเขา...กรินทร์ซะใหม่ที่เป็นบอกเธอ”

สวรยดาร์ตักใจไม่น้อยเมื่ออีกฝ่ายเข้ามาจับไหล่เธอเอาไว้ทั้งสองข้างแล้วก็เขย่าๆ เพื่อคาดคั้นจะเอาคำตอบให้ได้ โดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัว

“หยุดได้แล้วสิ...หยุดแล้วก็พอที ปล่อยฉันได้แล้ว”

สวรยดาร์ฮึดสู้พลางสะบัดตัวพร้อมกับยกมือขึ้นผลักสุดแรง จนฝ่ายนั้นกระเด็นไปกระแทกกับผนังห้องลงเสื่อแคบๆ ที่ยื่นกันอยู่...ดวงตาที่เคยสะกดผู้คนให้หลงใหล บัดนี้จ้องมาที่เธอด้วยดวงตาวาวโรจน์ราวกับมีไฟสุ่มอยู่ในนั้นลึกสึบของ

“ฉันจะรู้มาจากไหน หรือว่ารู้จากใครมันจะสำคัญยังไ้ในเมื่อเธอก็ได้เขาไปแล้ว และเธอก็กำลังคบอยู่กับเขาจริงๆ หรือว่าที่ตามเข้ามาเนี้ กลัวว่าฉันจะเอาไปบอกกรินทร์ว่าเธอกับท่านประธานมีอะไรกัน”

สวรยดาร์พูดไปอย่างนั้นเอง เพราะถึงจะเป็นเรื่องจริง เธอก็ไม่มีวันเอาไปเล่าให้กรินทร์ฟังอยู่แล้ว เพราะถึงจะเลิกรักกันไปแล้ว แต่สิ่งเดียวและสิ่งสุดท้ายที่เธอไม่อยากจะเห็นที่สุดก็คือ การเห็นเขาเสียใจและผิดหวังในความรักโดยเฉพาะกับผู้หญิงที่เขารัก

“ถ้าเธออยากจะบอกเขา ก็ไปบอกเลย คิดหรือว่าฉันจะสน”

เป็นสวรยดาร์เองที่งั้นเมื่อได้ยินประโยคไม่ไ้ดีและไม่มีเยื่อใยจากอีกฝ่ายทั้งที่กรินทร์รักผู้หญิงคนเนี้แทบจะเป็นจะตาย

“ทำไม”

มันเป็นคำพูดที่ไม่ควรพูดหรือว่าถามออกมาเลยจริงๆ แต่เธอก็ถามออก

มาแล้วโดยไม่รู้ตัว

“เธอคิดว่าผู้ชายชื่อป๊อ แดมยังจนแบบนั้น ฉันจะโง่เอามาเป็นพ่อของคุณหรือ” สิตางค์พ่นคำพูดใส่ใบหน้าซีดเผือดของสวรวรรยดาร์

“หมายความว่าที่ผ่านมาเธอหลอกใช้เขา”

“ก็ช่วยไม่ได้ ในเมื่อเขาเต็มใจให้ฉันใช้เป็นสะพานเอง...เธอก็รู้ว่าความฝันของฉันคือการเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียง เป็นคนดังที่ทุกคนให้การยอมรับ เรื่องอะไรที่ฉันจะเอาอนาคตของฉันมาจมปลักอยู่กับผู้กำกับระจอกๆ ในเมื่อฉันมีหนทางที่จะขึ้นไปสู่จุดสูงสุดตามที่ฉันฝันไว้”

“เธอหมายถึงท่านประธานหรือ”

“ใช่...เขารักและหลงฉันมาก เธอก็เห็น”

สิตางค์ขม่ออีกฝ่ายเอาไว้ก่อน ทั้งที่ก็ไม่รู้ว่าจะหาวิธีไหนจับฝ่ายนั้นให้อยู่หมัดเพื่อตัวเองจะได้ขึ้นไปยังเป้าหมายอย่างที่วาดฝันไว้

“แต่กรินทร์รักเธอมากนะ”

ตอนนี้ดูเหมือนสวรวรรยดาร์กำลังอ่อนวอนหญิงสาวตรงหน้าแทนฝ่ายนั้นโดยไม่รู้ตัว

“รักแล้วไง เขาสามารถทำความฝันของฉันได้เป็นจริงได้หรือเปล่าล่ะ” สิตางค์สวนกลับ โดยไม่คิดฟังใดๆ อีก

“แต่ถ้าไม่มีกรินทร์ เธอก็อาจจะไม่ได้มายืนอยู่ตรงจุดนี้ได้”

ด้วยสาขาที่กรินทร์เลือกเรียน ทำให้เขามีโอกาสได้พบรุ่นพี่ที่ทำงานอยู่ในวงการบันเทิงบ่อยครั้ง แล้วก็มีอยู่วันหนึ่งที่เขามายกเธอกับสิตางค์ว่าทางเอสทีทีวีต้องการนักแสดงหน้าใหม่ สิตางค์จึงชวนเธอไปสมัคร ตัวเธอเองไม่เคยสนใจงานด้านนี้อยู่แล้ว แต่พอสิตางค์รบเร้ามากๆ เข้า เธอจึงจำต้องไปเป็นเพื่อน...แล้วทั้งเธอกับสิตางค์ก็ได้รับเลือกทั้งคู่ หลังจากนั้นไม่นานทั้งเธอและสิตางค์ก็ถูกเรียกตัวไปเรียนการแสดงอยู่พักใหญ่

แล้วก็เป็นเธอที่ได้ลงเล่นละครก่อนสิตางค์

ตอนนี้เรื่องที่สิตางค์เริ่มเปลี่ยนไป พร้อมๆ กับกรินทร์ที่เริ่มจะหายไปจากชีวิตของเธอ จากนั้นไม่นาน พอสิตางค์ได้รับบทนางเอกในละครเรื่องแรก ดูเหมือนการชิงดีชิงเด่นกันก็เกิดขึ้นโดยปริยาย

คือดวงดาวของหัวใจ

ตอนนั้นเธอเข้าใจว่าที่มันเป็นแบบนี้ ก็เพราะข่าวที่นักข่าวเขียนขึ้นเพื่อเป็น
สีสันให้กับวงการ หรืออีกนัยก็คืออาจจะมิใช่ผู้ไม่หวังดีคอยปล่อยข่าว หรือไม่ก็เพื่อจะ
ไปโรมตละคร

แต่ที่เธอนึกเดามาทั้งหมดดูจะเป็นเรื่องจิปจายไปเลย

ความฝันที่ไขว่คว้ามาถือไว้ในมือ สิตางค์ยังคงภูมิใจได้อีกหรือในเมื่อกว่าฝัน
นั้นจะเป็นจริง ต้องผ่านการทำร้าย ทำลายหัวใจใครต่อใครมามากมาย โดยเฉพาะคน
ที่รักเธอมากที่สุด

“แล้วไง เขาก็แค่เอาข่าวมาบอก..ถ้าเธอจะพูดเรื่องนี้ เธอก็เป็นหนี้บุญคุณ
ฉันเหมือนกัน เพราะถ้าฉันไม่คะยั้นคะยอให้เธอมาด้วย เธอก็คงจะไม่มีวันนี้”

เออนะคนเรา...ทั้งที่ตัวเองเป็นคนบอกให้เธอมาเป็นเพื่อนแท้ๆ

สวรรค์دارได้แต่คิดอย่างปลงๆ

“กรณีของฉันกับเธอมันต่างกัน เธอเองก็รู้ดีอยู่แก่ใจ...แต่ของเธอเนี่ย ถ้าไม่ใช่
กรินทร์เป็นผู้กำกับ ละครเรื่องแรกของเธอ อาจจะไม่ใช่เธอก็ได้ที่ได้เป็นนางเอก”

ในเมื่อไม่มีทางญาติติกันได้ จะให้เธอเป็นฝ่ายถูกกระทำเหมือนที่แล้วๆ มา
อยู่ร่ำไป ก็คงจะไม่ไหวอีกแล้ว

“แต่ถ้าเธอยังเป็นห่วง กลัวว่าฉันจะเอาเรื่องนี้ไปบอกกรินทร์ ก็สบายใจได้
อะไรที่ไม่ใช่เรื่องของฉัน ฉันไม่คิดยุ่งอยู่แล้ว ยกเว้นว่าคุณคนนั้นจะมาหาเรื่องฉัน
ก่อน...ฉันขอบอกเอาไว้ก่อนนะว่าฉันจะไม่ยอมเหมือนที่แล้วๆ มาอีกแล้ว...อ้อ! แล้ว
ก็ขอเตือนเอาไว้อย่างนะ อย่างน้อยเราก็เคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน ไม่มีใครจับปลาสองมือ
แล้วปลาก็ไม่หลุดมือหรอกนะ”

สวรรค์दारกล่าวทิ้งท้าย ไม่ได้หวังว่าอีกฝ่ายจะคิดได้ในทันที จากนั้นก็หอบ
เสื้อผ้าที่ยังไม่ได้ลองซักชุดไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน ท่ามกลางสายตาสงสัยของ
พนักงานในร้านและท่านประธานใหญ่ของเอสทีทีวีที่ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ เมื่อ
เห็นสภาพของนางเอกสาว...กว่าจะรู้ตัวอีกที ฝ่ายนั้นก็เดินมายกมือไหว้ลา หิ้วถุง
เสื้อผ้าเดินออกจากร้านไปเสียก่อนโดยมีผู้จัดการร่างยักษ์วิ่งตามไปติดๆ

“กรินทร์..กรินทร์ คุณอยู่ไหน”

คำตำหนิตีเตือนรวมถึงคำต่อว่าที่ยังดังก้องอยู่ในหู ทำให้สิตางค์เดินเข้าห้อง

มาราวกับพายุ อารมณืเต็มไปด้วยความโกรธกรุ่นไม่หาย เมื่อยังหาที่ระบายไม่ได้

แทนที่คืนนี้เธอจะได้นอนอยู่บนเตียงนุ่มในห้องนอนใหญ่ในคอนโดสุทธุของ
เจ้าพ่อสื่อสารมวลชน เธอกลับถูกฝ่ายนั้นต่อว่าแทนที่บังอาจไปแตะต้องแม่มางเอก
คนโปรดเข้าให้

“เสียงดังเชียวคุณ...มีอะไรหรือ”

คนที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำในสภาพผ้าฝืนเดียวพันท่อนล่างเอาไว้หมิ่น
เหม่อลอยถามเสียงเรียบ ยกผ้าขนหนูในมือขึ้นเช็ดผมที่เพิ่งสระไปเรื่อยๆ

“จะไม่ให้เสียงดังได้ยังไง คุณกำลังทำให้ฉันพังรู้ไหม คุณไปบอกมันทำไมว่า
เราคบกันอยู่ ไหนคุณสัญญาอยู่กับฉันแล้วไงว่าจะไม่บอกใคร คุณมันคนไม่รักษาสัญญา”
กำปั้นทั้งสองระดมทุบใส่ร่างกายที่ยังคงมีน้ำเกาะพราวไปทั่วตัวอย่างไม่ยั้ง

“สิๆ ใจเย็นๆ ก่อน นี่มันอะไรกัน มาถึงก็ว่าเอาๆ ผมงงไปหมดแล้วนะ” กรินทร
ต้องปล่อยผ้าขนหนูในมือทิ้ง เพื่อจะจับมือที่กำลังประทุษร้ายเขาไว้

“ตั้งสติก่อน แล้วบอกผม เมื่อกี้คุณบอกว่าผมไปบอกอะไรใคร แล้วก็เรื่องอะไร
พูดให้รู้เรื่อง”

กรินทรพยายามใจเย็นเมื่อเห็นอีกฝ่ายร้อนมา....ถ้าจะให้เดา อีกไม่นานเขาก็
จะเห็นหล่อนฟุ้งพวยตามมา เพราะสติางค์มักจะเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่ม่ีเรื่องทะเลาะ
กัน

“ก็คุณนั่นแหละคนใจร้าย คุณใจร้ายมากเลยรู้ไหม ทำไมคุณไม่รักษาสัญญา”

แล้วก็เดินไปตามที่คาด เมื่อน้ำเสียงสั้นเคลียดลอสียงสะอื้นตามมาติดๆ
พร้อมกับการกำปั้นจากมือเล็กที่เขาปล่อยให้เป็นอิสระทุบลงตามเนื้อตัวอีกครั้ง
จนกระทั่งพอใจ

“ทำร้ายผมพอหรือยัง...ถ้าพอใจแล้ว ก็นั่งลงคุยกันดีๆ” ปล่อยให้ฝ่าย
ระบายอารมณ์ด้วยการประทุษร้ายร่างกายของเขาจนพอใจ กรินทรถึงได้เหยียดออกมา

“ไหน..เมื่อกี้ว่าอะไรนะ ผมไม่รักษาสัญญาอะไร”

“ก็दारัง คุณบอกเขาซะใหม่ที่เราคบกันอยู่”

กรินทรถอนหายใจยาว ไม่รู้ว่าจะหนักใจหรือโล่งใจกันแน่

“ไอ้..ผมบอกเขาเอง”

คือดวงดาวของหัวใจ

“ไหนคุณเคยรับปากฉันแล้วว่าจะไม่บอกใคร” ลิตางค์ทวงสัญญาตาลุกวาว ด้วยความโกรธ

“แล้วถ้าผมไม่บอกเขา ผมจะเอาเหตุผลอะไรไปบอกเลิกเขาล่ะ”

“นั่นมันเป็นเรื่องของคุณ เหตุผลมีร้อยแปดทำไมถึงไม่เลิกเอาสักอย่าง... บอกว่าเบื่อ หรืออะไรก็ได้ ทำไมจะต้องเอาเรื่องที่เราคบกันไปโพยทะเลนาให้คนอื่นรู้ด้วย”

“ผมไม่เคยเห็นดาร์เป็นคนอื่น”

“อ้อ! เพราะแบบนี้ มีอะไรก็เลยเอาไปเล่าให้มันฟังจนหมดใจใหม่” คำตอบของเขาที่ได้ยินดูเหมือนจะยิ่งเพิ่มความโกรธความไม่พอใจให้กับลิตางค์อีกทบเท่าทวีคูณ

“มีเหตุผลหน่อยสิ ถึงดาร์เขาจะรู้เรื่องของเรา เขาก็ไม่มีทางเอาไปบอกคนอื่นหรอก โดยเฉพาะนักร้อง ถ้าคุณเป็นห่วงเรื่องนี้ คุณสบายใจได้”

ถ้าเป็นนักร้องจริงเธอจะไม่กลัวเลย แต่ที่เธอกลัวคือ กลัวว่าสววรรษดาร์จะเอาเรื่องที่เธอคบกับกรินทร์ไปเล่าให้ท่านประธานฟังนี่สิ และถ้าสววรรษดาร์ทำแบบนี้จริงๆ ตำแหน่งนางเอกเบอร์หนึ่งของช่อง เธอคงจะไม่สามารถคว้ามงมาได้อย่างที่คิดเสียแล้ว

คนคิดอยากจะมีชื่อเสียงในทางลัด คิดเข้าข้างตัวเองไปในทางที่ผิดๆ จนลืมหันกลับมามองตัวเอง และลืมไปว่าบรรดาคนที่เธอคิดใช้เป็นบันไดดาว ไม่ได้โง่อย่างที่เธอคิดทุกคน

“ฉันเกลียดคุณ ทำไมคุณต้องคอยเข้าข้างมันด้วย”

เมื่อไม่สามารถหาคำมาโต้แย้งได้ ที่ทำได้เพื่อความสะใจก็คือทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเจ็บ เหมือนที่เธอเองกำลังผิดหวังเสียใจอยู่ในตอนนี้

“เพราะผมรักคุณไง... ทั้งที่คุณเป็นแบบนี้ ผมก็ยังดันทุรังจะรัก ใฝ่รักคุณและทำทุกอย่างเพื่อคุณ ทั้งที่คุณคอยแต่จะตะโกนใส่หน้าผมป่าวๆ ว่า ‘เกลียดผม’ บอกตามตรงนะสิ ได้ยินคุณพูดแบบนี้บ่อยๆ ผมเองก็ชกจะไม่แน่ใจแล้วเหมือนกันว่าที่คุณมาคบกับผม เพราะรักผมจริงๆ หรือว่าเพราะจุดประสงค์อื่นกันแน่”

กรินทร์ต่อว่าด้วยความท้อในหัวใจ

“ไม่ใช่แบบนี้แหละ คุณก็รู้ว่าฉันกำลังโกรธ ฉันก็พูดไปอย่างนั้นเอง ออย่าถือ

สาฉันเลยนะคะ”

พอเห็นอีกฝ่ายเริ่มเสียงแข็ง เริ่มถอดใจ สิตางค์ก็เลยจำต้องยอมอ่อนเข้าหา... สีหน้าและคำพูดจริงจังของเขา หญิงสาวยกมือทั้งสองขึ้นลูบได้ใบหน้าคมสันแผ่วเบาอย่างเอาใจ เพราะจำได้ว่าต้องให้โกรธแค่ไหน ถ้าเธอลูบได้เอาใจแบบนี้เขาก็จะหายโกรธเป็นปกติทุกครั้งไป

ตราบใดที่ที่หวังใหม่ยังไม่มีความแน่นอน เธอก็จำเป็นต้องเกาะเขาเอาไว้ก่อนล่ะ เพราะสะพานสายนี้ก็เชื่อว่าจะไม่มีความหมายกับเธอซะเลยทีเดียว อย่างน้อยก็ช่วยให้เธอใช้ข้ามไปตามหาฝันต่อได้ และสิ่งเดียวที่จะยึดเหนี่ยวเขาไว้ได้ในตอนนี้ ก็คือ อารมณ์พิศواسปรารถนาที่เขามีต่อเรือนร่างของเธอ... เธอรู้จักอ่อนตงนี่ของเขา และรู้ว่าภริยาไม่มีวันเบื่อหรืออิมที่จะตัดดวงจากเธอ

คิดได้ดังนั้น สิตางค์ก็ค่อยๆ โน้มใบหน้าที่ถูกมือของเธอกุมเอาไว้ทั้งสองข้างลงมาหาตัวเอง ก่อนจะบรรจงจุมพิตร้อนระอุผ่านไปตามใบหน้าของเขาหนักบ้างเบาบ้าง อย่างมีชั้นเชิง ในขณะที่มือก็ทำหน้าที่ลูบไล้เนื้อตัวเปล่าเปลือยของเขาอย่างขำขันน่าดู จนกระทั่งอีกฝ่ายส่งเสียงครางฮือในลำคอด้วยความสุขสม... เสียงนั้นดูเหมือนจะยิ่งทำให้สิตางค์ได้ใจ แรงบดจูบในเวลาต่อมาจึงแทบจะเผาผลาญคนทั้งคู่ให้จมดิ่งอยู่ในห้วงแห่งอารมณ์พิศวาสอยู่เป็นนานสองนาน กว่าสองร่างจะยอมผละห่างจากกัน เวลาที่ลวงเข้าวันใหม่ไปแล้ว

ห้า

รักคือ ความคิดถึง

พอก้าวขาลงจากแท็กซี่หน้าสนามบิน สิ่งที่ไม่คาดคิดว่าจะต้องเจอก็ทำให้สุวรรณีย์ดาร์ออกอาการงงไปชั่วขณะ

ไม่ใช่ว่าเธอจะไม่คุ้นชินกับเหตุการณ์แบบนี้...แต่ที่เธอแปลกใจก็คือ นักข่าวสามสี่ชีวิตที่กำลังยืนเฝ้ามาจ่อตรงหน้าพากันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ทั้งที่ตอนนี้มันก็ค่อนข้างดีกมากแล้ว ที่สำคัญการเดินทางครั้งนี้ค่อนข้างจะเป็นส่วนตัวมากๆ เพราะมีคนรู้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

แล้วเรื่องนี้ไปถึงหูนักข่าวได้อย่างไร

“เดี๋ยวขอรายการกระเปาะลงจากรถให้เรียบร้อยก่อนนะคะทุกคน ถ้าอยากจะสัมภาษณ์ก็ต้องรอหน่อย หรือว่าจะมาช่วยพี่ยกก็ไม่ว่ากันนะคะ”

ทรงพลบรีเข้ามารับหน้า เพื่อให้นางเอกของตัวเองได้มีเวลาดั้งตัว จากนั้นกระเปาะเดินทางสี่ใบก็ได้ให้นักข่าวชายสองคนที่คุ้นหน้ากันเป็นอย่างดีอยู่แล้ว...จัดการยกลงจากแท็กซี่นำไปวางไว้ให้ริมฟุตบาทหน้าประตูทางเข้าอาคารผู้โดยสารขาออกเสร็จแล้วเจ้าตัวก็จัดการขึ้นไมค์มาจ่อตรงหน้าหญิงสาวอีกครั้งอย่างไม่ยอมให้เสียเวลา

“น้องดาร์จะเดินทางไปไหนหรือคะ” นักข่าวหญิงจากสถานีโทรทัศน์ช่องหนึ่งยิงคำถามที่ตัวเองก็รู้ดีอยู่แล้ว

“ไปนิวยอร์กคะ”

“ไปเที่ยวหรือว่าไปทำงานคะ”

“ไปเที่ยวคะ”

“นอกจากที่ชอปปท์แล้วมีใครไปด้วยอีกหรือเปล่าครับ” นักข่าวชายที่มีน้ำใจมาช่วยยกกระเปาะได้โอกาสยิงคำถามบ้าง

“ไม่มีคะ ไปกับพี่ชอปปท์สองคน” สุวรรณีย์ดาร์ตอบคำถามไปตามตรง เพราะ

คำถามก็ไม่ได้สร้างความลำบากใจให้จนตอบไม่ได้

“ไปกี่วันครับ”

“ที่ค่อยๆ กันไว้ก็ประมาณอาทิตย์หนึ่งค่ะ”

“มีคนรู้จักอยู่ที่โน่นหรือคะ ถึงได้เลือกไปพักใจที่นิวยอร์ก”

คำถามแปร่งหูจากนักข่าวสาวที่เธอจำได้ว่ามาจากสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง...
 สวรรค์ดาร์เงยหน้าขึ้นมองหน้าฝ่ายนั้นเล็กน้อย

“ถ้าถามว่ามีคนรู้จักไหม...ก็มีค่ะ ดาร์มีเพื่อนเรียนอยู่ที่นั่น แต่คำว่า ‘พักใจ’ นี้ ดาร์ไม่แน่ใจว่าในความหมายของพวกพี่กับของดาร์จะสื่อไปในทางเดียวกันหรือเปล่า นะคะ ดาร์ก็เลยไม่รู้จะตอบว่ายังไง”

“ไม่ใช่ว่าที่ไปนิวยอร์ก เพราะจะหลบไปเสียแผลใจที่ถูกบอกเลิกอย่างที่ชาวเราสื่อกันหรือคะ” นักข่าวคนเดิมยังมีวาทะถามตอกย้ำเรื่องเดิมๆ

“นั่นสิคะ หรือว่าเพราะจะหนีข่าวที่กำลังเป็นประเด็นอยู่ในตอนนี้คะ” คราวนี้ คำถามถูกยิงออกมาตรงประเด็นปะๆ ไม่มีอ้อมค้อมอีกต่อไป... สวรรค์ดาร์สูดลมหายใจยาวเข้าปอดก่อนจะค่อยๆ ฝ่อออกมา พยายามนับหนึ่งถึงสิบเพื่อทำใจและตั้งสติก่อนตอบคำถามของนักข่าว

ไม่ใช่ว่าเธอจะไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นหมายถึงข่าวของเธอกับท่านประธานใหญ่ของเอสทีทีวี ซึ่งตั้งแต่ข่าวการมาก็เพิ่งจะมีข่าวของเธอกับเขาแค่ครั้งสองครั้งเท่านั้น แต่มันก็กลายเป็นประเด็นขึ้นมาจนได้

ถึงตอนนี้เธอซ้กจะแน่ใจแล้วว่า ใครที่เป็นคนบอกเรื่องการเดินทางไปนิวยอร์กของเธอกับนักข่าว

“ขอตอบคำถามข้อแรกก่อนนะคะ ก่อนอื่นดาร์ขอออกก่อนนะคะว่าที่ดาร์ไปนิวยอร์กครั้งนี้ ดาร์ไม่ได้จะหลบหรือว่าหนีหน้าใครแล้วคำว่า ‘เสียแผลใจ’ นี้มันก็น่าจะใช้ได้แล้วสำหรับดาร์ เพราะก็อย่างที่ทุกคนทราบกันดีอยู่แล้วว่าดาร์กับกรินทร์เราเลิกกันมาได้สักพักแล้ว เราสองคนจากกันด้วยดี ตอนนี้ก็ยังเป็นเพื่อนกันอยู่ เพราะฉะนั้นไม่มีความจำเป็นที่ดาร์จะต้องหนีใครนะคะ... ส่วนอีกคำถาม ดาร์ไม่อยากจะพาดพิงถึงบุคคลอื่นนะคะ ดาร์บอกได้แค่ที่ว่า มันไม่มีอะไรอย่างที่ชาวออกมาแน่นอนค่ะ ความรู้สึกเดียวที่ดาร์มีก็คือความเคารพนับถือในฐานะที่ท่านเป็นเจ้านายเท่านั้นค่ะ”

คือดวงดาวของหัวใจ

“เอาละคะน้องๆ ถ้ามีอะไรจะถามอีก เอาไว้ให้น้องดาร์กลับมาก่อนแล้วค่อยถามนะคะ ตอนนี้ได้เวลาจะต้องไปเช็กอินแล้วละคะ..เดี๋ยวพี่จะตักเครื่องนะจ๊ะ”

ทรงพลเอ่ยแทรกขึ้น เมื่อเห็นว่าการสัมภาษณ์เป็นไปอย่างพอเหมาะพอควรแก่เวลาแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นขอถ่ายรูปรุ่นนะคะ”

พอสวรยศดาร์พยักหน้าอนุญาต ช่างภาพที่ตามมาทำข่าวก็กดชัตเตอร์ทันที... พอได้ข่าว ได้รูปไปเขียนข่าว ทุกคนถึงได้ยอมแยกย้ายกันไป

“น้องดาร์คิดเหมือนพี่ไหมคะ” ระหว่างทางเดินไปที่เกท ทรงพลก็อดถามไม่ได้

“ที่นักข่าวมาที่นี้ล่ะหรือคะ”

“คะ”

“แล้วพี่ขอพี่คิดว่ายังไงล่ะคะ”

“พี่ว่าจะต้องมีคนเอาเรื่องนี้ไปบอกนักข่าว”

“หมายถึงสิตางค์หรือคะ”

“คะ เพราะพี่ไม่คิดหรือว่าจะเป็นคุณอริฐ ยิ่งท่านประธานยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย”

“เขาจะทำแบบนั้นทำไมล่ะคะ ดาร์ไม่เห็นว่ามันจะได้อะไรขึ้นมาเลย”

“ก็มันใครคะที่มันนำสงสัย...ไม่รู้แม่มันจะซุกคืบอะไรขึ้นมาอีก”

“ปล่อยเขาเถอะคะ เพราะไม่ว่าเขาจะซุกคืบเรื่องอะไรมา แต่ถ้ามันไม่ใช่ความจริง สุดท้ายคนที่จะต้องคอยตอบคำถามของนักข่าวก็คือเจ้าตัวเขาเองนั่นแหละ”

“แต่กว่าจะถึงวันนั้น พี่กลัวว่าน้องดาร์จะรับมือกับนักข่าวไม่ไหวนะสิคะ”

“ดาร์ทำใจเอาไว้แล้วละคะ อย่าลืมสิคะว่าไม่มีใครหนีความจริงพ้น คนไหนที่เขาโกหก สุดท้ายก็ต้องแพ้ยัยตัวเอง ดาร์คิดแบบนี้แหละคะ”

“น้องดาร์ดูเข้มแข็งขึ้นนะคะ” ทรงพลมองหน้าอีกฝ่ายอย่างทิ้งๆ

ถึงแม้การเป็นผู้จัดการส่วนตัวของสวรยศดาร์ อีกฝ่ายไม่เคยสร้างความเดือดร้อน หรือว่าทำให้เขายุ่งยากใจเลยก็ตาม...แต่การมองโลกในแง่ดีจนเกินไป และให้ความเป็นมิตรกับบรรดาผู้คนที่แวดล้อมอย่างสนิทใจและไว้ใจจนลืมนึกไปว่าคนเรานั้นมีทั้งดีและร้ายปะปนกันไป..นั่นทำให้เขาอดเป็นห่วงนางเอกในความดูแลไม่ได้

“ประสบการณ์มันสอนมั่งคะ...เลิกพูดเรื่องนี้กันดีกว่าคะ เราจะทิ้งข่าว ทิ้งความวุ่นวายทุกอย่างไว้ที่นี่ แล้วไปเที่ยวนวยอร์กรักกันให้สนุกสุดเหวี่ยงไปเลยนะคะ”

“ว่าไงว่าตามกันอยู่แล้วคะ”

“เราจะมีความสุขสุดๆ ที่นิวยอร์ก” เสียงใสฟังว่าเร็วกว่าครั้งไหนๆ ในรอบหลายเดือนที่ผ่านมา

“ซัวร์คะ”

เสียงหัวเราะ พยายามเลียนเสียงให้เป็นผู้หญิงที่สุดเมื่อเอ่ยตอบรับพร้อมกับขู่นิวสามนิ้ว...สองคนมองหน้ากันประสานเสียงหัวเราะออกมา ไม่สนใจว่าใครจะมองมาบ้าง

การเดินทางที่กินเวลายาวนานหลายชั่วโมง บินข้ามน้ำ ข้ามทะเลโดย
ไม่แวะพักเครื่องที่ไหนเลย ในที่สุดเครื่องบินลำใหญ่ที่มีผู้โดยสารอยู่เต็มลำก็พาผู้โดยสารทั้งหมดมาส่งถึงสนามบินจอห์น เอฟ. เคนเนดี หรือชื่อเล่นที่คนเรียกกันสั้นๆ ว่าสนามบินเจ เอฟ เค ได้อย่างปลอดภัย หลังจากเสียเวลาบินรอกว่าครึ่งชั่วโมง หลังไม่สามารถลงจอดได้เพราะจรรยาของสนามบินติดขัดเนื่องจากสนามบินแห่งนี้ เป็นสนามบินหลักที่เครื่องบินจากทุกที่ทั่วโลกมาลงจอดปัญหาต่างๆ จึงมีตามมาไม่ได้ขาด

นิวยอร์กที่ดีคือได้ว่าเป็นเมืองที่มีประชากรมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่ในมลรัฐนิวยอร์ก ทางตะวันออกของทวีป...เมืองที่มีชื่อเรียกเล่นๆ ว่าบิ๊กแอปเปิล ซึ่งประกอบด้วยห้าเมืองใหญ่ ได้แก่แมนฮัตตัน เดอะบรองซ์ บรูคลิน ควีนส์และสแตตันไอส์แลนด์

หลังผ่านด่านตรวจและพิธีการต่างๆ จนกระทั่งได้กระเป๋าเดินทางมาไว้ในมือ สวรรค์ดาร์กับทวงพลก็พากันเดินออกมายังจุดที่นัดกับใครอีกคนเอาไว้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกปล่อยให้อ้างว้างหรือเปล่าเปลี่ยวท่ามกลางผู้คนที่ไม่รู้จักในเมืองใหญ่แห่งนี้

เพราะเขา...ยืนอมยิ้มนำรักรออยู่ตรงนั้น

คนที่กำลังยิ้มให้กับตัวเอง เพียงแค่นี้ก็ถึงคนที่อยู่ในหัวใจมานานหลายปี...ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองคนที่กำลังเดินใกล้เขาเข้ามาทุกที..ทุกที หัวใจแทบจะเต้นไม่

คือดวงดาวของหัวใจ

เป็นลำที่ทั้งที่รูปร่างหน้าตาของเธอไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากที่เขาคเคยเห็นเลย
แม้แต่รอย

เวลานี้เธออยู่ตรงนี่แล้ว อยู่ตรงหน้าเขา...ไม่ต้องคุยผ่านตัวอักษร ไม่ต้องรอ
ออนไลน์ หรือว่าได้ยินแค่เสียงเหมือนที่ผ่านๆ มา

สวรรค์ดาร์ตตัวเป็นๆ สามารถจับต้องสัมผัสได้ โดยเฉพาะรอยยิ้มหวานละมุน
กับแววตาจริงใจที่สุดที่เขาจะหาจะจากใครไม่ได้อีกแล้วในโลกใบนี้

ร่างสูงโปร่งเริ่มขยับขาก้าวเดินช้าๆ มันซ้ำเสียจนเขาเองก็ยังไม่แปลกใจ เพราะ
ไม่คิดว่าตัวเองจะมีความอดทนได้ถึงเพียงนี้ ทั้งที่อยากจะวิ่งไปคว้าตัวเธอมากอดเอา
ไว้ใจแทบขาดให้สมกับที่ต้องทนทรมานเพราะเฝ้าแต่คิดถึงเธอ

ถึงตอนนี้ ทั้งที่สองคนมาเ็นอยู่ตรงหน้าของกันและกันแล้ว ชายหนุ่มก็ยังคง
เอาแต่มองแล้วก็มอง จ้องอยู่อย่างนั้น จนสวรรค์ดาร์ตต้องเป็นฝ่ายตัดสติใจให้เสียเอง

ร่างเพรียวระหงเดินเข้าไปหาชายหนุ่มที่ยืนเว้นระยะห่างจากเธอเล็กน้อย ก้าว
เพียงสองก้าวปลายรองเท้าของเธอก็ติดติดกับปลายรองเท้าของเขา...ถ้าแขนเรียวย
ยกขึ้นพาดโอบรอบลำคอแข็งแกร่งตั้งตรงของคนตรงหน้า ผ่านไปชั่วลมหายใจเข้า
ออก ก็รู้สึกถึงวงแขนอบอุ่นจากเขาโอบล้อมรอบตัวเธอเอาไว้

“ยินดีต้อนรับสู่นิวเอร์ค” เพียงแค่ได้ยินเสียงของเขา...น้ำเสียงต่ำทุ้มนุ่มนวล
ที่เคยคุ้นทำให้สวรรค์ดาร์ตรู้สึกอุ่นใจอย่างประหลาดเมื่อได้ยินมันอีกครั้ง

“คิดถึงจริงๆเลย”

ประโยคที่หญิงสาวเอ่ยออกมา ขณะที่คางเล็กเกยอยู่กับไหล่กว้างของเขานั้น
มันทำให้คนฟังรู้สึกดีอย่างไม่น่าเชื่อโดยเฉพาะเมื่อลำแขนเรียวยกระชับวงแขนให้แน่น
ขึ้นอีกนิด...เขาเดาเอาว่าเธอคงจะสัมผัสได้ว่าร่างกายของเขากำลังแข็งเกร็งไปหมด
ในเวลา...ทั้งเกร็ง ทั้งตื่นเต้นดีใจ ไม่รู้อะไรเป็นอะไรมันสับสนปนเปกันไปหมดจนไม่
สามารถแยกแยะออก

แต่พอมือบางลูบแผ่วเบาขึ้นลงบนแผ่นหลังและหัวไหล่ของเขา แน่หนอนว่ามัน
เป็นภริยาที่เป็นไปโดยธรรมชาติ ไม่นานร่างสูงใหญ่ก็เริ่มผ่อนคลาย

ความคิดถึงที่กักเก็บไว้มานานปีทำให้รัฐนนี่ไม่ยอมปล่อยให้หญิงสาวในอ้อม
แขนให้เป็นอิสระโดยง่าย สองคนที่ไม่ได้เจอกันนานยืนกอดกันอยู่อย่างนั้นเป็นครู่
จนกระทั่งได้ยินเสียงกระแอมไอของใครอีกคนนั่นแหละ รัฐนนี่จึงจำต้องปล่อยร่างนุ่ม

นี่มออกจากอ้อมแขนทั้งที่แสนเสียดาย

“อะแฮ่ม”

“สวัสดิ์ครับพี่ชอฟท์” ธีรุตน์ทักทายคนตัวใหญ่ด้วยท่าที่เขินๆ เมื่อมองสบสายตารู้ทันของอีกฝ่าย

“สวัสดิ์คะ นี่กว่าจะไม่มีใครสนใจพี่แล้วซะอีกนะคะเนี่ย”

แม้การมาเที่ยวครั้งนี้ เจ้ามือคนสำคัญจะยืนอยู่ตรงหน้าและรู้ว่าไม่ควรขี้ใจ แต่ก็ขอสักหน่อยเถอะ

“ไม่มีใครเขาใจร้ายกับพี่ชอฟท์ขนาดนั้นหรอกคะ”

สวรร์ยต์ดาปรับบอกรับ และอกรับแทนอีกฝ่ายไปในตัวขณะที่เจ้าตัวเขาแต่ยืนยิ้มไม่หุบ

“การเดินทางราบรื่นดีนะ”

“คะ”

“เหนื่อยไหม..หิวหรือเปล่า”

น้ำเสียงทุ้มเจือความห่วงใยในน้ำเสียงเต็มเปี่ยม ทำให้สวรร์ยต์ดาต้องเงยหน้าขึ้นมองคนที่ก้มหน้าลงมาถามอย่างช่วยไม่ได้

ไม่ว่าจะกี่ปีผ่านไปความห่วงใยที่อีกฝ่ายมีให้เธอก็ยังคงเป็นแบบนี้เสมอไม่มีเปลี่ยนแปลง

“นี่ทำยังกับดาร์เป็นเด็กอยู่ตลอดเวลาเลยนะ”

สวรร์ยต์ดาตอบคำถามของเขาพยายามให้น้ำเสียงฟังเป็นปกติที่สุดหวังให้มันช่วยกลบความรู้สึกแปลกๆ ที่เพิ่งจะก่อตัวขึ้นโดยที่ตัวเธอเองก็ไม่ว่าเจ้าความรู้สึกที่ว่านี่คืออะไร

ดวงตาคมลึกสกวหลุบต่ำ เสหลบสายตาเต็มไปด้วยความเป็นห่วงเป็นใยของเขาคอยจับจ้องมองมาไม่วางตาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

‘หลบ’ เหรอ

ทำไมเธอจะต้องหลบตาเขาด้วยล่ะ เพราะที่ผ่านๆ มาไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือว่ามีเรื่องอะไร เธอกับเขาเรียกได้ว่าแทบจะจับเข้าคู่กันได้ทุกเรื่องไม่ใช่หรอ

“ก็ผมเป็นห่วงนี่นา..ตกลงว่าไง” ธีรุตน์ถามยิ้มๆ ไม่คาดคิดหรือกว่าจะได้เห็นกิริยาเขินอายจากคนตรงหน้า

คือดวงดาวของหัวใจ

“ก็นิดหน่อย”

“นั่นไปที่รถกันเลยนะ ถึงที่พักแล้วจะได้ไปหาอะไรกินกัน... ไปครัฟฟ์ซอฟท์”

ชายหนุ่มหันไปพยักหน้าชวนหนุ่มร่างยักษ์ซึ่งแต่งตัวขัดกับบุคลิกและรูปร่างอย่างสุดขีดและเขาก็รู้ว่าภายใต้บุคลิกต้งตึงที่อีกฝ่ายแสดงออกให้เห็นและมันก็เป็นไปตามธรรมชาตินั่น แต่ถ้าเกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้นมา หรือว่ามีภัยมาถึงตัวสวรรค์ดารทรวงพลก็จะสามารถปกป้องหญิงสาวได้ไม่แพ้ผู้ชายอกสามศอกเหมือนกัน

ทรวงพลคือคนที่เขาเลือกแล้วว่า จะสามารถปกป้องหัวใจดวงนี้ของเขาได้ ก่อนที่เขาจะกลับไปดูแลเธอด้วยตัวเอง...วิธีตนคิดอย่างสบายใจ ก่อนจะคว้าข้อ่มือเรียวกุมเอาไว้ ขณะที่มีมืออีกข้างถือกระเป๋าเดินทางของเธอจูงมือพาเดินไปขึ้นรถ

“ถึงจุดที่พักไว้ให้ดาร์กับพีซอฟท์ที่ไหนเหวอ”

รถจึงออกมาจากสนามบินได้ครู่ใหญ่สวรรค์ดารก็หันไปถามคนข้างตัวที่กำลังทำหน้าที่สารพัดให้เธอกับผู้จัดการส่วนตัวด้วยความตั้งอกตั้งใจและเต็มใจเป็นอย่างยิ่ง

“ที่อพาร์ทเมนต์ของผม” คนขับปรายตามามอง ตอบคำถามยิ้มๆ

“ดาร์นี่ก็ว่าจะจองห้องที่โรงแรมให้ซะอีก ที่อพาร์ทเมนต์นี้เขามีห้องว่างให้เช่าด้วยเหวอ” คนถามไม่ได้เอะใจเลยว่ากำลังถูกมัดมือชกโดยไม่รู้ตัว

“เปล่า”

“อ้าว! แล้วจะให้ดาร์กับพีซอฟท์ไปพักที่ไหนล่ะ”

“ก็...ที่ห้องผมไง”

คนวางแผนมาร่วมเดือนบอกออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน แต่ก็มีวิายจะเหลือบตาขึ้นมองกระจกหลัง

สายตาของคนที่นั่งอยู่เบาะหลังบอกว่ารู้ทันเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

“แล้วจะอยู่เข้าไปได้ยังไงตั้งสามคน”

“ทำไมจะอยู่ไม่ได้ ห้องผมกว้างออก...ดาร์เห็นแล้วจะชอบ”

เจ้าของห้องโฆษณาชวนเชื่อ เพราะกว่าจะสวรรค์ดารจะยอมมาหาเขาถึงนี้เขาต้องรอมานานไม่รู้กี่ปี

“ดาร์ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...แต่ช่างเถอะ เอาเป็นว่าพาดาร์กับพีซอฟท์ไปส่งโรงแรมที่ไหนสักแห่งก็ได้”

ถึงจะรู้จักกันมานานเป็นสิบๆ ปี แต่เรื่องที่จะก้าวล่วงเข้าไปถึงในห้องนอนซึ่งเป็นห้องส่วนตัวของเขานี้ เธอไม่เคยทำมาก่อน...ทุกครั้งที่จะเจอกันก็มีที่บ้านคุณยายของเขา หรือไม่ก็บ้านของเธอ ที่จะเป็นส่วนตัวหน่อยก็ในสวนของคุณยายของเขานั้นแหละ ส่วนบ้านที่กรุงเทพฯ ของเขา เธอไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าบ้านของเขายู่ที่ไหน เป็นอย่างไร รู้แต่ว่าเขายู่กับพ่อสองคน เพราะแม่เขาเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว...ปิดเทอมที่คุณยายถึงจะไปรับเขามาอยู่ที่บ้านสวนด้วยกัน

ช่วงเวลาที่เขาและเธอมีเวลาเล่นชน มีเวลาได้พูดได้คุยกันมากที่สุด...บ่อยครั้งเข้า นานวันเข้า ก็กลายเป็นความสนิทสนม...กลายเป็นเคยชิน

จำได้ว่าเธอแทบจะนับวันรอเลยทีเดียว

เรียกได้ว่าช่วงปิดเทอม เป็นอะไรที่เธอเฝ้ารอด้วยความใจจดใจจ่อ เพราะรู้ว่าจะได้เจอเขา จนกระทั่งเขาถูกส่งมาเรียนไฮสคูลที่นี่ และทุกครั้งทีกลับไปเยี่ยมบ้าน เขาก็ไม่ลืมที่จะแวะไปหาเธอทุกครั้ง

เวลานั้นนานที่ได้รู้จัก เขากับเธอไม่เคยขาดการติดต่อจนกระทั่งตอนนี่

“ห้องผมก็มี ทำไมจะต้องไปพักโรงแรมให้เสียเงินด้วย”

ธีรุตน์ไม่รู้ว่าจะยกเอาเหตุผลอะไรมาอ้าง ทั้งที่รู้ว่าเรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาทั้งของเธอและของเขา เพราะถ้าเธออยากจะพักจริงๆ ต่อให้โรงแรมหรูกี่ดาวเขาก็สรรหามาให้เธอพักได้ แต่ที่ตื้อตึงตันจะเอาตัวเธอไปพักด้วยให้ได้ก็เพราะความคิดถึงล้วนๆ

“ก็दारเกรงใจนี่”

สวรรค์ดาร์บอกตรงข้ามกับสิ่งที่คิด และดูเหมือนว่าเขาเองก็รู้ทันเธอพอกัน เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยกระซ่ำอย่างอารมณ์ดี

“เพิ่งรู้ว่าดาร์ก็รู้จักรงใจผมด้วย”

“ธินะ”

“ก็มันจริงนี่...เป็นอะไรธินี้ ถึงได้เกิดจะเกรงใจผมขึ้นมากะทันหัน” เสียงทุ้มเอื่อยยั่วเย้า อารมณ์ดีสุดๆ

ให้ยิ่งงเขาที่ไม่มีวันปล่อยให้เธอไปพักโรงแรมตามลำพังเป็นอันขาด

“หรือว่าดาร์รังเกียจ” คนอยากอยู่ใกล้ซิดปล่อยคำถามลงใจ น้ำเสียงคล้ายจะน้อยใจนิดๆ

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะ...ธินี้รู้ว่าดาร์ไม่เคยคิดแบบนี้”

คือดวงดาวของหัวใจ

นั่นแหละที่เขาอยากได้ยิ่งที่สุด

“นั่นก็พักที่นั่นแหละ พี่ชอฟท์ล่ะครับมีปัญหาอะไรไหม”

คนถูกถามสะดุ้งโหยง หลังจากฟังสองคนโต้ตอบกันไปมาอยู่พักใหญ่ แต่ก็ยังไม่
ไม่ได้ข้อสรุป

เฮ้อ! อีกคนเฝ้ารักเฝ้ารอมานานหลายปีจนแทบจะกักกันความในใจเอาไว้ไม่
อยู่ ส่วนอีกคนก็ช่างไม่รู้ตัวเอาเสียเลย

แล้วแบบนี้เมื่อไหร่จะลงเอยกันได้สักทีล่ะเนี่ย

“พี่ชอฟท์คะ”

“คะ”

คนรู้ตัวว่าเป็นส่วนเกินขานรับลอยๆ

“พี่เราสองคนเถียงกันเพลิน หรือว่าใจลอยไปถึงไหนแล้วคะ”

“ใครว่าเราเถียงกัน แค่เห็นไม่ตรงกันต่างหาก” อีริวตน์รีบแย้ง ส่วนคนถูกมอง
ว่าเห็นต่าง ส่งค้อนขวับให้เขาโดยไม่รู้ตัว

“ว่าไงครับพี่ชอฟท์เรื่องที่พัก ถ้าจะไปพักห้องผม พี่ชอฟท์มีปัญหาอะไรหรือ
เปล่า”

อย่างเขาเนี่ยนะจะกล้ามีปัญหา

“พี่ไม่มีปัญหาอยู่แล้วคะ ว่าไงว่าตามกัน”

คำตอบจากปากของผู้จัดการส่วนตัว เรียกให้สรวรรยดาร์หันขวับไปมองหน้า
เจ้าตัวอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ก็พี่ชอฟท์อยู่ใกล้คนหล่อนี่คะ โดยเฉพาะที่หล่อแล้วแถมยังใจดีแบบสุดๆ
อย่างคุณนี่ พี่ทุ่มหมดทั้งกายทั้งใจเลยคะ”

ทั้งที่เธอจ้องจนตาคว่ำ...แต่ก็แค่นี้แหละ คำตอบที่ได้รับ

มติถือเป็นเอกฉันท์...สองต่อหนึ่ง แกรมสองเสียงที่ว่าก็เป็นผู้ชายตัวโตๆ
ด้วยกันทั้งคู่ แล้วผู้หญิงตัวเล็กๆ หัวเดียวกระเทียมลีบอย่างเธอจะมีปัญญาเอาอะไร
ไปต่อกรกับคนเจ้าเล่ห์สองคนที่เข้ากันได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ

ที่เธอทำได้ตอนนี้นะหรือ

เฮ้อ! ก็แค่ประจบพอให้หายโมโหเท่านั้นแหละ

“ดาร์เพิ่งรู้ว่าพี่ชอฟท์สะกดคำว่า ‘ซื่อสัตย์’ ไม่เป็น”

“โอ! น้องดาร์ต้องเข้าใจพี่สักนิดนะคะ แบบว่าสถานการณ์มันพาไปนะคะ น้องดาร์ก็เห็น...ตอนนี้เรามายู่อินเขานะคะอย่าลืม”

พอถึงท้ายประโยค เจ้าตัวก็จับปากจีบคอชะโงกหน้ามากะชิบกระชาบราว กับมันเป็นความลับสุดยอดที่จะให้ล่วงรู้ไปถึงหูคนที่กำลังทำหน้าที่เป็นสารทมิไม่ได้ สุดท้ายก็เป็นเธอที่ต้องทำใจ...

นั่งทำใจในรถมากกว่าชั่วโมง ในที่สุดเธอก็มายืนอยู่หน้าห้องของเขาจนได้ สวรรค์ดาร์มองตามมือเจ้าของห้องที่กำลังไขประตู บอกไม่ถูกว่ารู้สึกเช่นไรแน่ในเวลานี้ ยิ่งพอเห็นเขาเปิดประตูออกกว้าง อดห้องพักภายในที่เขาเจ้ากี้เจ้าการอยาก ให้เธอมาพักสักหน่อย เขาก็ก้าวไม่ออกขึ้นมาดี้อๆ

“เข้าไปในห้องก่อนนะ เอาการะเบาไปเก็บก่อนแล้วค่อยออกไปหาอะไรกินกัน หรือถ้าไม่อยากออกไป เดี่ยวผมทำอะไรง่าย ๆ ให้กิน” เจ้าของห้องเหมือนจะรู้ เมื่อเห็นท่าทางประหม่าของเธอ แต่ยังไม่ทันที่ริฎอนจะได้พาทั้งสองเข้าห้องอย่างที่ตั้งใจ ประตูห้องตรงข้ามกันก็ถูกเปิดออกกว้างจากคนที่อยู่ภายในห้อง

“กลับมาแล้วหรือ”

น้ำเสียงของคนถาม เป็นใครได้ยินก็ต้องฟังออกกว่าเจ้าตัวรู้สึกดีใจแค่ไหนที่ได้เจอชายหนุ่ม...ทำเหมือนกับว่ากำลังเฝ้ารอเขากลับมา

“ครับ”

ริฎอนหันไปตอบสาวห้องตรงข้าม ที่มักจะหาเรื่องมาเคาะห้องเขาบ่อยๆ ก่อน จะก้มลงมองหน้าคนตรงหน้าที่ยื่นทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้เสียจนเขาอดหมั่นไส้ไม่ได้

“เจนครีบ...นี่แฟนผม เธอชื่อสวรรค์ดาร์”

คนถูกตัวว่าเป็นแฟนเขาตาเบิกโพลง พุดอะไรไม่ออกอยู่ชั่วครู่...อาการนั้นดู เหมือนเจนนีเฟอร์กับทรงพลเองก็เป็นเหมือนกัน เป็นสวรรค์ดาร์ที่ได้สติก่อนคนอื่น แต่พอจะอ้าปากแย้ง เขาก็ชิงพุดออกมาซะก่อน

“เอาน่า ช่วยผมหน่อย ไหนบอกเป็นเพื่อนกันไง เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนสิ” คนไม่เคยคิดแค่เพื่อน เกิดอยากจะเป็นเพื่อนขึ้นมาซะงั้น

“ผมไม่อยากจะให้เขามีความหวังลมแล้งๆ ถือว่าทำบุญนะ เขาได้ไปเจอคนอื่นที่ ดีกว่าผมไง”

ริฎอนตะล่อมต่อ ส่วนเจนนีเฟอร์ได้แต่มองทั้งสองงๆ เพราะไม่เข้าใจว่าสอง

คือดวงดาวของหัวใจ

คนพูดอะไรกัน ขณะที่เราคุยกันได้แต่ยิ้มแหยๆ ให้ฝ่ายนั้น

“ไว้เราค่อยคุยกันนะครับเจน แฟนผมเขาเพิ่งเดินทางมาถึงเหนื่อยๆ เธอคงอยากจะทำผ่อน”

คนอยากกลัดสาวออกไปจากชีวิตยังคงแสดงบทบาทได้อย่างสมจริง โดยไม่รอให้ใครพูดอะไร ธีรุตน์ก็จัดการรื้อหลังคนที่ตัวเองตั้งตารอเข้ามาเป็นแฟนเข้าไปในห้องทันที

“อย่าบอกนะว่าที่อยากให้เราคุยกันนี่ก็เพราะจะใช้ตัวเป็นไม้กั้นหมาจากคุณเจนอะไรวะ”

พอเข้ามาในห้องได้คนถูกอุปลักษณ์ขึ้นมาเป็นแฟนกำมะลอของเขาก็เปิดฉากต่อว่าทันที

“ใครว่า...ผมไม่เคยคิดเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ จะว่าไป กับเขาผมก็ไม่เคยคิดอะไรในทำนองนั้นเลยสักครั้ง ลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าเขาอยู่ห้องตรงข้าม”

“แน่ใจ”

“อือ”

“ถ้าไม่รักไม่ชอบ ทำทำไมไม่บอกเขาตรงๆ”

“ผมบอกจนไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว แต่เขาฟังที่ไหน..น่า ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วถือว่าช่วยผมหน่อยก็แล้วกันนะ ชีวิตผมจะได้อยู่อย่างสงบสุขเสียที” คนถูกสาวตามตื้อโอดครวญขอความเห็นใจ

“แล้วจะให้พักห้องไหน”

ถึงจะกำลังไม่พอใจ แต่สายตาก็ยังคงกวาดมองไปรอบๆ ห้องกว้างอย่างสำรวจตรวจตรา

ห้องของเขากว้างขวางทีเดียว ตรงที่เธอยืนอยู่นี้คงจะเป็นส่วนที่เจ้าของห้องเอาไว้ใช้รับแขกเพราะมีโซฟาวางอยู่ ที่มีเคาน์เตอร์กันเอาไว้ นั่นน่าจะจะเป็นห้องครัว ติดกันคงจะเป็นห้องน้ำ ส่วนประตูสองบานที่อยู่ตรงข้ามกันน่าจะจะเป็นห้องนอน

“ห้องที่ซอฟท์ประตูซ้ายมือ นะครับ เดิมเพื่อนผมอยู่ แต่ตอนนี้มันย้ายออกไปอยู่กับแฟนแล้ว พี่ซอฟท์เอากะเป๋เข้าไปเก็บได้เลย ผมทำความสะอาดไว้ให้แล้ว”

พอได้ยินเจ้าของห้องบอกว่าทำความสะอาดห้องไว้ต้อนรับ คนฟังก็แทบเข้า

อ่อนทันที

“คุณธีลิ่งมือทำอะไรเองเลยหรอคะ”

“ครับ”

‘แล้วเขาจะกินหัวนังซอพพิ์ไหมเนี่ย’

อีกฝ่ายได้แต่รำพึงรำพันในใจ เมื่อได้รับการยืนยันจากปากของชายหนุ่ม

“ถ้าอย่างนั้นพี่ซอพพิ์ซอตัวเอากะเป่าเข้าไปเก็บก่อนนะคะ...เออ พี่ไม่รู้สิก็
หิวเท่าไร่ว่าจะอาบน้ำแล้วนอนเลย สองคนจะไปทำอะไรก็ตามสบายนะ” ส่วนเกิน
เหมือนจะรู้ตัว ถึงได้เปิดโอกาสเต็มที่

“ตามผมมาทางนี้”

โดยไม่รอให้หญิงสาวถามเป็นครั้งที่สอง ธีรุตน์ก็จัดการจับข้อมือบาง พร้อมกับ
กับหัวกระเป่าเดินทางของเธอไปยังอีกห้องทันที

“ห้องใคร”

สวรร์ยศจารย์ยังตัวเองเอาไว้ทัน ก่อนที่เขาจะจูงเข้าไปในห้อง

เธอไม่ได้เข้าใจผิดแน่นอน...จากที่เห็น อพาร์ทเมนต์ของเขามีห้องนอนอยู่
ด้วยกันสองห้อง แล้วหนึ่งในสองผู้จัดการส่วนตัวของเธอก็ออกไปแล้วหนึ่งห้อง
เพราะฉะนั้นห้องนอนที่เหลือก็...

“ห้องผมเอง”

ธีรุตน์เหมือนจะรู้ว่าในหัวน้อยๆ นั้นกำลังคิดอะไรอยู่

“เข้าไปเถอะ เดินทางมาเหนื่อยทั้งวันไม่ใช่หรอ” น้ำเสียงทุ้มเอ่ยบอกเรียบง่าย
เหมือนเป็นสถานการณ์ปกติธรรมดาที่สุด ทั้งที่รู้ว่าเธอคิดและรู้สึกอย่างไรเวลานี้

“หรือว่าไม่ไหวใจผม”

“แล้วธีจะนอนที่ไหน” สวรร์ยศจารย์ถามไปคนละทาง ไม่สนใจจะตอบคำถาม
ของเขา

“ผมนอนที่โซฟาข้างนอกได้”

“ดาร์มทำให้ธีลำบากหรือเปล่า” เห็นสายตาของเขามองมา เธอก็อดตำหนิ
ตัวเองไม่ได้ ที่คิดระแวงในตัวเขา

“คิดมากอีกแล้ว อย่าลืมนะว่าผมเป็นคนอยากให้ดาร์มพักที่นี้เอง...ไหนบอก
ว่าหิวไง เอากะเป่าเข้าไปเก็บก่อนไป เดี่ยวผมพาออกไปหาอะไรกินข้างนอก”

คือดวงดาวของหัวใจ

“กินโน้นได้ไหม...อากาศหนาวขนาดนี้ ดาร์ไม่อยากออกไปข้างนอก”

สวรรค์ดาร์ต้อรอง เพราะเหนื่อยและเพลียจากการเดินทางนานหลายชั่วโมง

“งั้นเดี๋ยวผมไปดูในครัวก่อนว่ามีอะไรพอจะทำให้ดาร์กินได้บ้าง ถ้าเป็นข้าวผัดพอจะกินได้ไหม”

ชายหนุ่มเสนอเมนูที่ตัวเองถนัดและทำง่ายที่สุด

“ถ้าไม่ไหวก็เรียกเป็นข้าวเกรียบก็โอเค”

“ยังมีแก๊ใจเอามาล้อผมอีกนะ”

เห็นใบหน้าหวานละมุนกลับมาสดใสเหมือนเดิม ธีรุตน์ก็ถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก

“กระเป่าผมวางไว้ที่นี่นะ ห้องน้ำอยู่ตรงนั้น ดาร์จะอาบน้ำก่อนก็ได้ เสื้อผ้าก็เก็บเข้าตู้ได้เลย ยังมีที่ว่างเหลืออีกเยอะ เพราะของผมมีไม่กี่ชิ้นหรอก”

เสียงทุ้มยังคงบอกต่อเนื่อง คอยบอกว่าอะไรอยู่ตรงไหน ให้สิทธิ์ เธอเต็มที่ราวกับเธอเป็นเจ้าของห้องเสียเอง จนกระทั่งคิดว่าครบถ้วนเรียบร้อยดีแล้วนั้นแหละ เจ้าตัวถึงได้ยอมเดินออกจากห้องไปทำอาหารในครัว ปล่อยให้เธอมีเวลาเป็นส่วนตัว และสำรวจห้องที่จะต้องอาศัยนอนไปอีกหนึ่งสัปดาห์เต็มตามลำพัง

ห้องนอนของเขา

